

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Güller Kırmızıdır

JAMES PATTERSON

Güller Kırmızıdır JAMES PATTERSON

Giriş

KÜLLER, KÜLLER Brianne Parker bir banka soyguncusuna ya da bir katile benzemiyordu o sevimli, tombul bebek yüzü herkesi aldatabilirdi. Ama bu sabah, mecbur kalırsa öldürmeye hazır olduğunu büüyordu. Bunu sekizi on geçte öğrenecekti.

24 yaşındaki kadın haki bir pantolon, Maryland Üniversitesi ne ait uçuk mavi bir rüzgârlık ve altı aşınmış beyaz Nike ayakkabılar giymişti. Kaportasında ufak tefek ezikleri olan beyaz Honda Acura sından, her daim yeşü kalan sık ağaçların bulunduğu yere doğru gizlenmek üzere yürürken, sabah işlerine gitmekte olan insanlardan hiçbiri onu fark etmedi.

Saat tam sekizden biraz önce Maryland Silver Spring deki Citibank ın dışındaydı. Şube dokuz saniye sonra açılacaktı.

Bankanın, iki şeritli araç giriş yoluna sahip müstakil bir binası olduğunu Akıl Ustası ile yaptığı konuşmalardan biliyordu.

Binanın etrafı, Target, PETsMART, Home Depot, Circuit City gibi, Akıl Ustası nın deyimiyle büyük kasalara benzer mağazalarla çevriliydi.

Brianne saat tam sekizde, McDonald s kahvaltısı reklamının bulunduğu, tiksindirici, renkli panonun altında bulunan ağaçlıktaki gizlenme yerinden çıkarak bankaya yaklaştı. Bulunduğu noktadan, bankanın ön cam kapısını henüz açmakta olan bayan kasa memuru tarafından görülemiyordu ve onun hemen ardından yerinden fırladı. Güller Kırmızıdır Kasa memurunun birkaç adım gerisinde, Amerika da popüler olan Başkan Clinton maskesini, kalın kauçuktan yapılmış olduğu için, tanınmamak adına yüzüne geçiriverdi.

Memurun adını biliyordu ve tabancasını çekip kadının beline dayarken çok açık konuştu.

-İçeri, Bayan Jeanne Galetta. Sonra arkanı dön ve ön kapıyı tekrar kilide. Patronun Bayan Buccieri yi görmeye gidiyoruz. Bankaya girerken yapacağı bu kısa konuşma, kelimesi kelimesine, hatta noktası ve virgülüne kadar elindeki notta yazılıydı. Akıl Ustası bir banka soygununun neredeyse ezberden, belirli bir düzen içerisinde yürütülmesinin son derece önemli olduğunu söylemişti.

-Seni öldürmek istemiyorum Jeanne, ama söyleyeceklerimi anında yapmazsan öldürürüm. Şimdi konuşma sırası senin tatlım. Şimdiye kadar söylediklerimi anladın mı? Jeanne Galetta, kısa kahverengi saçlı başını öyle kuvvetle salladı ki neredeyse tel çerçeveli gözlükleri yere düşecekti.

-Evet, anladım. Lütfen bana zarar verme, dedi, nefesi kesüerek. Jeanne otuzuna yakın, çekici sayılabilecek taşra güzeli bir kadındı ama mavi polyester pantolonu ve dolgu topuklu rahat ayakkabıları onu daha yaşlı gösteriyordu.

-Müdürün odasına. Şimdi Bayan Jeanne. Sekiz dakika içinde buradan çıkamazsam öleceksiniz Çok ciddiylim. Sekiz dakika içinde buradan çıkamazsam siz ve Bayan Buccieri öleceksiniz. Bir kadın olduğum için bunu yapamayacağımı zannetmeyin. İkinizi de köpekler gibi öldürürüm. 9 Hükmetmenin bu gizemli havasından hoşlanmıştı, bankada aniden elde etmeye başladığı saygıdan ise daha da çok hoşlanmıştı. Brianne iki Diebold marka ATM yi ve sonra da lobinin, müşterileri karşılama bölümünü titreyerek geçen kasa memurunu takip ederken kaybettiği saniyeleri düşünüyordu. Akıl Ustası izlenmesi gereken sıkı program hakkında oldukça netti. Her şeyin mükemmel bir uygulamaya bağlı olduğunu defalarca tekrar etmişti.

Dakikalar çok önemli Brianne.

Saniyeler çok önemli Brianne.

Bugün soymayı seçtiğimiJerin Citibank olması bile çok önemli Brianne.

Soygun hatasız, dakik ve kusursuz olmak zorundaydı.

Anlamıştı, evet anlamıştı bunu. Akıl Ustası soygunu kendi deyimiyle

-sayısal olarak 10 üzerinden 9.9999 başarı olarak planlam ı ş tı .

Brianne sol eliyle kasa memurunu müdürün ofisinden içeri itti. İçerden çalışmakta olan bilgisayarın hafif uğultusu geliyordu. Daha sonra, büyük müdür masasında oturaijıl Betsy Buccieri yi gördü.

Gözleri şaşkınlıktan ve korkudan fal taşı gibi açılmış olan müdüre,

-Her sabah saat sekizi beş geçe kasanı açıl yorsun, şimdi benim için aç bakalım, diye bağırdı.

-Af dedim, şimdiV Güller Kırmızıdır Bayan Buccieri

-Kasayı açmam imkânsız, diyerek karşı çıktı.

-Kasa Manhattan daki ana ofisten gönderilen bir bilgisayar sinyaliyle otomatik olarak açılıyor. Hiçbir zaman aynı saatte açılmaz. Soyguncu sol kulağını Bayan Betsy Buccieri ye göstererek, dinlemesi için parmağıyla işaret etti. Peki neyi dinleyecekti?

-Beş, dört, üç, iki... dedi Brianne. Ardından müdür masasındaki telefona uzandı. O anda telefon çaldı. Mükemmel bir zamanlamaydı.

-Telefon size, dedi Brianne. Sesi, kauçuktan yapılmış Başkan Clinton maskesinin altından hafiften boğuk geliyordu.

-Şimdi iyi dinle. Telefonu Bayan Buccieri ye vermesine rağmen banka müdiresinin duyacağı bütün kelimeleri ve konuşanın kim olacağını çok iyi biliyordu. Banka müdiresinin duyacağı en korkunç ses Akıl Ustası ün sahici ama sonuçsuz kalacak tehdider savuran sesi değil, bundan çok daha etkili ve korkutucu olan başka bir ses olacaktı.

-Betsy, benim Steve. Evimizde bir adam var. Elinde bana doğrultulmuş bir silah var. Bankadaki kadın saat tam sekizi on geç bankadan paralarla birlikte çıkamazsa Tommy, Anna ve beni öldüreceğini söylüyor.

-Saat sekizi dört geçiyor. Telefon hattı aniden kesildi. Kocasının sesi gitmişti.

-Steve, Steve! Betsy Buccieri nin gözlerine dolan yaşlar yanaklarından süzüldü. Maskeli kadına gözlerini dikmiş, olanlara inanamıyordu.

-Onlara zarar verme. Lütfen. Sana kasayı açacağım. Hemen şimdi açacağım. Kimseye zarar vermeyin. Brianne, banka müdiresinin az önce zaten duymuş olduğu mesajı tekrar etti.

-Tam sekizi on geç. Bir saniye geç 9 değil. Ve aptal banka oyunları yok. Sessiz alarmlar yok.

İşaretli desteler yok.

-Beni takip et. Alarm yok, diye söz verdi Betsy Buccieri. Neredeyse düşünemiyordu bile. Steve, Tommy, Anna. İsimler kafasının içinde yankılanıyordu.

Bankanın Mosler marka kasasına vardılar. Saat 8.05 ti.

-Kapıyı aç Betsy. Acele etmeliyiz. Zaman kaybediyoruz.

Ailen zaman kaybediyor. Steve, Anna, küçük Tommy, hepsi ölebilir. Betsy Buccieri nin tıpkı bir lokomotif gibi pistonları olan, güzellik abidesi parlak çelik kasaya girmesi iki dakikadan daha az zaman almıştı. Neredeyse tüm raflar ve istiflenmiş paralar net olarak görülebiliyordu — burada Brianne nin tüm hayatı boyunca gördüğünden daha fazla para vardı. İki adet kalın bez torbayı şak diye açtı ve içlerini nakit parayla doldurmaya başladı. Bayan Buccieri ve Jeanne Galetta sessizlik içinde onun kalın bez torbalan doldurmasını izlediler. Brianne her iki kadının da yüzünde, kendisine karşı duydukları korku ve saygı ifadesini görmekten hoşlanmıştı.

Kendisine söylendiği gibi torbalan doldururken dakikalan sayıyordu Brianne. Sekizsıfır —yedi... sekiz —sıfır —sekiz... Nihayet kasadaki işini

bitirmişti.

-Şimdi sizi kasaya kilitleyeceğim. Tek kelime etmeyin, yoksa sizi vurur, kasaya ölü bedenlerinizi kilitlerim. Siyah kalın bez torbalan yukan çekti.

-Kocama ya da bebeğime zarar verme, diye yalvardı Betsy Buccieri.

-Bize ne söylediyse... Brianne Betsy Buccieri nin umutsuz yalvarmalarına aldırmayarak ağır metal kapıyı çarparak kapadı. Başkan Clinton maskesini sevimli yüzünden hızla çıkardı.

Geç kalıyordu. Lobiden yürüyerek geçti, elinde plastik eldivenlerle ön kapının kilidini açtı ve dışarı çıktı. Elinden Güller K ı r m ı z ı d ı r geldiğinde hızlı koşuyormuş gibi hissetmesine rağmen, bu güzel ilkbahar sabahı bu dünyada olup biten hiçbir şeye aldırılmıyormuşçasına arabasına doğru sakın bir şeküde yürüyordu.

Şeytana uyup alüpadar tabancasını çekti ve McDonalds ın kendisine bakmakta olan reklam panosundaki Büyük Yumurtalı bümennesinin tam ortasında bir delik açtı. Evet, hareketi çekmişti, oldu işte.

Acura sına ulaştığında saatini kontrol etti: 8 i 10 dakika 52 saniye geçiyordu. Ve saymaya devam ediyordu. Geç kalmıştı ancak olması gereken de buydu zaten. Gülümsedi.

Steve, Tommy ve Dadı Anna nm rehin alındığı Buccierüerin evinde bulunan Errol ı aramadı. Parayı aldığını ve güvenli bir şekilde Acura arabasına vardığını ona söylemedi.

Akıl Ustası bunu yapmamasını söylemişti. Rehinelerin ölmesi gerekiyordu. Birinci Kısım SOYGUN CİNAYETLERİ 9 Dedektiflik yaptığım zamanlarda güvendiğim eski bir söz vardır: Sakin görünen suda timsahların olmadığı sanma.

O gün her şey gerçekten çok güzel ve sakindi. Küçük j yaramaz kızım Jannie, kedimiz Rosie nin patüerinden tutmuş onu arka ayakları üzerinde durduruyor, sık sık yaptıkları gibi o ve

-la chatte rougi dans ediyorlardı.

Jannie o canlı ve tadı sesiyle Roses are red, violets are blue j Güller kırmızıdır, menekşeler mavi adlı şarkıyı söylüyordu.

O anı ve o manzarayı hiç unutamam. Beşinci Cad, de deki evimizde verdiğimiz vaftiz partisi için tüm akrabalar ve arkadaşlar yavaş yavaş eve gelmeye başlamışlardı. Tam bir kudama hava sındaydım.

Nana Anne bu özel gün için müthiş bir yemek hazırlamıştı.

Yemekte kişniş odu salamura karides, kızarmış midye, taze jambon, vidalia soğanı ve yazkabağı vardı. Etrafa sarımsaklı tavuk, domuz pirzolası ve dört çeşit ev yapımı ekmeğin güzel kokusu yayılmıştı. Ben bile, kendi spesiyali ; temle, üzerinde taze ahududuların olduğu kremalı peynir kekiyle o geceye küçük bir katkı yapmışım.

Buzdolabının üzerine Nana nın nodanndan biri ilişti1 rilmişti ve şöyle yazıyordu: Siyahlarda, herkesin yok etmeye çalıştığı ama bir türlü başaramadığı inanılmaz bir doğaüstü güç ve coşkulu bir kişilik vardır. — Tom Morrison. Sek; Fransızca: kırmızı kedi. Güller Kırmızıdır senli yaşlarındaki büyükannemin doğaüstü gücüne ve coşkulu kişiliğine gülümsedim.

Çok güzeldi. Jannie, Damon, küçük Alex ve ben, gelenleri ön verandada karşılıyorduk. Alex kucağımdaydı ve çok sıcakkanlı bir bebektir. Herkese, hatta dev gibi ve korkutucu görüldüğü için küçük çocukları ilk görüşte korkutan, ortağım John Sampson a bile gülücükler dağıtıyordu.

Sampson alabildiğine sırtarak,

-Anlaşılan ufaklık eğlenmeyi seviyor, dedi. Alex de 2.05 cm. boyunda ve 113,5 kilo ağırlığındaki Koca John a gülümseyerek karşılık verdi.

Sampson uzanıp bebeği kucağımdan aldı. Bebek Sampson ın beysbol eldiveni büyüklüğündeki elleri arasında adeta kayboldu. Sampson kahkahalar atarak anlamsız sesler ve sözcüklerle dolu bir dille bebekle konuşmaya başladı.

, O sırada mutfaktan Christine göründü ve o da üçümüzün arasına katıldı. Şimdiye kadar Christine ve küçük Alex bizden ayrı yaşıyordu. Onların da gelip bu evde Nana, Damon, Jannie ve benimle birlikte yaşamalarını bekliyorduk.

Tek ve büyük bir aile olarak. Christine i kız arkadaşım olarak değil, karım olarak görmek, sabahları küçük Alex i uyandırmak ve geceleri de yatağına yatırmak istiyordum.

Sampson,

-Alex le birlikte şöyle bir etrafı gezeceğim. Onu güzel bayanları tavlama için kullanmaktan utanmayacağım, dedi ve Alex i kucağına sallayarak yanımdan uzaklaştı.

Christine arkalarından,

-Sence bir gün evlenecek mi? diye sordu.

-Küçük Alex mi? Ufaklık mı? Evet tabii ki.

-Hayır, suç masası ortağın John Sampson. Bir gün evlenip sakın bir hayat kuracak mı dersin? Ama diğer yandan ikimizin de bekâr oluşu Christine i pek rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. 9

-Sanırım bir gün bunu yapacak. John un önünde kötü bir aile örneği vardı. Babası, John daha bir yaşındayken çekip gitmiş, sonunda da aşın doz uyuşturucudan ölmüştü.

Annesi ise uyuşturucu bağımlısıydı. Birkaç yıl öncesine kadar da Southeast te yaşıyordu. Sampson ı, Nana nın yardımıyla Tia Teyzem büyüttü. Sampson ın kucağında Alex le etrafı gezinmesini izledik.

Christine le birlikte çalışan De Shawn Hawkins adb tatlı bir bayana asıldı. Christine şaşkınlık içerisinde,

-Kadınlara asılmak için gerçekten de Alex i kullanıyor, diyerek,

-De Shawn, dikkatli ol, diye arkadaşına seslendi.

Bir kahkaha attım:

-Ne yapacağını söylüyor, söylediğini de yapıyor. Parti öğleden sonra saat iki civarında başlamıştı. Akşam 9.30 olduğu halde tüm hızıyla devam ediyordu. Joe Tex in Skinny legs and all Siska bacaklar adlı şarkısına Sampson la birlikte daha yeni düet yapmıştık. Muazzam bir başanydı doğrusu. Herkes çok gülmüştü ve bir sürü espriye konu olmuştuk. Tam Sampson, You re the First, the Last, My Everythingfi İlk ve son aşkım, her şeyimsin söylemeye başlıyordu ki FBI dan Kyle Craig çıkageldi. Şimdi herke se, artık evlerine gitmelerini söylemeliydim, parti buraya kadardı. Güller Kırmızıdır Kyle ın elinde, bebek için renkli bir kâğıda sarılı, kurdela bir hediye vardı ve beraberinde bir sürü balonla gelmişti. Bu hediyelerle beni kandıramazdı. Kyle iyi bir arkadaş, belki de çok iyi bir polistir, ancak sosyal bir insan değildir ve partilerden de virüs saçan bir hastalıkmiş gibi uzak durur.

-Bu gece olmaz Alex, dedi Christine ve yüz ifadesi birdenbire endişeli, hatta belki de öfkeli bir hal aldı.

-O .korkunç ve tatsız davalardan birine bulaşayım deme yine.

Lütfen Alex, vaftiz gecesi olmaz. Ne demek istediğini biliyordum ve tavsiyesine ya da uyarısına gönülden katılıyordum.

Ruhum şimdiden kararmıştı.

Lanet olsun sana Kyle Craig.

Kyle a doğru yürürken

-Hayır, hayır ve hayır, dedim ve işaretparmaklarımı bir çarpı yapmak için kullandım.

-Git buradan.

-Ben de seni gördüğüme sevindim, dedi Kyle, gözlerinin içi gülümseyerek. Ardından da bana sarılarak,

-Toplu cinayet, diye fısıldadı.

-Üzgünüm Kyle, yarın ya da öbür gün ara. Bu gece çalışmıyorum.

-Çalışmadığını biliyorum Alex, ama bu diğerlerinden farklı. Bu seferki gerçekten çok hassas. 17 9 Bana sarıldığı sırada Kyle, sadece bu gece için Washington da olacağını ve bana korkunç derecede ihtiyacı olduğunu söyledi. Aşın bir baskı hissediyordu üzerinde.

Ona tekrar hayır dememe karşın beni dinlemiyordu ve ikimiz de biliyorduk ki önemli davalarda FBI a yardım etmek benim görevimin bir parçasıydı. Üstelik Kyle a biriki iyilik borçluydum. Birkaç yıl önce yeğenimin Kuzey Carolina da Duke Üniversitesi ndeyken ortadan kaybolduğu kaçırma ve cinayet davasında bana gizli bilgi vermişti.

Kyle, Sampson ı ve diğer dedektif arkadaşlarımdan birkaçını tanıyordu. Onlar da yanımıza geldi ve sanki bu olağan bir ziyaretmiş gibi onunla sohbet ettiler. Kyle ın varlığından hoşlanmış görünüyorlardı. Ben de öyle ama şimdi değil, bu gece değil. Kyle iş konuşmaya başlamadan önce küçük Alex e bir göz atması gerektiğini söyledi. Güller K ı r m ı z ı d ı r Kyle ile birlikte gittim. İkimiz de, Nana nın odasındaki beşiğinde renkli oyuncak ayılar ve topların arasında mışıl mışıl uyumakta olan ufaklığın başucunda duruyorduk.

Ufaklık, Pinky adını verdiğimiz en sevdiği oyuncak ayısına sarılmış yatıyordu.

Alex e doğru eğilerek

-Zavallı ufaklık. Ne kadar da kötü, çok kötü bir zamanlama, diye fısıldadı Kyle.

-Christine den çok sana benziyor. Christine le aranız nasıl bu arada?

-Birbirimize yeniden ısınmaya çalışıyoruz, dedim ama ne yazık ki bu doğru değildi. Christine bir yıllığına Washing ton dan ayrılmıştı ve geri döndüğünden beri de işleri umduğum gibi yoluna koyamamıştık. Aramızdaki yakınlığı ne kadar özlediğimi kelimelerle anlatamazdım. Bu beni öldürüyordu. Ancak hiç kimseye, hatta Sampson ya da Nana ya bile bir şey söyleyemiyordum.

-Lütfen Kyle, bu gece beni rahat bırak.

-Keşke erteleyebilsem Alex ama bu çok acil bir durum.

Ne yazık ki bunu yapamam. Quantico dan az önce döndüm.

Konuşabileceğimiz bir yer var mı? Bakışlarımı Kyle ın üzerinden çektim ve içimde bir öfkenin biriktiğini hissettim. Onu hâlâ çalınabilen eski bir duvar piyanosunun bulunduğu bol güneş alan camekânlı taraçaya götürdüm. Gıcırdayan piyano iskemlesine oturup Gershwin in Let s Call the Whole Thing Off Hepsine bir son 9 verelim adlı şarkısından birkaç nota tıngırdatmaya başladım.

Kyle ezgiyi anımsadı ve sırtıttı.

-Üzgünüm.

-Yeterince üzgün değilsin anlaşılan. Haydi konuş.

-Silver Spring yakınlarındaki Citibank şubesi soygunundan ve banka müdiresinin evinde işlenen cinayetlerden haberin var mı? diye sordu.

-Müdürün kocasının, evin dadısının ve üç yaşındaki oğlunun öldürülmesinden?

-Haberimin olmaması mümkün mü? dedim ve başka yöne baktım. O insanlık dışı, anlamsız cinayederi gazetede okuduğumda yüreğim burkulmuş, çok üzülmüştüm. Bütün gazeteler ve televizyonlar bu olaydan bahsediyordu.

Columbia bölge polislerinde bile nefret uyandırmıştı bu olay.

-Şu ana kadar duyduklarımdan gerçekten bir şey anlamadım. Müdirenin evinde ne halt oldu? Soyguncular parayı aldılar, öyle değil mi? Madem parayı aldılar neden rehineleri öldürmek zorunda kaldılar? Bana bunu söylemek için geldin değil mi? Kyle başıyla onayladı.

-Bankadan çıkmakta geç kaldılar.

İçerideki ekip üyesine saat tam 8 i 10 gece parayla birlikte dışarı olması kesin olarak emredilmişti. Bankadaki ekip üyesi dışarı çıkmakta bir dakikadan daha bir süre geç kalmıştı Alex. Bir dakikadan daha az! Otuz yaşındaki babayı, üç yaşındaki çocuğunu ve çocuğun dadısını bu yüzden öldürdüler. Dadı yirmi beş yaşındaydı ve hamileydi. Babayı, üç yaşındaki çocuğu ve dadıyı infa ettiler. Cinayet ma hallini gördün mü Alex? Omuzlarımı oynatıp, boynumu döndürdüm. Vücudumu saran gerginliği hissedebiliyordum. Pekâlâ, kabul, ola yerini görmüştüm. Hiçbir sebep yokken nasıl öldürebilmi? lerdi bu insanları? Güller Kırmızıdır Böylesine

kötü bir dava bile olsa, gerçekten polis meseleleriyle uğraşacak havada değildim.

-Bu gece seni evime kadar getiren ne? Hem de oğlumun vaftiz gününde. Kyle,

-Ah, kahretsin, diyerek aniden gülümsedi ve ses tonunu yumuşattı.

-Söz verdiğim gibi bebeği görmeye zaten gelmek zorundaydım. Ne yazık ki, bu dava gerçekten çok ciddi. Soygun ekibinin Columbia bölgesinden birileri olma ihtimali var. Washington dan olmasalar bile, yine de buradan birilerinin onları tanıma ihtimali var Alex. Katiller bunu bir ke daha yapmadan önce onları bulmak için sana ihtiyacım var. Soygunlann süreceğine dair bir sezgimiz var.

Ama bebeğin çok güzel Alex.

-Ya tabii, sen de öylesin, dedim Kyle a.

-Karşılaştırılamazsın bile.

-Üç yaşında bir çocuk, bir baba ve bir dadı, diye tekrarladı Kyle partiden ayrılmadan önce. Bana doğru dönüp,

-Bu dava için en uygun kişi sensin. Bir aileyi öldürdüler Alex. dediğinde camekânlı taraçanm kapısından çıkmak üzereydi.

Kyle gider gitmez Christine i aramaya gittim. Umudumu yitirmiştim. Christine, Alex i alıp bir hoşça kal bile demeden, tek bir söz bile söylemeden çekip gitmişti. 9 Akıl Ustası isteksizce, caddeye park etti ve Anacostia Nehri ne bir taş atımı mesafedeki, inşaatı yarım bırakılmış. sosyal konudara doğru yürüdü. Dolunay, üç katlı, pencereleri camsız ve harap durumdaki yarım düzine kadar sıra evin üzerine soğuk, merhametsiz, beyaz bir ışık yayıyordu.

Bunu yüreğinin kaldırıp kaldıramayacağını bilemedi.

-Ölümün vadisine, diye fısıldadı.

Korkuyla karışık endişe içinde, Parkerların caddeye en j uzak olan sıra evde gizlendiklerini anladı. Üçüncü kata yerleşmişlerdi. Küçük sevimli barınakları, kirli, lekeli bir I şilte ve paslı bir kadanır sandalyeyle döşenmişti. Kentucky I Fried Chicken ve McDonald s yağlı ambalaj kâğıdını yerle I re saçılmıştı.

Odalarına girdiğinde elinde sıcak birkaç pizza kutusu ve kahverengi bir kâğıt torba vardı.

-Chianti ve pizza! Bu bir kudama, öyle değil mi? Brianne ve Errol ın aç oldukları belliydi ve ânında pizza I dilimlerine yumuldular. İkisi de zoraki

bir selam verdiler ve Akıl Ustası bunu saygısızlık olarak kabul ederek kutlama I için getirdiği plastik bardaklara Chianti marka şarap doldu1 rup biraz zaman geçirdi. Ardından bardakları onlara uzatü j ve soygunun şerefine kadeh kaldırdı.

-Kusursuz cinayedere. Chianti den iki büyük yudum alırken,

-Ya, tabii. Kusij suz cinayeder, diyerek kaşlarını çatı Errol Parker.

-Efl Güller Kırmızıdır Silver Spring de olanlan gerçekten böyle nitelendiriyorsan.

O üç cinayet işlenmeyebilirdi.

-Aynen böyle nitelendiriyorum, dedi Akıl Ustası.

-Kesinlikle kusursuz. Göreceksiniz. Sessizlik içinde yeyip içtiler. Parkerlar aksi, hatta küstah örünüyorlardı. Brianne kaçamak bakışlar atıyordu. Errol Parker aniden boğazını oğuşturmayaya başladı. Ardı ardına öksürüyordu. Sonra güçlükle solumaya başladı,

-Aaah! Aaaht boğazı ve göğsü yanıyordu. Nefes alamıyordu.

Ayakta durmaya çalıştı ama hemen devrildi.

Brianne dehşet içinde

-Nedir bu? Ne oluyor Errol? Errol? diye soruyordu.

Ardından o da boğazına yapıştı. Boğazı alev alev yanıyordu.

Göğsü de. Şilteden aniden fırladı. Elindeki bardağı yere düşürdü ve iki eliyle boğazını tuttu.

•

-Neler dönüyor? Ne oluyor bize? diye bağırdı Akıl Us tası na.

-Ne yaptın sen? Şimdiye kadar duyduğu en soğukkanlı, en duygusuz sesle cevap verdi Akıl Ustası:

-Gün gibi ortada, değil mi? Oda çılgıncasına dönüyormuş gibiydi. Errol spazm geçiriyordu, ardından felç geçirerek yere yığıldı. Brianne ısırıldığı dilinde derin bir yara açtı. Her ikisi de hâlâ boğazlarını sıkıca tutuyorlardı. Tıkanıyor, öğürüyor, nefes akıyorlardı. Yüzleri koyu renkli bir hal almıştı.

Akıl Ustası odanın bir köşesinde durmuş onlan izliyordu. çtikleri zehrin yarattığı felç son derece acı vericiydi ve yavaş yavaş artıyordu. Felç, yüz kaslarıyla başlayıp nefes borusu girişine doğru ilerledi. Parkerlarm yutkunamadıkları açıldı. En sonunda da solunum organlarını etkiledi. Yeten c e yüksek dozdaki Anektin kalp durmasına yol açmıştı. r i s i n i n de ölümü, on beş dakikadan daha az bir sükad Cn M a r y l a n d d e k l Süver

Spring de katledilenlerinki 3 r merhametsizce gerçekleşmişti. Kolları ve bacakları 9 gerilmiş durumda, yerde hareketsiz yatıyorlardı. Öldüklerinden kesinlikle emindi ama yine de yaşam belirtilerini kontrol etti. Yüz hadarı dayanılmaz bir şekilde çarpılmış, vücudan eğri büğrü bir hal almıştı. Sanki çok yüksek bir yerden düşmüş gibi görünüyorlardı.

Akıl Ustası, kollar ve bacakları biçimsiz bir şekilde yere serilmiş cesederin başında tekdüze bir sesle konuştu:

-Kusursuz cinayedere

-. Güller K ı r m ı z ı d ı r Ertesi sabah erkenden Chrisüne i aramaya çalıştım ama çağrıları görebildiğ i için telefonu açmadı. Bunu bana daha önce hiç yapmadığından çok incindim. Duş alıp giyinirken de bu davranışı aklımdan hiç çıkmadı. Sonunda işe gittim.

İncinmiş, biraz da kızımıştım.

Sampson la beraber saat dokuz olmadan sokaklardaydık.

Silver Spring deki banka soygunu hakkında bir şeyler okudukça ve düşündükçe, birbiri ardına gelen olaylar beni telaşlandırıyor ve kafamı karıştırıyordu. Hiçbir anlam veremiyordum. U masum insan kadedilmişti — neden? Soyguncular paralarına kavuşmuştu. Nasıl bir zulüm ve sapıka bir psikopadıktı bu? Bir babayı, oğlunu ve dadıyı niçin öldürmüşlerdi? Uzun ve moral bozucu bir gün olmaya başlamıştı.

Sampson ve ben akşam saat dokuz olmasına rağmen hâlâ harıl harıl çalışıyorduk. Christine i evinden tekrar aramaya çalıştım. Hâlâ telefona cevap vermiyordu, belki de evde değildi.

Sokaklardaki bağlantılarımızın kaydını tuttuğum birkaç eski siyah not defterim vardı. Sampson ve benim görüştüğümüz kişi sayısı şimdiden iki düzineyi aşmıştı. Hâlâ da yarın, öbür gün ve daha da ertes i gün içinde görüşülecek birçok kişi kalmıştı. şimdiden bu davaya kancayı takmış durumdaydım. Banka müdiresinin evindeki üç kişiyi neden öldürmüşlerdi? Niçin masum bir aileyi yok etmişlerdi? 25 9 Eski arabamla Southeast e doğru yol alırken,

-Bir şeylerin etrafında dönüp duruyoruz, dedi Sampson. Ufak çapta dolandırıcılık yapan Nomar Martinez adlı biriyle daha yeni görüşmüştük. Maryland deki banka soygununu biliyordu ama kimin yaptığ ından haberi yoktu. Arabanın radyosunda büyük usta, rahmetli Marvin Gaye alıyordu.

Christine i düşündüm. Artık benim sokaklarda, dışarıda olmamı istemiyordu. Bu konuda çok ciddi idi. Dedektifliğ i bırakıp

bırakamayacağımdan emin değildim. İşimi seviyordum.

-Nomar la ilgili içimde yine aynı his var. Belki de onu bu işin içine çekmeliydik. Gergindi, bir şeylerden korku! yordu, dedim.

-Southeast te kim bir şeylerden korkmaz ki? diye sordu Sampson.

-Sorun şu ki, bize kim ötecek? Yaklaşmakta olduğumuz caddenin köşesini göstererek

-Şuradaki adi ite ne dersin? dedim.

-Burada olan biten her şeyden haberi olur. •

-Bizi fark etti, dedi Sampson.

-Kahretsin, işte gidiyor! • Güller K ı r m ı z ı d ı r Direksiyonu sert bir şekilde sola kırdım. Porsche durağa doğru yana savruldu, ardından da sarsıntılı bir gümbürtüyle kaldırımın üzerinde hopladı. Sampson ve ben arabadan fırlayıp Cedric Montgomery nin arkasından koşmaya başladık.

-Dur! Polis! diye seslendim.

Dar ve kıvrımlı bir ara sokakta ufak çaplı işler çeviren ve etrafta kabadaydık yapan herifin peşinden yıldırım gibi gidiyorduk. Montgomery bir bilgi kaynağıydı ama bir muhbir değildi. Sadece bir şeyler biliyordu. Yirmili yaşlarının başındaydı; Sampson ve bense kırk yaşımızı çoktan aşmıştık. Ama idmanlıydık ve hâlâ hıtlı koşuyorduk en azından bize öyle geliyordu. Doğrusu Montgomery de gerçekten iyi koşuyordu. Önümüzde hayal meyal bir karalü haline gelmişti.

Sampson,

-O tam bir sürat koşucusu şekerim, diyerek öfkелendi. Uzun adımlarla benimle at başı koşuyordu.

-Uzak mesafelerde iyiyizdir, dedi.

Bir kez daha

-Polis! diye bağırdım.

-Neden kaçıyorsun Montgomery? Boynum ve sırtım çoktan terlemişti. Saçlarımın diplerinden ter damlıyordu. Gözlerim yanıyordu. Yine de koşabilirdim. Koşama mıydım yoksa?

-Onu yakalayabiliriz, dedim. Hızlandım, jet hızına geçtim.

Bu bir cesaret yarışı, Sampson a karşı bir meydan 9 okumaydı, yıllardır aramızda oynadığımız bir oyundu. Kim yapabilir? Bijapabiliri Gerçekten de Montgomery ye yaklaşıyorduk. Arkasına dönüp baktı ve tam arkasında olduğumuza inanamadı.

Kuyruğuna takılmış iki yük katan gibiydik ve raylardan ayrılmasının imkânı yoktu.

-Son vitesle tak şeker! dedi Sampson.

-Çarpışma için hazır ol. Tüm gayretimi ortaya koydum. Sampson ve benim; adımlarımız hâlâ birbiriyle yaşıyordu. Biz kendi yaşımızı yapıyorduk ve Montgomery de vanş çizgisiydi.

Her ikimiz de aynı anda ona vurduk. Çok hızlı iki defans oyuncusu arasında ezilen pas alıcısı gibi sendeleyerek yere düştü. Bir daha kalkamayacağından korkmuştum.

Ama Montgomery birkaç kez yuvarlandı, inledi ve ardından da tam bir şaşkınlık içerisinde bize baktı.

-Lanet olsun! diye fısıldadı. Tüm söylediği bu oldu.

Sampson ve ben iltifatını kabul ettik ve ardından onu kelepçeledik.

İki saat sonra Montgomery, Üçüncü Cadde deki polis merkezinde bizimle konuşmaktaydı. Silver Spring deki soygun ve cinayetler hakkında duyumlar aldığını itiraf etti. Onu enselediğimiz sırada eline geçirmiş olduğu on sentlü bozuk paralarla dolu yarım düzine torbayı görmezden gelmemiz halinde, bildiklerini bize aktarmaya istekli görünüyordu.

-Kimi aradığınızı biliyorum, dedi Montgomery. Kendinden emin görünüyordu.

-Ama kim olduğunu duymaktan hiç hoşlanmayacaksınız. Haklıydı — bana anlattıklarından hiç hoşlanmadı® Hem de hiç. Güller Kırmızıdır Cedric Montgomery nin verdiği bilgiye güvenebileceğimden emin değildim, ancak bana izlemeye değer, sıkı bir ipucu vermişti. Haklı olduğu bir nokta vardı: Verdiği ipucu beni rahatsız ediyordu. Soygunla ilişkisi olduğunu sezdirmediği kişilerden biri, son eşim Maria nın üvey kardeşiydi. Errol Parker m Silver Spring deki banka soygununa bulaşmış olabileceğini duymuştu.

Sampson ve ben ertesi günümüzü Errol ın yerini tespit etmeye harcadık, ancak onu ne evinde ne de Southeast te her zaman uğradığı yerlerde bulabildik. Karısı Brianne da ortalıkta yoktu. En az bir haftadır Parkerlan hiç kimse görmemişti.

Saat beş buçuk civarında, Christine in hâlâ orada olup olmadığına bakmak için Sojourner Truth Okulu na uğradım.

Bütün gün boyunca onu düşünmüştüm. Telefonlarıma ve mesajlarıma hiçbirine cevap vermemişti.

Christine Johnson la iki yıl önce tanışmıştım, evlenmek üzereydik. Sonra üzücü ve trajik bir şey oldu ve ben hâlâ, bu yüzden kendimi suçluyordum: Southeast te birkaç cinayet işlemiş olan bir cani tarafından kaçırılmıştı. Bir yıla yakın bir süre rehine olarak alıkonulmuştu. Christine benimle çıktığı için kaçırılmıştı. Bir yıldır kayıptı ve öldüğüne inanılıyordu.

Christine bulunduğunda yeni bir sürprizle karşılaşmıştık.

Artık bir bebeği vardı, oğlumuz, Alex. Ancak kaçırma olayı onu değiştirmişti, farkında olmadan ruhu yara 9 lanmıştı ve bununla başa çıkamıyordu. Yardım etmek için elimden geleni yapmıştım. İlişkimizin üzerinden aylar geçmişti. Beni hep kendinden uzak tutuyordu. Şimdi, Kyle Craig in gelişiyi bu durum daha da beter bir hal almıştı. .

Christine, Sojourner Truth Okulu nda çalışırken bebeğe genellikle Nana göz kulak oluyordu. Sonra Christine ve küçük Alex, Christine in Mitchellville deki dairesine yerleştiler.

Böylesi, onun için daha iyiydi.

Okula spor salonunun yanındaki metal kapıdan girdim ve basket toplannın potaya çarptıklarında çıkardıkları tamdik sesleri ve çocukların neşeli çığlıklarını ve kahkahalarını duydum. Christine i bilgisayarına sokulmuş çalışırken buldum.

Christine, Sojourner Truth Okulu nun müdiresiydi. Jannie ve Damon da okulun öğrencilerindendi.

Beni kapıda görünce,

-Alex? dedi Christine. Duvardaki yazıyı okuyordum: Övünürken heyecanlı, suçlarken sakir. lun. Acaba Christine aynı şeyi benim için yapabiliyor muydu?

-Neredeyse bitirmek üzereyim. Bana birkaç dakika daha ver. En azından Kyle Craig le ilgili geçen geceki olaya kızmış görünmüyordu; gitmemi istemiyordu.

-Seninle eve kadar yürümek için uğradım. Kitaplarım bile taşıyım, olur mu? dedim ve gülümsedim.

-Olur sanırım, dedi, ama gülümsememe karşılık vermedi ve hâlâ benden çok uzak görünüyordu. d ı r Christine hazır olduğunda okulu birlikte kilitledik ve Okul Caddesi nden Beşinci Cadde ye doğru ağır ağır yürüdük.

Sözümü tutmuş, Christine in içinde bir düzine kitap varmışçasına ağır olan evrak çantasını taşıyordum. Minik bir espri yapmaya çalıştım.

-Bowling topunu da taşımam gerektiğini söylememiştin.

-Kitapların ağır olduğunu sana söylemiştim. Bildiğin gibi ben ağır bir düşünürüm. Aslında bu akşam uğradığına sevindim, dedi.

-Kendimi senden uzak tutamadım. Ona doğruyu söyledim ve şeytanı utandırdım. Christine in koluna girmek ya da en azından elini tutmak istiyordum, ama geri çekildim.

Ondan uzak durmak da, ona çok yakın olmak da tuhaf ve yanlış bir şey gibi göründü. Onu kollanma almak için can atıyordum.

Sonunda,

-Seninle bir şey konuşmak istiyorum Alex, dedi. Gözlerimin içine baktı. Duymak üzere olduğum şeyin büyük olasılıkla iyi haber olmayacağını onun yüzündeki ifadeden anlayabilirdim.

-Yeni bir cinayet davasıyla uğraşmanın beni rahatsız etmeyeceğini umuyordum. Ama Alex, bu beni rahatsız ediyor. Bu beni deh ediyor. Senin için endişeleniyorum.

Bebek için endişeleniyorum. Ve kendi güvenliğim için endişeleniyorum.

Bermuda da olanlardan sonra elimde değil.

Washington a döndüğümde beri uyuyamıyorum. 9 Christine in böyle konuşması beni derinden yaralıyordu Onun başına gelenlerden dolayı kendimi berbat hissediyordum. Buna rağmen çok değişmişti. Ona yardım etmek durumu iyileştirmek için yapabileceğim hiçbir şey kalır mış gibi görünüyordu. Aylardır deniyordum ama hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Sadece Christine i değil, küçük Alex j de kaybedeceğimden korkuyordum.

-Son zamanlarda gördüğüm rüyaları hatırlıyorum. Çok acı verici rüyalar Alex ve çok gerçek gibiler. Geçen gece yine Sansar ı kovalıyordun ve seni öldürdü. Orada soğuk, kanlı bir şekilde durup seni defalarca vurdu. Sonra geldi, bebeği ve beni de öldürdü. Çığlık atarak uyandım. Nihayet onun elini tuttum.

-Geoffrey Shafer öldii Christine, dedim.

-Bunu bilemeksın. Emin olamazsın dedi ve elim elimde çekti. Yine kızmıştı. Anacostia Nehri nin kenarına kada: sessizlik içinde yürüdük. Bir süre sonra başka rüyalarından da bahsetti. Rüyalarını yorumlamamı istemediğini hissettim. Sadece dinlememi istiyordu. Rüyaların hepsi de kötü — Christine in sevdiği herkesin vücudu kesilip sah bırakılıyor ve öldürülüyordu.

Sonunda, evimin yakınındaki Beşinci Cadde nin köşes ne geldiğimizde, yürümekten vazgeçti.

-Alex sana baş bir şey söylemem gerekiyor. Mitchellville de bir psikiyristi, Doktor Belair i görmeye gidiyorum. Bana ediyor. Gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

-Artık görmek istemiyorum Alex. Bunu haftalardır düşünüyör Doktor Belair le de konuştum bu konuyu. Fikrimi değıf remezsin ve buna kalkışmazsan sana minnettar kalac gım. I Evrak çantasını elimden aldı ve yürüyerek uzakla Tek bir kelime söylememe izin vermedi, ama zaten b® d ı r için de konuşmak çok zor olacaktı. Gözlerinin içinde gerçeğı görmüşüm. Artık beni sevmiyordu. İşin kötüsü, ben onu hâlâ seviyordum ve tabii ki bebeğimizi de. 9 1 1 Gerçekten seçme şansım kalmamıştı, bu yüzden de bütün enerjimi banka soygunu ve seri cinayet soruşturmasına yönlendirdim. Bütün gazete ve televizyonlar hâlâ öldürülen baba, çocuk ve dadiyla ilgili sansasyonel öykülerle doluydu.

Üç yaşındaki Tommy Buccieri nin resimleri her yerdeydi. Katil nefret uyandırmak mı istiyordu? Merak ediyordum.

Sampson ve ben neredeyse bir günümüzü Errol ve Brianne Parker ı bulmak için harcamıştık. FBI la birlikte Parkerların izini sürdükçe, en az bir yıldır Maryland ve Virginia daki küçük bankaları soyduklarını öğreniyorduk.

Silver Spring deki iş farklıydı. Eğer bu işi onlar yapmışsa tarzlarını değıştirecek bir şey olmuş demekti, çünkü acımasız, vicdansız katillere dönüşmüşlerdi. Neden? Sampson ve ben saat bir civarında, öğle yemeğı için Boston markederinden birine uğradık. Burası ne birinci, ne de ikinci tercihimizdi ama hem pratik bir yerdi hem de Koca Adam ın acıktığı inkâr edilemezdi. Bana kalırsa, bir şey yemeden de idare edebilirdim.

Sipariş etmiş olduğumuz rulo köfte, mısır ve patates püresine yumulduğumuzda,

-Sence Parker lar başka bir ıf çevirmekten vazgeçmişler midir? diye sordu.

-Eğer Maryland deki soygunu onlar yapmışlarsa şu da muhtemelen gizleniyorlardır. Ortalığın kızıştığını Güller Kırmızıdır yorlar. Errol bazen Güney Carolina ya kaçamak yapar.

Balıkçıdır. Kyle FBI ajanlarını çoktan oraya gönderdi.

-Errol la vakit geçirmiş miydin hiç? diye sordu.

Sampson.

-Yalnızca aile toplantılarında, ama hatırladığım kadarıyla o çok az katılırdı. Bir keresinde balık tutmaya gitmiştik.

Büyük levrek ve yaklaşık bir buçuk kiloluk yayınbalığı tuttuğumuzda çocuk gibi sevinmişti. Maria, Errol ı daima sevmiştir. Sampson rulo köftesini ve çift porsiyon patates püresini yemeye devam ediyordu.

-Maria yı çok düşünüyor musun? Sandalyeme çöktüm. Bu konuyu şu anda konuşmak istediğimden emin değildim.

-Birçok şey bana onu hatırlatıyor.

Özellikle pazar günleri. Pazar günleri bazen öğlene kadar uyur, kendimize güzel bir kahvaltı ziyafeti çekerdik. Ya da nehrin yakınındaki ördekli göleti görmeye giderdik.

St. Tony ye gitmeler. Garfield Parkı nda uzun yürüyüşler. Çok genç yaşta ölmesi çok üzücü, insanı allak bullak eden bir şey John. Özellikle de onun cinayetini asla çözememiş olmam çok incitiyor beni. Sampson durmadan sorular sormaya devam ediyordu.

Bazen böyle yapardı.

-Sen ve Christine, aranız iyi mi? Nihayet,

-Hayır, diyerek itiraf ettim. Ama tüm gerçeklikten tamamıyla sıyrılamıyordum.

-Geoffrey Shafer la arasında geçenlerin üstesinden gelemiyor. Ben bile Sansar ın öldüğünden emin değilim. Burada işimiz bitti mi? Sampson sırtıttı. Yemek mi yoksa çapraz sorgulama mı?

-Gidelim. Errol ve Brianne Parker ı bulalım. Soygun olayını çözelim. Günün geri kalanında da dinlenelim. 9 Saat yedi sularında Sampson ve ben akşam yemeği molası vermeye karar verdik. Muhtemelen gece yarısından sonra bile çalışıyor olacaktık. Bu türden bir davaydı bu.

Akşam yemeğini çocuklar ve Nana Anne yle birlikte yemek için eve gittim.

Yemeği yedim ve Nana ya pişirdiği yemekler için iltifat da ettim ama hiçbir şeyden tat almamıştım. Christine le ilgili duygularımı bir sır küpü gibi içimde saklıyordum. Bu da benim adıma çok parlak bir şey değildi.

Sampson ve ben akşam karanlığı çöktükten sonra bulması daha kolay olacak birkaç gece solucanını kontrol etmek için saat on gibi buluşmak üzere sözleşmiştik. Saat onu çeyrek geçe yine benim arabamla Southeast i dolaşıyorduk.

Sampson ufak tefek uyuşturucu işleri yapan ve muhbir olan bir tanıdığı fark etti. Darryl Snow ve tayfası, adı durmadan değiştirilen ve şimdiki adı UsedToBe s olan, j ızgarada et ve balık pişirilen bir lokantanın önünde takılıyordu.

Sampson ve ben Porsche den dışarı fırladık ve anında Snow un yanında bittik. Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Darryl her zamanki gibi moda düşkün, uyuşturucu satan dolandırıcı küğündeydi: mavi naylon pantolon üzerine koyu kırmızı bir şort, Polo tişört, Tommy Hilfiger bir rüzgârlık, Oakley gözlükler. Güller K ı r m ı z ı d ı r

-Hey sen, Kardanadam, diye sert bir ses tonuyla seslendi Sampson.

-Eriyip gideceksin. Snow un dolandırıcı arkadaşları bile gülüştüler. Darryl yaklaşık 1.80 boylarındaydı ve üzerindeki elbiseler, marka etikederi ve her şey dahil 55 kilo geldiğinden bile şüpheliydim.

-Yürüyelim ve konuşalım Darryl, dedim ona.

-İtiraz istemiyorum. Kafası, araba ön paneli üzerine konmuş oyuncak bebek gibi sallandı, ama gönülsüzce yürümeye koyuldu.

-Seninle konuşmak istemiyorum Cross. Diğerlerinden yeterince uzaklaştığımızda,

-Errol ve Brianne Parker, dedim.

Kafası sallanmaya devam ederken Darryl bana baktı ve kaşlarını çatı.

-Onun kız kardeşiyle falan evli olan sen dül miydin? Ne diye bana soruyosun ki? Niye boyna beni sorguluyosun adamım?

-Errol artık ailesiyle vakit geçirmiyor. Banka soymakla meşgul. Nerede olduğunu biliyor musun, Darryl? Sampson la benim şu andan itibaren sana hiçbir iyilik yapacak halimiz yok. Burası da riskli bir yer.

-Böyle de ayakta kalabilirim, dedi Darryl ve bakışlarını sokak lambalarına doğru çevirdi.

Ellerim birden ileri atılıp adamın rüzgârlığına ve tişörtüne yapıştı.

-Hayır, ayakta kalamazsın. Sen daha iyi bilirsin Darryl. Snow burnunu çekti ve fısıltı halinde küfretti.

-Brianne in eski Birinci Cadde sosyal konudan inşaatlarında olduğunu duydum. Sıçan boku inşaadan, tamam mı? Yine de hâlâ orada mı bilmiyorum. Tüm bildiğim bu. Başparmaktan havada, ellerini uzattı. 9 Sampson salınarak Snow un arkasına yaklaştı.

-Ö —5w! demesiyle Darryl in spor ayakkabılı ayaklan neredeyse yerden kesildi.

-Darryl yardımcı oluyor mu? diye bana sordu.

-Biraz diken üstünde gibi görünüyor. Yardıma oluyor musun Darryl? diye Snow a sordum.

Acınası bir şekilde sızlanmaya başladı.

-Size Brianne Parker ın nerede olduğunu söyledim, söylemedim mi? Niye oraya gidip bakmıyorsunuz? Gidip bakın, adamım. Lanet olsun, yakamdan düşün artık. Siz ikiniz Blair Cadısı falan gibisiniz. İnsanın ödünü padatıyorsunuz adamım.

-Daha da korkuncuz, dedi Sampson ve sırtıttı.

-Blair Cadısı sadece bir film Darryl. Ama biz gerçeğiz. Güller K ı r m ı z ı d ı r Yürüyerek Birinci Cadde inşaatlarına yaklaştığımızda,

-Bu pis, ürkütücü gece yansı bokundan nefret ediyorum, diyordu Sampson. Biraz ileride önümüzde duran şey, Amerika nın başkentindeki keşlerin ve evsizlerin yaşadığı terk edilmiş büyük ve harap apartmanlardı buna yaşamak denirse eğer...

-Yaşayan Ölülerin Gecesi, tekrar, diye homurdandı Sampon. Haklıydı da; binalann dışında gezinenler, C zombilere benziyordu.

Traşsız, çopur yüzlü, düzensizce sıralanmış adamlann önünden geçerken, alçak sesle

-Errol Parker? Brianne Parker? diye soruyordum. Hiçbiri cevap vermedi. Çoğu Sampson a ve bana bakmıyordu bile. Polis olduğumuzu biliyorlardı.

-Errol? Brianne Parker? diye sormaya devam ediyordum, ama hâlâ cevap veren yoktu.Yardımanız için teşekkürler. Tann sizi seviyor, dedi Sampson. Kentte dolaşan dilencilerin, en can sıkıcı konuşmalarını taklit ediyordu.

Her binanın içini, bodrumdan çatıya varana dek, kat kat dolaşmaya başladık. Girdiğimiz son bina terk edilmişti Çünkü en sefil ve en kınk dökük olan yer burasıydı.

Once sen, Alphonse, diye homurdandı Sampson.

Geç olmuştu ve o da aksileşmeye başlamıştı. 9 El feneri bendeydi, bu yüzden ben önden gittim. Diğer binalarda da yaptığımız gibi önce bodrumdan başladık.

Zemin berbat, rengi tamamen atmış çimentoyla kaplıydı. Bodrumu, bir uçtan öteki uca kadar tozlu örümcek ağları sarmıştı.

Önüme kapalı bir ahşap kapı çıktı ve açmak için aya i ğımla ittim. Duvarların iç tarafında seğirten, sanki kapana kısılmışçasına kızgın bir

şekilde eşelenen çeşitli büyüklükteki kemirgenlerin seslerini duyabiliyordum. El fenerimi etrafta gezdirdim. Gözleri parıldayan birkaç kızgın sıçandan başka bir şey yoktu.

-Errol? Brianne? diye seslendi onlara Sampson. Sıçanlar da cıvırdarak cevap verdiler bize.

Araştırmaya, her kaü dolaşarak devam ettik. Bina nem S liydi ve sidik, dışkı ve küf kokuyordu. Leş kokusu ise da 1 yanılmazdı.

-Daha güzel Holiday Innler gördüm, dedim ve Sampson nihayet güldü.

Başka bir kapıyı daha ittirdim ve leş kokusundan ceset 1 leri bulduğumuzu anladım. El fenerini etrafta gezdirdim ve f Brianne ve Errol ı gördüm. Artık insana benzemiyorlardı. Bina ılıktı, bu nedenle çürüme erken başlamıştı. Öldükle i rinden bu yana en az bir gün, büyük olasılıkla bir günden i daha fazla zaman geçmiş olduğunu hesapladım.

Maglite marka feneri önce Errol a sonra karısına doğru İl tuttum. İç çekerken midemin ayağa kalktığını hissettim. • Maria yı ve onun Errol dan ne kadar hoşlandığını hatırladım. Oğlum Damon küçükken ona Errol Amca derdi. Brianne ın göz korneası sanki kataraktı varmış gibi bulanıktı.

Ağzı tamamen açıldı, çenesi sarkmıştı. Errol da I tıpkı onun gibiydi. Silver Spring de kadedilen aileyi düşün I düm. Ne biçim katillerdi bunlar? Parkerlan niçin öldür I müşlerdi? Güller Kırmızıdır Brianne ın üstü çıkarılmıştı ve üzerindikileri odanın hiçbir yerinde de göremiyordum. Kot pantolonu, kırmızı külotunu ve baldırlarını açıkta bırakacak şekilde sıyrılmıştı.

Bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Katil, Brianne ın üzerindikileri yanında mı götürmüştü? Cinayetden sonra buraya birileri mi gelmişti? Brianne öldükten sonra onunla cinsel ilişkiye mi girmişlerdi? Bunu yapan katilin kendisi miydi? Sampson şaşırmış ve zor durumda kalmış gibi görünüyordu.

-Aşırı doz gibi görünmüyor mu, dedi.

-Çok vahşice.

Bu ikisi çok acı çekmiş.

-John, dedim sonunda, donuk bir sesle,

-zehirlenmiş olabileceklerini düşünüyorum. Belki de acı çekmeleri istenmiştir. Kyle Craig e telefon edip Parkerlar hakkında bilgi verdim.

Silver Spring soygununun bir kısmını çözmüş müy dük? En azından katillerden biri hâlâ sokaklarda geziyor muydu? 9 Alelacele yapılan otopsi Errol ve Brianne Parker ın zehirlendiği yönündeki kuşkularımı doğruladı. Aşın dozda anektinin mideye indirilmesi, kasların hızla kasılmasına neden olmuş ve bu da kalbin durmasına yol açmıştı. Zehir bir şişe Chianti şarabına kanştırılmıştı. Brianne Parker ın, öldükten sonra ırzına geçilmişti. Ne berbat bir durumdu. Sampson ve ben, Birinci Cadde deki terk edilmiş bina inşaadannda yaşayan keşlerle, evsizlerle ve o civarda takılanlarla birkaç saat daha konuştuk. Kimse ne Errol ı ne de Brianne ı tanıyordu; hiç kimse çiftin gizlendikleri binada yabancı ziyaretçiler görmemişti.

Sonunda, birkaç saat uyumak için evin yolunu tuttum, ama yattığım yerde çok huzursuzdum. Saat beş gibi kalktım ve topallayarak aşağı indim. Yine Christine ve küçük Alex i düşünüyordum.

Buzdolabının üzerine Nana nın yeni bir notu iliştirilmişti:

-Bir kez bilebeyaz olmak istemedikazanmak içinsadece daha kara olmayı düşledi. Dolabı açtım, bir bira çıkardım ve mutfakta gezindim. Buzdolabının üzerindeki şiir kafamın içinde dönüp duruyordu.

Televizyonun düşmesine dokundum ve ardından da kapattım. Taraçada biraz piyano çaldım Cray foryou ve biraz da Debussy. Bana Christine le en güzel günlerimizi hatırlatan Ay Iştğını çalıyor ve ilişkimizi düzeltbilmenin yollannı düşünüyordum. Washington a döndüğünden beri Güller K ı r m ı z ı d ı r her gün onun yanında olmaya çalışmışım. Ama o beni uzak tutmaya devam ediyordu. Sonunda gözlerimden yaşlar boşaldı, gözyaşlanmı sildim. Onu kaybettin. Her şeye yeniden başlaman gerek. Ama bunu yapabileceğimden o kadar da emin değildim.

Zeminin tahtalan gıcırdadı.

-Clair de Lune ü çaldığını duydum. Ne diyebilirim ki, çok güzel. Nana elinde bir tepsi, kapının eşiğinde duruyordu. Tepside dumanı tüten iki kahve fincanı vardı.

Birini önüme doğru itti ve ben de aldım. Sonra da sallanan bambu koltuğa oturdu, demli kahvesini sessizce yudumluyordu. Bu kadar çabuk mu? diye takıldım.

-Benim mutfağında her türden hazır kahve bulabilirsin, sana bu ev neymiş gösterim.

-Ev sahibi benim, diye hatırlattım ona.

-Sen öyle diyorsan öyledir evlat. Gün doğumu konçertosu mu bu Alex? Neye borçluyuz bu konçertoyu?

-Gün doğumu öncesi konçertosu. Uyuyamadım. Kötü bir gece, kötü rüyalar. Kötü bir sabah ama şimdi iyi. Biraz hindiba katılmış leziz kahveden bir yudum aldım.

-Yine de güzel bir kahve. Nana da kendi kahvesini yudumlamaya devam etti.

-Mmmhmmm. Bilmediğim bir şey söyle. Başka?

-Maria nın üvey kardeşi Errol ı hatırlıyor musun? Sampson ve ben geçen gece Birinci Cadde deki inşaadarda onun cesedini bulduk, dedim.

Nana ufak bir irkilme sesi çıkararak yavaşça başını salladı.

-Bu çok üzücü Alex, çok yazık. Onlar iyi bir aile, iyi insanlardır.

-Bu sabah gidip onlara bunu bildirmek zorundayım.

Belki de bu yüzden bu saatte ayaktayım. 9

-Başka? diye sordu Nana. Beni çok iyi tanıyordu, bu da şu anda çok rahadatıcı bir şeydi.

-Konuş benimle Alex.

Anlat Nana na. Nihayet,

-Christine, diyebildim.

-Sanırım aramızdaki her şey bitti. Artık beni görmek istemiyor. Bunu bana açıklayarak durumu resmileştirdi. Bu durumun küçük Alex i nereye götüreceğini bilmiyorum. Nana, elimden gelen her şeyi denedim. Yemin ederim denedim. Kahve fincanını bırakıp sıska kollarından birini bana doladı. Hâlâ güçlü bir vücudu vardı. Bana sımsıkı sarıldı.

-Tamam öyleyse, yapabileceğin her şeyi yaptın sonuçta, değil mi? Başka ne yapabilirsin ki?

-Bermuda da olanların üstesinden gelemiyor, diye fısıldadım.

-Bir cinayet masası dedeküfiyle birlikte olmak istemiyor. Bunu yapamıyor. Benimle olmak istemiyor. Nana da bana fısıldayarak,

-Omuzlarına taşıyamayacağın kadar çok yük alıyorsun. Kendini suçluyorsun, suçlamamaksın.

Bu seni mahvediyor Alex. Üstesinden gelebilirsin.

Şimdi Nana yı dinleyeceksin.

-Dinliyorum. Her zaman dinliyorum.

-Dinlemiyorsun.

-Dinliyorum.

-Yapma, hem sonra şu inadı senden daha uzun süre sürdürebilirim, diye çıkıştı.

-Üstelik bu yaptığın da beni dinlemediğini gösteriyor. Nana nm her zaman söyleyecek bir son sözü vardır.

Evdeki en iyi psikolog odur ya da o hep öyle söyler.

44 Güller Kırmızıdır O sabah Washington ın yaklaşık on beş kilometre dışında Virginia daki Falls Church Kasabası nda yapılan ikinci banka soygunu zaman ayarlı bir bomba gibi padadı.

Banka müdürünün evi, herkesin birbirini gerçekten sevdiği izlenimini veren şirin bir mahallede, koloni tarzında inşa edilmiş bir evdi. Her yer mahallelinin çocuklarına ne kadar değer verdiğini gösteren delillerle doluydu: Tyco oyuncaklar, bisikletler, bir basketbol potası, salıncaklar, vgeçici bir limonata tezgâhı. Çiçek aç makta olan fundalarla

-dolu harika bir bahçe vardı. Garaj çatısındaki tuhaf bir rüzgârgülünün üzerine, süpürgeye tünemiş cadı misali kuşlar tünemişlerdi. O sabah cadının kıkırdamasını neredeyse duyabilirdiniz.

Akıl Ustası yeni ekibine orada ne bulacaklarını, işi nasıl yürüteceklerini söylemişti. Her hareket çok dikkatlice planlanmış ve prova edilmişti.

Yeni ekip Parkerlardan üstündü. Onların ilgisini çekmek Citibank işinden alınan paranın yarısına mal olmuştu, ama buna değerdı. Birbirlerine Bay Kırmızı, Bay Beyaz, Bay Mavi ve Bayan Yeşil diyorlardı. Saçları uzundu, heavy metal rock grubuna benziyorlardı ama oldukça yüksek teknolojiye sahip etkin bir ekipti.

Falls Church kent merkezindeki First Union Bankası açıldığında Bay Mavi ve Bayan Yeşil şubedeydiler. Her 9 ikisinin de rüzgârlıklarının altında omuzlarına asılı duran yarı otomatik silahları vardı.

Bay Kırmızı ve Bay Beyaz müdürün evine gitmişlerdi.

Katie Bardett kapı zili çalındığında bebek bakıcısının geldiğini sanmıştı. Ön kapıyı açıp karşısında çenesinin altında mikrofon bulunan, kulaklık takmış, silahlı ve maskeli bir adam bulunca yüzü bembeyaz olmuş, bacakları birbirine dolanmıştı. Onun arkasında silahlı bir adam daha vardı.

-Geri çekil, içeri! Çabuk ol! diye maskesinin altından yüksek sesle bağırdı Kırmızı. Silahını kadının yüzünden birkaç santim uzakta tutuyordu. Kırmızı ve Beyaz, anneyi ve üç küçük çocuğunu giriş kattaki oturma odasına sürdüler. Oda eğlence merkezi görünümündeydi ve bir Tae Bo videosu vardı ekranda. Büyük bir pencere küçük ve durgun göle

bakıyordu, ama birinin dışından onları görebilmesi için bir bota binmiş olması gerekiyordu ve o sabah gölde hiç bot yoktu.

-Şimdi birlikte bir ev filmi çekeceğiz, dedi Bay Kırmızı, anne ve çocuklarına. Onlarla gerçekçi ve neredeyse arkadaşça konuşuyordu.

Katie Bardett,

-Kimseyi incitmenize gerek yok, dedi adama.

-Sizinle işbirliği içinde olacağız. Lütfen silahlarınızı çekin. Yalvanyorum size.

-Seni duydum Katie. Ama kocana, ciddi olduğumuzu ve benim gerçekten burada sen ve çocuklarla birlikte olduğumu göstermek zorundayız.

-Çocuklarımdan biri iki, biri üç ve diğeri de daha dört yaşında, dedi anne. Ağlamaya başladı, ancak ardından ağlamayı kesmeye istekli göründü.

-Onlar sadece minik birer bebek. Benim bebeklerim. Bay Kırmızı silahını kılıfına yerleştirdi.

-İşte bak, işte burada silahlar. Çocuklara zarar vermek istemiyorum. Söz veriyorum zarar vermeyeceğim. Güller Kırmızıdır Şu âna kadar işinden memnundu. Katie akıllı, çocuklar da uslu görünüyordu. Onlar, Bardett ailesi, iyi bir aileydi.

Tıpkı Akıl Ustası'nın söylediği gibi.

-Çocukların ağızlarına bu yapışkan bandı senin yapıştırmanı istiyorum, dedi Bay Kırmızı Katie Bardett'e. Kalın bir rulo bandı kadına uzattı.

Hiç ses çıkarmayacaklar. Sö veriyorum, dedi kadın.

-Onlar iyi çocuklardır. Bay Kırmızı, Katie için üzülüyordu. O çok tatlı ve iyi bir bayandı. Hayat Güreldir filmindeki çifti ve çocuğu düşündü.

Bay Kırmızı doğrudan çocuklara hitaben konuştu.

-Şimdi bu bir ördek bandı ve biz bir oyun oynayacağız bununla. Çok eğlenceli olacak, dedi.

Çocuklardan ikisi ona kötü kötü baktı, ancak üç yaşındaki sırttı.

-Ördek bandı mı?

-Evet doğru. Ördek bandı. Vak, vak, vak, vah. Şimdi anneniz bu ördek bandını ağızınıza yapıştıracak. Sonra da baba nasıl görüldüğünüzü görsün diye bir film çekeceğiz.

-Sonra? diye sordu dört yaşındaki Dennis, oyun artık ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

-Babaya vaklayacağız. Bay Kırmızı kahkaha attı. Bay Beyaz bile, yapmacıklı da olsa gülümsedi. Çocuklar çok tatlıydı. Birkaç dakika içinde onlan vurmak zorunda kalmamayı umdu. 9 Birkaç dakika içinde birisi öldürülecekti. Saat 08.12 ydi.

Fail Church soygunu devam ediyordu ve hiç kimse bunu durduramazdı.

Bayan Yeşil in elinde, her ikisi de yirmili yaşlarının ortalarında olan, korkmuş iki banka memuresine doğrultulmuş, seri ateş edebilen bir silah vardı.

Bay Mavi, çoktan First Union Şubesi banka müdürünün odasında idi. James Bardett ve asistanına

-ya doğruyu söyleyin ya da sonuçlarına kadanın adlı oyunun kurallarını açıldı: yordu. Bay Mavi, müdüre ve yardımcısına,

-Acil yardım düğ; meniz var mı? diyerek gergin olduğunu ve her an kendisini kaybedebileceğini bildirmek için, hızlıca ve yüksek sesle sordu.

-Buna yeltenmek çok ciddi bir hata olur ve hataya yer yok. Yeterince akıllı olan ve soyguncuları memnun etmeye istekli görünen banka müdürü,

-Acil yardım düğmemiz yok, olsaydı söylerdim, dedi.

-American Society Industrial Security tarafından yayınlanan eğitim bandannı hiç dinlemediniz mi? diye sordu Mavi

-Hahayır, dinlemedim, diye tedirgin bir kekelemeyle cevap verdi müdür.

-Bebeben, üzüzgünüm.

-Pekâlâ, bir banka soygunundan kimsenin zarar görmeden çıkmasını sağlamak için tavsiye edilen bir numaral kural, işbirliği yapmaktır. Güller K ı r m ı z ı d ı r Müdür sürade başını sallayarak onayladı.

-Katılıyorum.

Sizi anladım, işbirliği yapacağım efendim.

-Bir banka müdürü için oldukça zekisin. Ailenin rehin alındığına dair söylediğim her şey doğrudur. Senin de bana daima doğruyu söylemeni istiyorum. Yoksa talihsiz sonuçlar oluşacak. Yani bu ne demek: gizli alarmlar yok, tuzak para yok, işaretli paralar yok, gizli kamera yok. Eğer burada Sonitrol e bağlı bir alet varsa şu anda beni kaydediyordur, söyle bana.

-Silver Spring deki Citibank soygununu biliyorum, dedi müdür. Geniş, kare yüzü pancar gibi kızarmıştı. Alnından büyük damlalar halinde ter damlıyordu. Mavi gözlerini ardı ardına kırıştıırıyordu.

-Bilgisayarına bak, dedi Bay Mavi ve silahıyla işaret etti.

-İzle. Ekrana bir görüntü geldi ve müdür, karısını üç çocuğu ;..

-nun da ağızlarını bandarken gördü.

-Aman Tanrım! Silver Spring deki banka müdürünün geç kaldığını biliyorum. Hadi başlayalım, dedi odasındaki kar maskeli adama.

-Ailem benim her şeyim.

-Biliyoruz, dedi Mavi. Müdür yardımcısına döndü. Silahı ona doğrulttu.

-Bir kahraman değilsiniz, değil mi Bayan Collins? Kızıl, dalgalı saçlı başını salladı kadın.

-Hayır efendim, değilim. Bankanın parası benim param değil. Onun için ölmeye değmez. Bay Bardett in çocuklarının bunun için ölmelerine değmez. Bay Mavi maskesinin altından gülümsedi.

-Lafı ağzımdan aldın. Müdüre döndü.

-Benim de çocuklarım var, senin de.

Onların babasız kalmasını istemeyiz, dedi. Bu sözler Akıl Ustasının dizeleriydi ve etkili olduklarını düşündü Mavi.Şe koyulalım. 9 Aceleyle ikili kombinasyonu olan ve sadece Bardett in ve yardımcısının açabileceği ana kasaya gittiler. Altmış saniyeden daha az bir sürede ana kasa açıldı.

Sonra Bay Mavi, herkesin görmesi için eline gümüş metal bir alet aldı; televizyon kumandasına benziyordu.

-Bu bir polis tarayıcısı, dedi.

-Polis ya da FBI alarma geçerse ya da yolumuza çıkarsa, bundan ânında haberim olacak.

Sonra siz ikiniz ve iki memur öleceksiniz. Kasada hiç gizli alarm var mı? Banka müdürü başını salladı.

-Hayır efendim. Gizli alarm yok. Sözüme güvenebilirsiniz. Bay Mavi maskesinin altından yine gülümsedi.

-Öyleyse gidip parayı alalım. Acele et! Mavi, nakit paralan yüklenme işini tam bitirmek üzereyken polis tarayıcısı aniden bir alarm durumu tespit etti.

-Falls Church kent merke zindeki First Union Bankası nda soygun. Mavi banka müdürü James Bardett e doğru dönüp onu vurdu. Ardından Bayan Collins e dönüp onu da alnından vurdu. Tam planlandığı gibiydi.

Güller K ı r m ı z ı d ı r Arabamın tepesindeki siren çığlık çığlığa ötüyordu.

Vücudum da öyleydi.

Ve beynim de.

Virginia Falls Church teki First Union Bankası na Kyle Craig ve FBI timiyle neredeyse aynı zamanda vardım.

Bankanın hemen arkasındaki alışveriş mağazasına ait, çoğu boş olan park alanına, siyah bir helikopter inmek üzereydi. Kyle ve üç ajan helikopterden adayarak olabildiğince hızlı bana doğru hareket ettiler. Öne doğru eğilmişlerdi, aceleyle kiliseye doğru giden rahiplere benziyorlardı.

Dördümüzde de mavi FBI rüzgârlığı vardı, bu da Büro nun, FBI ın soruşturmaya dahil olduğunu halkın bilmesini istediğini gösteriyordu. Şimdiye kadar işlenen cinayetler herkes açısından ürpertici ve bağışlanamazdı. İnsanların güvenmeye, yardım edileceğine inanmaya ihtiyacı vardı.

Bana doğru koşar adım yaklaşırken Kyle,

-İçeri girdin mi hiç? diye seslendi. O da hiç uyumamış gibi görünüyordu.

-Buraya ancak ulaşabildim. Büyük, döküntü Bell Jet in gümbürdediğini gördüm. Gelenin sen ya da Darth Vader olduğunu düşündüm. Hadi birlikte girelim.

-Bu kıdemli ajan Betsy Cavalier re, dedi Kyle, parlak siyah saçlı ve bir o kadar koyu renk gözlü, ufak tefek bir kadını işaret ederek. Beyaz tişört, haki pantolon ve koşu ayakkabıların üzerine büyük beden bir FBI rüzgârlığı giymişti. Muh 9 temelen otuzlu yaşlarının ortalarında idi. Güçlü ve sevimli bakişlan vardı ama kesinlikle cazibeli değildi.

-Bunlar da birinci timin diğer yansı. Ajanlar Michael Doud ve Ames Walsh, diye devam etti Kyle tanıştırmaya.

-Bu da Alex Cross. Columbia bölge polisinin VICAP bağlantısıdır.

Errol ve Brianne Parker m cesederini Alex buldu. Etrafta hızlı ve nazik selamlaşmalar oldu. Kıdemli Ajan Betsy Cavalierre beni enine boyuna ölçüp biçiyor gibi görünüyordu.

Belki de patronuyla arkadaş olmamızdan kaynaklanıyordu bu. Ya da belki de beni bir VICAP, yani FBI v e Şehir polisi arasındaki resmi bağlantı olmamdan dolayı merak ediyordu. Kyle beni dirseğimden çekerek ajanlardan uzaklaştırdı.

Suç mahallini çevreleyen ve güneydoğudan esen soğuk Ağarda gürültüyle şakırdamakta olan san şenden geçerken,

-Eğer asıl soygunculann ikisi de öldüyse bunu kim yaptı? diye sordu Kyle.

-Bu iş gittikçe daha da kötüye gidiyor. Şimdi seni bu işe neden soktuğumu anladın mı? 1

-Çünkü mutsuzluk yanına yandaş arar, dedim.

FBI ın sorumlu yardımcı yöneticisi, benimle birlikte banka lobisine doğru yürüdü. Midem altüst oldu. İki bayan memur yerde yatıyordu. Her ikisi de, artık kendi kanlarına bulanmış olan koyu mavi birer takım giymişti. İkisi de ölmüştü.

Başlarından aldıkları yaralar, yakın mesafeden vurulmuş olduklarını gösteriyordu.

Cesederin başında dururken,

-İnfaz edilmişler. Lanet olsun. Lanet olsun diyordu Ajan Cavalierre. FBI dan gelen bir olay mahalli birimi, derhal video çekimine başlamıştı ve fotoğraf çekimi de hâlâ sürüyordu. Kapısı açık ana kasaya doğru hareketlendik.

VICAP Violent Criminal Apprehension Program: Şiddet Eğilimli Suçluları Anlama Programı ç.n. d ı r Telaş durumu daha da kötüleştirmişti. Kasanın içinde biri erkek biri bayan iki kurban daha vardı. Birkaç kez vurulmuşlardı.

Elbiseleri ve vücudarı kurşunlarla delik deşik edilmişti. Onlar da mı cezalandırılmışlardı? Merak ediyordum.

Suçları neydi? Neden bu kahrolası olaylar oluyordu?

-Bu hiç anlamlı gelmiyor bana, dedi Kyle yüzünü iki eliyle ovuşturarak. Bu onun tanıdık bir tikiydi ve bana geçmişte birlikte çalıştığımız pek çok davayı hatırlattı bir .anda. Bazen yakınırdık ama birbirimize her zaman yardım ederdik.

-Banka soyguncuları genellikle kimseyi öldürmezler. Bu hiçbir avantaj sağlamaz kendilerine, dedi Ajan Cavalier.

-Öyleyse bu hastalıklı gösteri neden?

-Silver Spring soygununda olduğu gibi müdürün ailesi rehin alınmış mı? diye sordum. Yanıtı neredeyse duymak bile istemiyordum. Kyle bana bakıp başıyla onayladı.

-Anne ve üç çocuk. Onlardan az önce haber aldık. Tannya şükür serbest bırakılmışlar.

Zarar vermemişler. Öyleyse neden bu dört kişi kadedildi de aile serbest bırakıldı? Bu, bir öncekine benzemiyor.

Hani şablona ne oldu? Bunu henüz bilmiyordum. Kyle haklıydı: Soyguncu katillerin bir mantığı yoktu. Ya da biz onlar gibi düşünemiyorduk.

Ne yapmak istediklerini anlamamıştık, öyle değil miydi?

-Burada kötü bir hata yapıp her şeyi berbat etme durumu söz konusu olmuş olabilir. Tabii bu olay Silver Spring dekiyle bağlantılıysa.

-Öyle olduğunu varsaymak zorundayız, dedi Ajan Cavalierre.

-Silver Spring de baba, dadı ve çocuk öldürüldü çünkü banka müdürü, ekibin belli bir zamanda dışarıda olması gerektiği, aksi takdirde rehinelerin öldürüleceği konusunda uyarılmıştı. Bankadaki video kayıtlarına göre dışarıda olma süresini saniyelerle ıskaladılar. Her zamanki gibi Kyle, bizlerin bilmediği bilgilere ulaşmıştı. Şimdi bunları bizimle paylaşıyordu.

-Polis buradan, Falls Church ten bir alarm almış. Sanırım bu dört kişi bu yüzden öldürüldü. Bu uyarı çağrısının nereden yapıldığını bulmaya çalışıyoruz.

-Ekip, uyarı alarminin polise ulaştığını nereden biliyordu? diye sordum.

-Muhtemelen polis tarayıcıları vardı, dedi Ajan Cavalierre.

Kyle başıyla onayladı.

-Ajan Cavalierre, her şeyde olduğu gibi banka soygunlarında da oldukça zekidir.

-Kyle dan sonra ikinciyim, diyerek hafifçe gülümsedi Ajan Cavalierre. Onun söylediklerine inanıyordum. d ı r Kyle ve beraberin deki birinci ekibe, Washington kent merkezindeki FBI merkez bürosuna kadar eşlik ediyordum.

Gördüğümüz cinayet manzarası hepimizin biraz midesini bulandırmıştı. Ajan Cavalierre, daha önce Midwest te yapılmış olan birkaç soygun da dahil, Citibank ve First Union Bankası ve benzeri banka soygunları hakkında çok şey biliyordu.

Konuyla ilgili ne kadar bilgi topladıysa, çabucak merkez büroda hazır etmişti. Joseph Dougherty ve Terry Lee Connor adlı iki kanun kaçağı canı hakkındaki raporları okuduk. Acaba bu ikisinin serüveni, iki soygun için bir tür örnek oluşturmuş olabilir miydi, merak ediyordum. Dougherty ve Connor, Midwest de birkaç banka soymuştu. Genellikle öncelikle müdürün ailesini rehin alıyorlardı. Bir soygundan önce, banka müdürü ve ailesini üç gün boyunca, hafta sonu tatilinde rehin almışlar ve bankayı sah günü soymuşlardı.

-Yine de büyük bir fark var arada. Dougherty ve Connor soygunların hiçbirisinde hiç kimseye zarar vermemişlerdi, dedi Cavalierre.

-Şu an hakkından gelmeye çalıştığımız bu süprüntüler gibi katil değillerdi. Ne halt etmek istiyor bunlar? O akşam yedi civarında kendimi eve gitmeye zorladım.

Nana ve çocuklarla ev yemeği yedik: az kızarmış tavuk, peynir ezmesi ve buharda pişmiş brokoli. Yemekten sonra çocukların haftalık boks dersleri için Jannie, Damon ve ben hep birlikte bodruma indik. Boks dersleri son birkaç yıldır devam etmekteydi ve aslında Jannie ve Damon un artık ders almaları bile gerekmiyordu. Damon on yaşındaydı ve akıllanmıştı, Jannie sekiz yaşındaydı ve kendi kendilerini koruyabilirlerdi. Ama egzersiz yapmayı ve aramızdaki bu dosduğu seviyorlardı, tabii ben de.

O gece ne olduysa aniden oldu. Kesinlikle hiç beklenmedik ve ani bir durumdu. Ne olduğunu ve neden olduğunu sonradan anlayacaktım.

Jannie ve Damon şakalaşüyor, biraz gösteriş yapıyor ve caka satıyorlardı. Jannie, Damon un savurduğu yumruğa doğru yürümüş olmalıydı.

Falsolu yumruk doğruca alnına, sol gözünün biraz üstüne geldi. Ancak bu kadarından eminim. Gerisi benim için bulanık bir görüntüydü. Tam bir şoktu. Hayatı fotoğraf kareleri halinde görmek gibi bir şeydi.

Jannie yana doğru eğildi ve korkutucu bir şekilde yere yığıldı. Zemine çok sert bir şekilde çarptı. Sarsmak harekeden sersemleştğini gösteriyordu ve ardından da bacakları kaskatı kesildi. Kesinlikle hiçbir belirtisi yoktu.

-Jannie! diye bağırdı Damon, bu bir kaza olsa da kız kardeşine vurduğunu ve onun canını yaktığını fark ederek.

Jannie nin vücudu kontrolsüz bir şekilde kasılmaya ve titremeye başladığında onun yanına koştum. Boğazından hafif, boğuk iniltieler geliyordu. Belli ki konuşamıyordu.

Ardından sadece gözlerinin beyazı görünecek şekilde gözbebekleri yukarı kaydı. Korkunç bir şekilde boğulmaya başlamıştı. Dilini yutmaya başlayacağını düşündüm. Kemerimi hızla çektim Dilini yutmasına ya da çok set bir ısılıkla parçalamasına engel olmak için kadayıp dişlerinin arasına sıkıştırdım. Sıkıca kadanmış kemeri ağzında tutarken kalbim hızla çarpı d ı r yordu. Durmadan

-Tamam, tamam Jannie. Her şey yolunda bebeğim, diyordum.

Elimden geldiğince sakinleştirmeye çalışıyordum. Ne kadar korktuğumu anlamasına engel olmaya çalışıyordum.

Şiddetli kasılmalar durmak bilmiyordu. Jannie nin nöbet geçirdiğinden tamamen emindim. Her şey yolunda bebeğim. Her şey yoluna girecek.

Böylece, dehşet verici iki üç dakika geçmişti. Hiçbir şey yolunda değildi oysa, yoluna girecek gibi de görünmüyordu; daha korkunç olamazdı.

Jannie nin dudakları morarmıştı, ağzından su geliyordu.

Ardından mesanesini kontrol edemeyip yere işedi. Hâlâ konuşamıyordu.

Damon ı yardım çağırması için yukarı göndermiştim.

Jannie nin nöbeti geçtikten sonraki on dakika içinde bir ambulans geldi. Şimdiye kadar yeni bir kriz gelmemişti.

Gelmemesi için de dua ediyordum. Hâlâ Jannie nin yanında yerde dizlerimin üzerindeyken iki Acil Servisi görevlisi bodruma koştu. Jannie nin bir elini ben, diğer elini Nana tutuyordu. Kanepenin yastıklarından birini başının altına koymuş ve üzerine bir battaniye örtmüştük. Durmadan çığgınlık bu, diye düşünüyordum.

Böyle bir şey olamaz

-iyisin tatlım, diye hafifçe mırıldandı Nana.

Nihayet Jannie ona baktı ve

-Hayır, iyi değilim Nana, dedi.

Artık bilinci tamamen yerindeydi, korkmuş ve kafası karışmıştı. Başına çok tuhaf ve korkunç bir şeyin geldiğini biliyordu.

Acil Servis görevlileri nazik ve güven vericiydi.

Jannie nin hayati belirtilerini, ateşini, nabzını ve kan basın d ı r cini kontrol ettiler. Ardından birisi koluna damarıçi sonda yerleştirdi, diğeri de bir solunum cihazı getirdi.

Kalbim korkunç bir hızla çarpıyordu. Ben de nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

Acil Servis görevlilerine olup biteni anlattım.

-Yaklaşık iki dakika boyunca şiddetli kasılmalar geçirdi. Bacakları tahta gibi serdeşti. Gözleri geriye kayd. Onlara, hayali bir rakiple yapılan antrenman amaçlı gölgeboksunu ve Jannie nin sol gözüne inen darbeyi anlattım.

-Bir nöbete benziyor, dedi ekibin lideri. Yeşil gözleri sempatik ve güven vericiydi.

-Yumuşak bir darbe de olsa, aldığı darbeden, darbenin açısından kaynaklanmış olabilir. Onu St. Anthony Hastanesi ne götürmemiz gerek. Başım la onayladım, sonra dehşet içinde küçük kızımı sedyeye

bağlamalarını ve beklemekte olan ambulansa taşımalarını izledim. Bacakları hâlâ tutmuyordu. Bütün vücudum uyuşmuş, görme gücüm azalmıştı.

Onu ambulansın arka tarafına kaldırırlarken Jannie, Acil Servis görevlilerine,

-Siren çalın, diye fısıldadı.

-Lütfen. Onlar da öyle yaptı St. Anthony Hastanesi ne kadar tüm yol boyunca. Biliyorum çünkü Jannie nin yanıdaydım.

Hayatımın en uun yolculuğuydu. Hastanede Jannie yi EEG den ve günün o saatinde ellerinden geldiği kadar nörolojik muayeneden geçirdiler. Kafatası sinirleri incelendi. Düz bir çizgi boyunca yürümesi istendi, sonra da adalelerinde uyum bozukluğu olup olmadığına karar verebilmek için tek ayağı üzerinde sekmesi istendi. İstenilen şeyleri yapıyordu ve şimdi daha iyi görünüyordu.

Yine de, sanki aniden kriz geçiriverecekmiş gibi onu izliyordum.

Muayene bitmek üzereyken J annie ikinci bir nöbet geçirdi.

İlkinden daha uzun ve daha korkunç bir nöbeti.

Aynısı benim başıma gelseydi bundan daha kötü bir şey olamayacağını düşünürdüm. Kriz sona erdiğinde Jannie ye damardan Valium verildi. Hastane personeli onun için seferber olmuştu ama endişeleri de korkutucuydu. Bir hemşire, nöbet öncesi bulanık görme, baş ağrısı, mide bulantısı, koordinasyon kaybı gibi herhangi bir belirti meydana gelip gelmediğini sordu. Olağandışı bir şey fark etmemiştim.

Acil bölümünden doktor Bone, Jannie nin muayenesini bitirdiğinde beni bir kenara çekti.

-Onu bu gece hastanede gözlem altında tutatacağız Dedektif Cross. Daha özenli olmak istiyoruz.

-Daha özenli olmak iyidir, dedim. Hâlâ biraz titriyordum.

Ellerime bakınca görebiliyordum bunu. d ı r

-Burada daha uzun bir süre de kalabilir, dedi Doktor Bone ve ekledi:

-Jannie ye daha fazla test yapmamız gerekiyor.

İkinci bir nöbet geçirmesinden hoşlanmadım.

-Tamam, tabii ki doktor. Ben de ikinci bir nöbet geçirmesinden hoşlanmadım. Dördüncü katta bir yatak hazırdu ve ben de jannie yle birlikte yukarı çıktım. Hastane uygulaması gereği Jannie nin sedyeye taşınması gerekiyordu ama sedyeyi benim itmeme gerekti. Asansörle yukarı çıkarken

alışılmadık ölçüde sessiz ve dermansızdı; hastane odasında bir perdenin arkasında baş başa kalıncaya kadar bana hiçbir şey sormadı.

-Tamam, dedi sonra.

-Bana doğruyu söyle baba. Bana her şeyi anlatmak zorundasın. Gerçeği yani. Derin bir nefes aldım.

-Pekâlâ, büyük ihtimalle büyük bir sara nöbeti geçirdin. İki kere. Bazen bunlar olur tatlım.

Ansızın, tıpkı bu geceki gibi. Bunun Damon ın yumruğuyla bir ilgisi olabilir. Kaşlarını çatı.

-Neredeyse bana dokunmadı bile. Gözlerini bana dikmiş düşüncelerimi okumaya çalışıyordu.

-Tamam, dedi.

-Bu çok kötü değil, değil mi? En azından hâlâ yeryüzündeyim şu anda.

-Böyle konuşma, dedim.

-Hiç de komik değil.

-Tamam. Seni korkutmayacağım, diye fısıldadı.

Elini bana uzattı ve sıkıca birbirimizin elini tuttuk. Birkaç dakika içinde, eli hâlâ elimde, çabucak uykuya daldı. İkinci Kısım NEFRET MEKTUBU Hiç kimse neler olduğunuya da neden olduğunu anlayamıyordu.

O da bundan hoşlanıyordu. Bu durumun yarattığı üstünlük duygusundan. Hepsi de telaşa kapılan aptallardı.

Her şey 10 da 9,9999 iyi gidiyordu. Akıl Ustası hiçbir anlamlı hata yapmadığından emindi. Falls Church soygunundan ve özellikle de bilmece gibi dört cinayetten özel bir zevk almıştı.

Bay Kırmızı, Beyaz, Mavi ve Bayan Yeşil in, şanslı bayan ve bayların yerine kendisini koyup işlenen kanlı cinayetin her ânını yaşamıştı. Müdürün evindeki manzarayı, bankadaki soygunu, ateşli bir zevk ve tatminle gözünde can landırdı. Akıl Ustası olayı kafasında tekrar tekrar canlandırıyor, canlandığı senaryodan özellikle de cinayet anlarından hiç bıkmıyordu. Cinayederin sanatsal niteliği ve simgeselliği ona güven aşıyor ve düşünme biçiminin doğru olduğunu ve dehasını ortaya koyuyordu.

Polise telefon etme fikrine gülümserken buldu kendini: soygun yapıldığına dair ihbar. İhbarı kendisi yapmıştı. First Union çalışanlarının ölmesini istemişti. Bütün kahrolası olay buydu. Bunu hiç kimse anlayamamış mıydı hâlâ? Şimdi artık işe alacağı başka bir ekibi vardı, en önemli ve bulması en zor kişiler. Bu son ekip son derece yetenekli ve kendi

kendine yeterli olmak zorundaydı ve bu da Akıl Ustası nın kendisi için tehlike oluşturunca. Zeki insanları geniş ve denetimsiz bir egolan olduğunu çok iyi biliyordu. Çünkü kendisi de kesinlikle öyleydi. d 1 r Potansiyel adayların isimlerini bilgisayar ekranına getirdi.

Bu kişilerin özgeçmişleri olarak gördüğü uzun profillerini ve sabıka kayıtlarını okudu. Sonra aniden o kasvetli, yağmurlu öğle sonrasında, kendisi insanlığın geri kalanından ne kadar farklıysa, diğer ekiplerden de o kadar farklı olan bir ekiple karşılaştı.

Bunun kanıtı neydi? Bu seferkilerin hiç sabıka kaydı yoktu. Hiçbir zaman yakalanmamışlar, hiçbir zaman şüphelenilmemişlerdi.

İşte bu nedenle onları bulması zor olmuştu.

Kendi kusursuz işi için, kusursuz görünüyorlardı. Hiç kimse ne olacağım anlayamayacaktı. Saat dokuzda Jannie nin o sabah geçeceği tesderi sabırlı bir şekilde açıklayan Thomas Petito adlı bir nörologla tanıştım.

İlk önce bazı olası nöbelerin nedenlerini bulgulamak istiyordu. Bana endişelenmenin hiçbir yarar getirmeyeceğini, Jannie nin emin ellerde kendi ellerinde olduğunu ve şu anda yapılacak en iyi şeyin işe geri dönmek olduğunu söyledi.

-Gereksiz yere endişelenmenizi istemiyorum, dedi Petito.

-Ve bana engel teşkil etmenizi de istemiyorum. Jannie yle öğle yemeği yedikten sonra Quantico daki I 95 otoyoluna doğru yol aldım. FBI ın en iyi teknisyenlerini ve profil uzmanlarını ziyaret etmem gerekiyordu ve onlar da Quantico daydı. Jannie yi St. Anthony de bırakmış olmaktan rahatsızdım ama şu anda Nana yanındaydı ve ertesi sabaha kadar da önemli bir testi olmayacaktı.

Kyle Craig hastaneden beni aramış ve Jannie nin durumunu sormuştu. Gerçekten endişeliydi. Daha sonra Kyle bana Adalet Bakanlığı nın, bankacılık endüstrisinin ve medyanın hepsinin birden sanki bu basit bir davaymış gibi tepesine bindiğini söyledi. FBI şu anda East Coast un birçok bölümünü sarmıştı, ama hiçbir sonuç alınamıyordu Kyle, seksenli yılların ortalarında, usta bir banka soyguncusu olan Joseph Dougherty nin izini sürmüş olan ekibin ajanlarından birini uçakla buraya bile getirtmişti. d 1 r Kyle, özel timi kıdemli Ajan Cavalierre in yönettiğini de söyledi. Buna hiç şaşırmamıştım. Cavalierre, Kyle ın dışında şimdiye kadar karşılaştığım en enerjik ve en parlak Büro ajanı olarak beni çok etkilemişti.

Dougherty timinde görev almış olan ajanın adı Sam Withers di. Kyle, Ajan Cavalierre ve ben, onunla Kyle ın Quantico daki konferans odasında buluştuk. Withers artık altmışlı yaşlarının ortalarındaydı; emekli olmuştu ve Scottsdale de bol bol golf oynadığını söyledi bize. Birkaç yıldır banka soygunları üzerine çok fazla düşünmediğini ancak bu korkunç soygunların dikkatinden kaçmadığını itiraf etti.

Betsey Cavalierre hemen işe başladı.

-Sam, Citibank ve First Union Bankası soygunları hakkındaki yazılarımızı okuma fırsatı bulabildin mi?

-Elbette. Buraya gelirken birkaç kez okudum onları, dedi Withers, avcunu kısacık kesilmiş saçlarında gezdirerek. İri yarı güçlü kuvvetli bir adamdı, muhtemelen 108 kilo ya da daha ağırdı ve Ted Klusewski ve Ralph Kiner gibi uzun atışlar yapabilen beysbol oyuncularını andırıyordu.

-İlk izlenimlerin? diye sordu Cavalierre eski ajana.

-Ne düşünüyorsun Sam? Sence şimdiki belayla bir bağlantısı olabilir mi?

-Bu olaylarla, benim eskiden üzerinde çalıştıklarım arasında oldukça büyük farklar var. Ne Dougherty ne de Conor doğuştan vahşiydi. Bu adamlar ufak yerlerde, ufak tefek işler çeviren beyinlerdi. ESPN televizyon kanalında gördüğünüz reklamlardaki gibi eski moda ydılar. Rehineler bile onlar hakkında hoş ve cana yakın diye konuşmuşlardı.

Conor her zaman, rehinelerin evlerinden hiçbir şey Çalmak istemediğini dikkatlice açıklardı. Kimseye zarar vermek istemediğini söylerdi. O ve Dougherty hem banka lan hem de sigorta şirkederini horgörülerdi. Sizin soyguncularla ortak noktalan bu olabilir. Withers yumuşak, uykuu bir Midwestern ağzıyla, ağır ağır, sözcükleri uzatarak eski günlerden ve varsayımlarından söz etmeye devam ediyordu. Arkama yaslandım ve söylediklerini düşündüm. Belki de başka birileri daha bankalan ve sigorta şirkederini horgörüyordu. Ya da belki de bankacıları ve onların ailelerinden bir sebepten dolayı hoşlanmıyorlardı. Soygunların ve cinayetlerin ardında, çok derin bir kin taşıyan biri olabilirdi. Elde edebildiğimiz her şey bu fikri mantıklı kılıyordu.

Sam Withers konferans odasından ayrılınca bu olaylarla ilgili olabilecek diğer davalar hakkında konuştuk. Bir tanesi özellikle dikkatimi çekti. Ocak ayında Philadelphia dışında önemli bir soy gun gerçekleştirilmişti. İki adam, bir banka yöneticisini ve onun bebek yaştaki oğlunu kaçırmıştı.

Bombaları olduğunu söylemişler ve banka kasası açılmadığı takdirde rehineleri havaya uçurmakla tehdit etmişlerdi.

-Telsizlerle haberleşmişlerdi. Polis tarayıcıları da kullanmışlardı.

First Union soygununa benzer bir şekilde, diye okudu Betsey kapsamlı notlarından.

-First Union ı soyanlarla aynı kişiler olabilir.

-Philadelphia'da şiddet kullanılmış mı? diye sordum. Başını salladı ve parlak siyah saçları öbür yanına doğru savruldu.

-Hayır, hiç yok. Onca FBI ve yüzlerce yerel polis departmanı kaynağına rağmen soygun ve cinayelerde bir adım öteye gidememiştik.

Bu resimde bir şey yanlıştı. Hâlâ katillerin kendileri gibi düşünemiyorduk. d ı r Öğleden sonra dört buçuk sularında St. Anthony'ye geri döndüm. Jannie odasında değildi ve bu beni şaşırtmıştı.

Nana ve Damon oturmuş kitap okuyorlardı. Nana, Jannie'nin nörolog doktor Petito'nun talimatıyla test yapılmak üzere götürüldüğünü söyledi. annie 5 e çeyrek kala geri döndü. Yorgun görünüyordu.

Böylesine çerin sınavı adanmak için oldukça küçüktü.

O ve Damon bebekken bile çok sağlıklıydılar, bu yüzden yaşadığı şok, beter bir hal alıyordu. Jannie odaya tekerlekli sandalyeyle girdiğinde Damon aniden tıkanmıştı. Ben de öyle.

Jannie bize bakarak,

-Büyük ayı gibi kocaman kucakla bizi baba, tıpkı biz küçükken yaptığın gibi, dedi.

O canlı görüntü taşarak yeniden aklıma geldi. Çocuklarım daha ufakken her ikisini de kollarımın arasında kucakladığımda yaşadığım duyguyu hatırladım. Jannie'nin isteğini yerine getirdim: İki bebeğimi de kocaman kucakladım.

Üçümüz kucaklaşırken Nana peşinde birisiyle, holde bize doğru yürüdü.

Christine Johnson, Nana'nın arkasından odaya girdi.

Ayakkabıyla uyumlu koyu mavi bir etek üzerine gümüş rengi bir bluz giymişti. Hastaneye okuldan çıkıp gelmiş olmalıydı. Bana karşı biraz soğuk gibiydi ama en azından Jannie için gelmişti. Daha sonra Nana ya, Alex le kimin ilgilendiğini soracaktım.

-Herkes burada, dedi Christine. Benimle hiç göz teması kurmuyordu.

-Keşke fotoğraf makinem olsaydı.

-Aa biz her zaman böyleyiz, dedi Jannie ona.

-Bütün ailemiz burada. Biraz konuştuk, ama çoğunlukla Jannie nin uzun ve korkutucu geçen günüyle ilgili anlatıklarını dinledik. Aniden çok savunmasız ve çok küçük göründü. Saat 5 te akşam yemeği getirildi. Pek de iyi olmayan hastane yemeğinden yakınmak yerine Nana nın pişirdiği, sevdiği yemekleri bu yemeklerle kıyaslıyordu. Küsmüş gibi yapan Nana nın dışında hepimiz buna çok güldük.

-Pekâlâ, eve döndüğünde de hastane yemeği ısmarlayabiliriz, dedi Nana, Jannie ye kötü kötü bakarak.

-Beni bir sürü işten ve zahmetten kurtarırısın.

-Aa sen iş yapmayı seversin, dedi Jannie Nana ya.

-Ve zahmetten de hoşlanırsın.

-Neredeyse senin bana takılmaktan hoşlandığın kadar, diye karşılık verdi Nana.

Christine gitmeye hazırlanırken hemşire, odasından bir telefonla geldi. Dedektif Cross a önemli bir telefon geldiğini bildirdi. İnleyerek başımı salladım. Telefonu elime aldığımda herkes bana bakıyordu.

-Önemli değil baba, dedi Jannie.

Hattaki Kyle Craig di. Kötü haberleri vardı.

-Rosslyn deki First Virginia Şubesi ne doğru gidiyorum, yoldayım.

Bir banka daha soydular Alex. Nana gözleriyle zehirli bakışlar fırlatıyordu bana. Christine yüzüme bakmıyordu. Kendimi suçlu ve mahcup hissediyordum, oysa yanlış bir şey yapmamıştım.

-Bir saat ya da biraz daha uzun bir süre için gitmek zorundayım, üzgünüm, dedim en sonunda. d ı r Banka soygunları birbirini tetikleyerek devrilen domino taşları gibi çok hızlı bir şekilde, ardı ardına geliyordu. Bunların arkasında her kim vardıysa bize düşünme, nefes alma ya da kendimizi organize etme fırsatı vermek istemiyordu. Rosslyn, St. Anthony Hastanesi nden sadece on beş dakika uzaklıktaydı. Orada ne bulacağımı bilmiyordum: büyük olasılıkla vahşet ve birkaç ceset.

First Virginia Şubesi Bell Adantic merkez bürosunun yalnızca bir blok ötesindeydi. Bu banka binası da müstakildi.

Bunun soyguncular için bir anlamı var mıydı? Muhtemelen vardı. Neydi peki? Şimdiye kadar bulduğumuz birkaç ipucu, hiçbir şeye mantıklı bir açıklama getirmiyordu.

En azından benim için öyleydi.

Caddenin tam karşısında bir Dunkin Donuts ve bir Blockbuster video mağazası olduğunu fark ettim. İnsanlar içeri girip çıkıyordu. Banliyö semti hareketliydi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi işliyordu.

Kesinlikle bir şey olmuştu.

Bankanın araç park yerinde kümelenmiş, koyu renkli dört sedanın farkına vardım. FBI arabaları olduklarını düşündüm ve arabamı onların yanına çektim. Olay yerinde henüz hiç polis arabası yoktu. Kyle beni aramıştı ama Rosslyn bölge polisini aramamıştı. Bu iyiye işaret değildi. Arka kapıya dikilmiş uzun boylu ve zayıf bir ajana rozetimi gösterdim Otuz yaşma yakın görünüyordu. Sinirliydi ve korkmuştu

-Sorumlu yardımcı yönetici içeride. Sizi bekliyor dedektif Cross, dedi Kyle inkine benzer, yumuşak bir Virginia aksanıyla.

-Yaralı vr mı? diye sordum. Ajan koyu renkli, denizcilere özgü saç modeli, mermiye benzer başfıfı salladı. Sinirli olduğunu belli etmemeye çalışıyordu.

-Henüz geldik efendim. İçerideki yaralı durumunu bilmiyorum. Kıdemli Ajan Cavalierre tarafından burada beklemem söylendi. Bu onun davası.

-Evet biliyorum. Cam kapıyı açtım. Antredeki ATM lerin yanında durakladım.

Dikkatimi topladım. Kendimi biraz hazırladım. Lobinin karşısında Kyle ı ve Betsey Cavaüerre i gördüm.

Bankanın müdürü ya da muhtemelen müdür yardımcısı gibi görünen kır saçlı bir adamla konuşuyorlardı. Hiç kimseye zarar gelmiş gibi görünüyordu. Tanrım. Bu mümkün müydü ? Kyle beni gördü ve hemen yanıma geldi. Ajan Cavalierre Kyle a öyle yakın duruyordu ki sanki ona yapışmış gibiydi.

-Bu bir mucize, dedi Kyle.

-Hiç kimse yaralanmamış.

Yine de p af ayı alıp kaçmışlar. Müdürün evine gidiyoruz.

Karısı ve kızı rehin alınmış Alex. Evdeki telefonlar kesilmiş.

-Rosslyn polisini ara Kyle. Orada ekip arabaları vardır.

-Üç dakika geciktik. Hadi gidelim! diye bağırdı Kyle.

O ve ajan Cavalierre çoktan kapıya doğru yönelmişlerdi.

72 d ı r Kyle ın mesajı açık ve anlaşılırdı. Banka soygunu cinayederi soruşturmasında FBI görev başındaydı. Ya katılacaktım ya da ayrılacaktım. O an biraz ileri gitmiştim. Bu Cavalierre ve Kyle ın davası, onların

başığrsı ve de onların düdüklü tenceresindeki zaman ayarıydı. FBI sedanlarından birinde yol alırken hiç kimse konuşmadı.

Şimdiye kadar bir soygun modeli ortaya konmuştu: soygun yapılırken birileri öldü. Sanki bankaları bir seri katıl soyuyormuş gibiydi.

St. Anthony de Kyle dan aldığım telefonda sonra beni rahatsız etmeye başlayan şeyi en sonunda sordum.

-Banka alarmı doğrudan FBI a mı gitmiş? Betsey Cavalierre ön koltuktan bana doğru döndü.

-First Union, Chase, First Virginia ve Ciubank, hepsi şimdilik bize bağlı. Bu onların kararıydı onlara biz baskı yapmadık. Columbia bölgesine birkaç düzine fazladan ajan gönderdik, böylece başka bir banka soyulursa hazır olacaktık.

Rosslyn deki şubeye on dakikadan az bir sürede ulaştık.

Yine de kaçmışlar.

-Rosslyn Polis Departmanı nı aramadınız mı henüz? diye sordum.

-Aradık Alex. Mecbur kalmadıkça kimsenin nasırına basmak istemiyoruz. Banka şubesine doğru yollandılar. dedi Kyle. Başımı sallayıp gözlerimi devirdim.

-Yine de müdürün evine gitmiyorlar.

-Evi önce kendimiz kontrol etmek istiyoruz, diye cevapladı Ajan Cavalierre, Kyle ın adına.

-Katiller hata yapmıyorlar.

Biz de yapamayız. Bana karşı ters ve sabırsız davranıyordu. Sesinin tonundan hoşlanmamıştım ve o da benim ne düşündüğüme aldırır gibi görünmüyordu.

-Rosslyn in iyi bir polis gücü vardır, dedim ona.

-Daha önce onlarla çalışmıştım. Siz çalışmış mıydınız? Tanıdığım ve saygı duyduğum bazı insanları savunmak zorunda hissettim kendimi.

Kyle iç geçirdi.

-Biliyorsun ki, bu ilk önce kimin karşılık verdiğiine bağlı. Sorunumuz bu. Betsey haklı bu sefer hata yapamayız. Onlar yapmıyorlar. Rosslyn deki High Caddesi ne döndük. Bura s sakin, huzurlu ve zengin bir semtmiş gibi görünüyordu: iyi tımar edilmiş çimenlikler, iki arabalık garajlar, hem yeni hem de eski geniş evler.

Her şamarı birilerini öldürüyorlar, diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Daha önce bir aileyi öldürdüler.

Soluk san renkli posta kutusunun üzerinde büyük kırmızı rakamlarla 315 yazan bir evin önünde park ettik.

İkinci bir koyu renkli sedan arkamızdaki kaldırıma yanaştı ajanlar çoğalıyordu. Ajan sayısı ne kadar artarsa durum da bir o kadar ürkütücü olurdu.

-Ekip muhtemelen kaçtı, diye konuştu Kyle telsizine.

-Ama unutmayın ki asla emin olamazsınız. Bu herifler katil. Bundan da hoşlanır görünüyorlar. d ı r Asla bilemeksiz diye düşündüm. Ne kadar doğrudu bu söz ve ne kadar da korkutucu olabiliyordu bazen.

Beni bu işte tutan şey bu rnuuydu? Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemeyeni bu yoğun adrenalin artışı mıydı? Her bir yeni olayın bellirsizliği miydi? Avlanma heyecanı mıydı? Kendi benliğimin karanlık yönü müydü? Neydi? İyi, ara sıra Kötü yü allt edebiliyor muydu? Yoksa çoğu zaman Kötü ruü İyi ye üsttün geliyordu? .. Glock silahımı kılıfından çıkarırken, birkaç dakika içinde zamanlamam ya da reflekslerimle arama girecek her şeyi kafamdan atmaya çalıştım. Kylie, Betsey Cavalierre ve ben ön kapıya doğru hızla hareket ettik. Silahlarımızı çekmiştik.

Her birimiz sağlam, profesyonel ve oldukça gergin görünüyorduk.

Asla bilemeksiz Ev, dışarıdan bakıldığında ölümcül bir sessizliğe gömülmüş görünüyordu. Mahallede bir yerlerde bir köpek uluyordu, bir bebek feryat ediyordu. Bebeğin sesi müdürün evinden gelmiyordu.

Önceki her iki soygunda da birileri ölmüştü. Şimdiye kadar karşı karşıya kaldığımız telk model buydu. Katillerin adeti mi böyleydi? Yoksa bir uyarı mıydı? Neydi bu? Banka soygunları, bir cinayet modeli olabilir miydi? Tanrı aşkına neler oluyordu böyle?

-Önce ben giriyorum, dedim Kyle a. Onun iznini almaksızın kendim karar vermiştim.

-Washington dayız. f Neyse yaklaştık. Kyle benimle tartışmaya girmemeyi tercih etti. Ajan Cavalierre sessiz kaldı. Koyu renk gözleri suratımı inceliyordu.

Daha önce, hiç ön safta bulunmuş muydu, diye merak ediyordum. Şu anda ne hissediyordu acaba? Daha önce hiç silahını kullanmış mıydı? Evin kapısı kilitli değildi. Kapıyı açık bırakmışlardı. Kaşdı olarak mı yapmışlardı? Yoksa aceleyle kaçtıkları için miydi? İyi olasılıkların umudu içinde en kötüsüyle karşılaşmaya hazır olarak, sürade ve sessizce içeri girdim. Fırının üze • rinde yanıp sönen dijital saatin pek düzgün çalışmayan

kırmızı ışığı dışında antre, salon ve mutfak karanlıktı. Evden gelen tek ses çalışan buzdolabının uğultusuydu.

Ajan Cavalierre her üçümüze de, ayrı yönlerle gitmemizi işaret etti. Evde fısıltıdan başka bir ses yoktu. Bu iyiye işaret değildi. Aile neredeydi? Hafif eğilerek mutfığa doğru ilerledim. İçeri baktım, kimseyoktu.

Mutfığın arka tarafındaki ahşap kapıyı açtım: küçük bir oda. Baharatların ve çeşnilerin keskin kokusu. İkinci kapıyı açtım: ikinci kata çıkan arka merdivenler.

Üçüncü kapı: mahfene inen merdivenler.

Mahzenin kontrol edilmesi gerekiyordu. Elektrik düğmesine dokundum. Işık yanmıyordu. Kahretsın.

-Polis, diye seslendim. Cevap yoktu.

Derin bir nefes aldım. Kendimi tehlikedeymiş gibi hissetmiyordum.

Ama aşağıda bulabileceğim şeyden korkuyordum.

Bir iki saniye tereddüt ettikten sonra gıcırdayan ahşap merdivenlere adımımı attım. Oldum olası mahzenlerden nefret etmişimdir. d ı r

-Polis, diye tekrar ettim. Hâlâ aşağıdan cevap gelmiyordu. Bir evin karanlık yerlerini kontrol etmek eğlenceli değildir. Silahınız olsa da, kullanmayı çok iyi biliyor olsanız da bu böyledir. Maglite fenerimin düğmesine bastım: Tamam başlıyoruz işte.

Merdiven basamaklarından aşağı inerken kalbim delice çarpıyordu. Silahım hazırda. Kafamı eğdim ve etrafa iyice bakm. Tanrım! Ahşap çıkıntıyı geçer geçmez onları gördüm.

Adrenalin artışını hissettim.

-Adım Dedektif Cross. Ben polisim! Müdürün karısı ve küçük kızı oradaydı. Anne bağlanmışa ve renkli bezlerle ağzı tıkanmış, üzerine de siyah bir bant yapıştırılmıştı. Gözbebekleri büyümüşü ve projektör ışığı kadar da parlaktı. Bebeğin ağzı da siyah bir banda kapatılmıştı. Bebeğin göğsü sessiz hıçkırıklarla inip kalkıyordu.

Her şeye rağmen hayattaydılar. Ne bankada, ne de burada kimsenin canı yanmamıştı.

Peki bu nedendi? Soygun modeli değiştirilmişti!

-Aşağıda neler oluyor? İyi misin Alex? diye seslenen Kyle: in sesini duydum. Işığı yukarı kaldırdım ve Kyle ile Ajan Cavalierre in merdivenlerin başında durduğunu gördüm.

-Buradalar. Güvendeler. Herkes yaşıyor. Ne halt dönüyordu burada? Akıl Ustası Ne kadar acayip ve tamamen saçma bir isimdi. Neredeyse sapıkçaydı. O da sadece bu nedenle hoşlanıyordu bu isimden.

Banka müdürünün evindeki manzarayı gerçekten izlemişti ve kendini bedeninin dışına çıkmış gibi hissetmişti. Gençlik zamanlarındaki bir televizyon şovunu hatırladı: You are There. Oradaydı öyle değil miydi? Sihirli kara kutularıyla FBI teknisyenlerinin eve girdiğini görmeyi oldukça ürkütücü buluyordu. Şiddet Suçları Birimi ile ilgili ne varsa hepsini biliyordu.

Kasvetli, ciddi suradı ajanların gelip gittiğini yakından gözlemliyordu.

Sonra kitie halinde Rosslyn polisi geldi. Tepe lambaları yanıp sönen yanıp sönen düzine ekip arabası. Görmeye değer bir manzara.

Sonunda dedektif, Alex Cross'un evden ayrıldığını gördü.

Cross uzun boylu ve iri yapıydı. Kırklı yaşlarının başındaydı, Boksör Muhammed Ali'nin en iyi zamanlarındaki haline benziyordu. Yine de Cross'un yüzü Muhammed Ali gibi yayvan değildi. Kahverengi gözleri devamlı parlıyordu Ali'den çok daha yakışıklıydı.

Cross, onun başrakibiydi ve bu ölümüne bir mücadeleleydi, öyle değil mi? Yoğun bir kıvrak zekâ savaşı, hatırdan öte bir irade savaşıydı. Akıl Ustası Cross'a karşı savaşı kazanacağından emindi.

Bunun aksini düşünmek uygunsuz olurdu. Akıl Ustası her zaman kazanırdı, öyle değil mi? Ama yine de biraz emin olamıyormuş gibi hissediyordu. Cross'un kendine güveni olduğu apaçık belliydi, bu da onu kızdırıyordu. Buna nasıl cüret ederdi? Bu dedektif kendini ne sanıyordu? Evi biraz daha seyretti ve orada olmanın kendisi için tamamen güvenli olduğunu anladı. Tamamen güvenli.

10 da 9,9999.

O zaman çılginca bir fikir geldi aklına. Bunun nereden geldiğini biliyordu. Küçük bir oğlan çocuğuyken, kovboykızılderili filmlerini ve televizyon şovlarını çok severdi.

Hep Kızılderilileri desteklerdi. Ve savaş halindeyken uyguladıkları olağandışı bir numarayı özellikle severdi düşmanlarının kamplarına sessizce sokulur ve düşman uykudayken, onun yüzüne dokunurlardı. Buna içeriden darbe deniyordu galiba.

Akıl Ustası, Alex Cross'a bu darbeyi indirmek istiyordu. Evdekilerin güvende olduğunu görür görmez Jannie'nin durumunu öğrenmek için St.

Anthony Hastanesi ni aradım.

Suçluluk, paranoya ve görev duygusu beni oldukça etkiliyordu. Öfke beni korkunç bir mengeneyle almıştı.

Banka müdürünün ailesi güvendeydi. Ya benim ailem? Jannie nin katındaki hemşire odasına bağladılar beni.

Ziyarete geldiğim zaman ara sıra Jannie nin odasına uğrayan diplomalı bir hemşire olan Julietta Newton la konuşuyordum.

Julietta bana eski bir arkadaşımı, bir yıl önce ölen Nina Childs adlı bir hemşireyi anımsatıyordu.

-Adım Alex Cross. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Julietta ama büyükanne ulaşmaya çalışıyordum. Ya da kızım Jannie ye.

-Nana şu anda bu katta değil, dedi hemşire.

-Jannie az önce MR çekirmek için aşağı indi. Bir leke belirdi ve doktor Petito, MR çekirtmesini istedi. Büyükanne kızınıza eşlik etmek için aşağı indi.

-Yoldayım, oraya geliyorum. Jannie iyi mi? Hemşire tereddüt etti, sonra konuştu.

-Bir nöbet daha geçirdi Dedektif. Yine de durumu iyi. Rosslyn den tekrar hastaneye koşturdum ve oraya on beş dakika içinde ulaştım. Bl e koşup TANI MERKEZİ diye belirtilen bölümü buldum. Vakit geçti, saat on olmuştu.

Danışma masasında hiç kimse yoktu, ben de orayı paS d ı r geçerek, bu saaderde girmenin yasak olduğu ve biraz ürkütücü görünen açık mavi bir koridordan aşağı yürüdüm.

Kapısının üzerinde BİLGİSAYARLI TOMOGRAFİ ve MR GÖRÜNTÜLEME yazan bir odaya yaklaştığımda, holün karşısındaki girişten bir teknisyen göründü. Beni korkutmuştu aklım bulanmış olarak yürüyordum. Jannie yi düşünüyordum, endişe içerisindeydim.Yardımcı olabilir miyim? Burada bir işiniz mi vardı efendim?

-Ben Jannie Cross un babasıyım. Dedektif Cross. MR çektiriyor. Bu akşam bir nöbet geçirdi. Adam başıyla onayladı.

-Kızınız burada. Size yolu göstereyim.

Sanırım testin yarısı tamamlanmak üzere. Bu geceki son hastamız. Hastane teknisyeni beni Nana nın beklemekte olduğu MR görüntüleme odasına götürdü. Nana sakın görünmeye, her zamanki soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Ama bu sefer başaramamıştı bunu. Gözlerinin

içinde parıldayan korkuyu gördüm ya da belki de kendi duygularımı onun gözlerine yansıtıyordum.

MR görüntüleme makinesine bir göz attım, bir teknoloji harikasıydı. Daha önce gördüklerime oranla daha ferah ve içinde daha rahat hareket edilebilecek türden bir makinaydı. Daha önce iki MR çekirtmiştim, bu yüzden prosedürü biliyordum. Jannie makinanın içinde dümdüz yatar pozisyonda olacaktı. Baş

-kum torbaları arasında hareketsiz duracaktı. Jannie nin, görkemli makinanın içinde tek başına yatar durumdaki bu görüntüsü çok rahatsız ediciydi. Ancak iki gün içerisinde üç nöbet geçirmesi de öyleydi.

-Bizi duyabilir mi? diye sordum.

Nana ellerini kulaklarının üzerine kapadı.

-Müzik dinliyor.

Ellerini tutabilirsin Alex. Senin dokunuşunu bilir. Uzanıp Jannie nin elini tuttum. Nazıkçe sıktım, o da aynı şekilde cevap verdi. Ben olduğumu biliyordu.

-Ben yokken neler oldu? diye sordum Nana ya.

-Şanslıydık, çok şanslıydık, dedi.

-Doktor Petito günlük hasta ziyareti için uğramıştı. Nöbet geldiğinde onunla konuşuyordu. MR çekimi talimatını o verdi ve Jannie İÇ10 d ı r test odasını açtdar. Aslında, odayı Jannie için açık tuttular desek daha doğru olur. Oturdum, çünkü oturma ihtiyacı duydum. Çok uzun ve stresli bir gündü ve henüz sona ermemişti. Kalbim hâlâ hızla çarpıyor, beynim zonkluyordu. Vücudumun geri kalan uzuvları bu hıza yetişmek için mücadele ediyordu.

-Kendini suçlamaya başlama yine, dedi Nana.

-Söylediğim gibi çok şanslıydık. Hastanedeki en iyi doktor onun yanı başındaydı.

-Kimseyi suçlamıyorum, diye mırıldandım, bunun doğru olmadığını bilerek.

Nana kaşlarını çatı.

-Eğer nöbet geldiğinde burada olsaydın yine de MR çektiriyor olacaktı. Ve eğer boks yüzünden olduğunu sanıyorsan Doktor Petito onunla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi. Darbe oldukça küçüktü. Bu başka bir şeyden kaynaklanıyor Alex. ...Ben de tamamen bundan korkuyordum zaten. Testin

bitmesini bekledik, oldukça uzun ve zor bir testti. Sonunda Jannie makineden alındı. Küçük yüzü, beni gördüğünde aydınlandı.

-Fugees, dedi benim de duymam için kulaklıkları kulağından çıkararak.

-Killing me softy with his song diye şarkıya eşlik ediyordu.

-Merhaba baba. Geri döneceğini söylemiştin.

Sözünü tuttun.

-Sözümü tuttum diyerek eğilip onu öptüm.

-Nasılsın tadım? diye sordum.

-İyi misin şimdi?

-Benim için gerçekten çok güzel müzikler çaldılar, dedi.

-Cesaretimi yitirmiyorum, daha sıkı asılıyorum. Ama yine de beynimin görüntülerini görmek için sabırsızlanıyorum. Ben de öyleydim, ben de öyleydim. Doktor Petito görüntülerin çıkması için biraz daha bekledi. Hastaneden hiç ayrılmıyormuş gibi bir hali vardı. Onunla on bir buçuğu biraz geç ofisinde buluştum. Yorgunluğun ötesindeydim.

Her ikimiz de öyleydik.

-Sizin için uzun bir gün olmalı, dedim. Doktor Petito için her gün aynı uzunluktaymış gibi görünüyordu.

Nörologun, her sabah saat yedi buçukta başlayan bir mesaisi vardı ve akşam saat dokuza, ona kadar, hatta bazen daha geç vakidere kadar hastanede kalıyordu. Aslında bir sorunları olduğunda ya da sadece geceleyin korksalar bile kendisini evinden aramaları için hastalarını teşvik ediyordu.

-Benim hayatım böyle diye omuz silkti.

-Birkaç yıl önce boşanmama neden oldu, diyerek esnedi.

-Mesleğim ve birine bağlanma korkum bekâr kalmamı sağlıyor. Yine de işimi seviyorum. Başımla onayladım ve onu anladığımı düşündüm. Ardından içimi yakan soruyu sordum.

-Ne buldunuz? Kızım iyi mi? Başını yavaşça salladı ve sonra da duymak istemediğim şeyleri anlatmaya başladı.

-Korkarım bir tümör var. Bunun bir pilositik astrositom olduğundan kesinlikle eminim, çocuk ve genç yaştaki erişkinleri etkileyen bir tür tümördür.

Ameliyattan sonra doğrulayacağız. Tümör Jannie nin beyinciğinde. Hayatını tehdit eden büyük bir tümör. Bu haberi vermek zorunda kaldığım

için çok üzgünüm. Hastanede Jannie yle birlikte yeni bir gece daha geçirdim.

Yine ellerimi tutarak uyuyakaldı. d ı r Ertesi sabah erkenden çağrı cihazım çaldı. Telefon ettim ve Fransa nın Lyon kentindeki Interpol merkez bürosundan arkadaşım Sandy Greenberg den kötü haberler aldım.

Lucy RhysCousins adlı bir kadın Londra daki bir süpermarkette vahşice öldürülmüştü. Kadın çocuklarının gözü önünde öldü rülmüştü. Sandy, Londra polisinin, kadının kocası olan ve benim Sansar olarak tanıdığım Geoffrey Shafer ın, bu cinayetin katili olduğundan şüphelendiğini söyledi.

Buna inanamadım. Şimdi olma. Sansar olamam

-Bunu yapan Shafer mıydı, değil miydi? diye sordum Sandy e.

-Kesin olarak biliyor musun?

-Bu o Alex, ama yine de aşağılık basın yüzünden açıklamıyoruz.

Scodand Yard da onaylıyor. Çocuklar, gözlerinin önünde annelerini öldüren, zır deli, cani babalarını tanıdılar. Geoffrey Shafer, Christine nin kaçırılmasından sorumluydu.

Washington in Southeast kesiminde de birkaç tüyler ürpertici cinayet işlemişti. Zavalldan ve savunmasızları avlıyordu. Onun yaşıyor olması ve yeniden cinayet işleyebileceği haberi, habersizce bel altına indirilen, süratli ve ani bir yumruk gibiydi. Christine, Shafer la ilgili haberleri duysaydı, benden daha da kötü hissederdi eminim. St. Anthony den evini aradım ama telesekreter çıktı. Telesekretere sakın bir tonda konuştum.

-Christine oradaysan telefona cevap ver. Ben Alex. Lütfen telefonu kaldır Söyleyeceklerim önemli. Yine de telefona cevap veren olmadı. Shafer m burada Washington da olamayacağını biliyordum yine de bu olasılığa karşı endişeleniyordum. Onun tarzı beklenmedik olanı yapmaktı. Tann nın cezası Sansar! Saatile baktım. Sabahın yedisiydi. Christine bazen cumartesileri okula giderdi. Ne olursa olsun Sojourner Truth Okulu na doğru gitmeye karar verdim. Buradan uzak değildi. d ı r Arabamı oraya doğru sürerken düşünüyordum. Bunun olmasına iyyin verme. Bir kere daha olmamak! Lütfen, Tanrım bunu ona yapma. Bunu yapamazsın. Yapmamalısın.

Okulun yakınlarına park ettim ve arabadan dışarı fırladım.

Kendimi Christine in, köşedeki ofisine giden holde koşarken buldum. Kalbim göğsümün içinde amansız bir şekilde çarpıyordu. Bacaklarım kararsızdı. Kapıya yaklaşırken bilgisayarın tıklanma sesini duyabiliyordum.

Merakla içen baktım.

Christine i o sıcak ve düzensiz, son derece dağınık ofisinde görünce rahadamıştıım. alışırken, yoğun bir şekilde işine odaklanırdı. Onu ürkütmek istemediğimden bir an durup izledim. Kapının pervazını nazıkçe tıklattım.

-Benim, dedim yumuşak bir tonda. Christine yazmayı bıraktı ve döndü. Sadece bir an için bana eskiden olduğu gibi baktı. Bu iimi eritti adeta. Lacivert pantolon ve üstüne tam oturan san ipek bir bluz giymişti.

Kötü anlar geçiriyormuş gibi görünmüyordu ama öyle olduğunu biliyordum.

-Burada ne anyorsun? diye sordu sonunda.

-Bu sabah CNN den duydum zaten, diye devam etti.

-Londra da supermarketteki o muhteşem olay yerini gördüm. Başını salladı, gözlerini kapadı.

-Sen iyi misin? diye sordum. Christine ani bir cevap yapıştırdı.

-İyi değilim! İy olmaktan milyon kilometre uzağım. Bu haberin faydası yok.

Geceleri uyuyamıyorum. Durmadan kbuslar görüyorum.

Gün içinde dikkatimi toplayamıyorum. Hep küçük Alex e kötü şeyler olacağını düşünüyorum. Damon ve Jannie ye, Nana ya ve sana. Buna engel olamıyorum! Sözleri beni delip geçiyordu. Yardım edememek korkunç bir duyguydu.

-Sansar ın buraya geri döneceğini sanmıyorum, dedim.

Christine in gözlerinde öfke, bir şimşek gibi aktı.

-Bundan o kadar emin olamazsın.

-Shafer kendisini bizden daha üstün görüyor. Onun fantezi dünyasında biz o kadar da önemli değiliz. Ama kansı önemliydi. Çocuklarını da ldrmediğine şaşırdım.

-Gördün mü, şaşırıyorsun. Hiç kimse, bu zırdeli, acınası manyakların ne yapacağından emin olamaz! Ve sen, sırf bunu yapabileceklerini göstermek için hiçbir neden yokken masum rehineleri öldüren o ahlksız adamlarla zamanını harcıyorsun. Ofisin içine doğru yürümeye başladım — ama o elini kaldırdı.

-Yapma. Lütfen benden uzak dur. Sonra sandalyesinden kalktı, yanımdan geçerek öğretmenler tuvaletine doğru yürüdü. Arkasına bakmadan içeride kayboldu.

Gittiğimden emin olana kadar dışarı çıkmayacağını biliyor dum. Sonunda çıkıp giderken, Jannie yi hiç sormadığını düşündüm. d ı r 33 İş gitmeden önce bir kez daha St. Anthony Hastanesi ne uğradım. J annie uyanmıştı, birlikte kahvaltı ettik. O bana dünyadaki en iyi baba olduğumu söyledi, ben de ona dünyadaki en iyi evlat olduğumu söyledim. Ardından ona, tümöründen ve ameliyat olması gerektiğinden bahsettim.

Küçük kızım kollarımın arasında ağlıyordu.

Nana geldiğinde, Jannie yeni testier için götürüldü. Birkaç saatliğine hastanede yapabileceğim bir şey yoktu. FBI ile tekrar görüşmek için hastaneden ayrıldım. İş her zaman beni bekliyordu. Christine de söylemişti: senin işin ırdeli, acınası manyakları kovalamak. Bu işin sonu gelmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Soruşturmadan sorumlu Özel Ajan Cavalierre ekibe brifing vermek üzere saat tam on birde Büro nun Northwest Dördüncü Cadde deki ana ofisine geldi. Büro nun yarısı oradaymış gibi görünüyordu bana. Çok etkileyici, oldukça güven verici bir manzaraydı.

Bana, banka soyan ekibin bulunması için titizlik ve kusursuzluk gerektiği haürlatıldı. Belki de Kyle Craig, bu yüzden Ajan Cavalierre in bu dava için doğru kişi olduğunu düşünmüştü. Bana Cavalierre in, her şeyin harfi harfine yapılmasını isteyen müşkülpesent ve titiz birisi olduğunu, Büroya hizmet ettiği yıllar boyunca gördüğü en profesyonel ajanlardan biri olduğunu söylemişti. Kamuoyunun dikkatini çekmiş eski banka soygunları ve cinayedere aklım takılmıştı. Niçin kamuoyu önünde kötü şöhredi olmayı istiyorlardı? Soyguncular diğer banka çalışanlarını ve şirketleri gelecekte yapılacak soygunlara mı hazırlıyorlar dı? Herkesin korkudan ödünü padatarak direnmelerini mi önlemek istiyorlardı? Yoksa cinayederin intikam almayla mı bir ilgisi vardı? Katillerden birinin ya da birden fazlasının bir bankada çakşmış olma ihtimali mantıklı geliyordu.

Tüm gücümüzle bu ipucunun peşinden gidiyorduk.

FBI ana ofisindeki aşın kalabalık kriz odasına merakla bakıyordum. Bir duvann birkaç bölümü makalelere ve şüphelilerin ve görgü tanıklarının fotoğraflarına ayrılmıştı.

Ne yazık ki şüphelilerin hiçbirisi polis tarafından aranan kişilerden değildi. Sabıklalı bile değillerdi. Bölümlerin başlıklarında

-Şişman Adam

-,

-Müdürün Kansı

-,

-Kocanın Kız Arkadaşı

-,

-Bıyık yazıyordu.

Niçin tek bir gerçek şüphelimijoktu? Bu ne demek olabilirdi? Hepimizin atladığı nokta neydi?

-Merhaba ve günaydın. Hafta sonunu feda eden herkese şimdiden teşekkür etmek istiyorum, dedi Ajan Cavalierre, yerinde bir ironi ve espriyle. Haki pantolon üzerine uçuk mor renkli bir tişört giymişti. Küçük mor bir toka vardı saçında. Kendinden emin ve de şaşırtıcı derecede rahat görünüyordu.

-Cumartesi katılmazsanız, pazar günü de katdın için zahmet etmeyin dedi odanın arka tarafındaki sarkık bıyıklı bir ajan.

-Ukalalann hep arkalarda oturduğunu fark etmiş miydiniz? diye takıldı Cavalierre ve ikna edici bir şekilde gülümsedi.

Onlar kadar serinkanlıydı. Kalın, mavi bir dosya aldı eline.

-Herkesin elinde eski davalarla bir ilgisi olabilecek böyle büyük ve berbat bir dosya var. Seksenlerde Midwest te Joseph D o u g h e r t y n i n yaptığı soygunlar da bazı yönlerden bunlara benziyor Güller Kırmızıdır Amerikan tarihindeki en geniş çaplı soygunu planlayan David Grandstaff hakkında da bilgi var. Dikkatinizi çek iyse Grandstaff, Büro tarafından yakalanmıştı. Bununla birlikte onu yakalamak için gösterdiğimiz büyük çabalar içinde tartışmalı taktikler kullanılmıştı. Altı hafta süren bir yargılama sonrası, jüri on dakika dikkatlice düşünmüş ve Grandstaffı serbest bırakmıştı. Bugüne kadar da, Tucson First National Bankası ndan çalınan üç milyon bulunamadı. Odanın ön tarafından biri elini kaldırıp sordu:

-Bay Grandstaff şimdi nerede?

-Yeraltına indi, dedi ajan Cavalierre.

-Yaklaşık iki metre kadar, mezarın dibine. Onun bu soygunlarla bir ilgisi yok Ajan Doud. Ancak soyguncular ondan esinlenmiş olabilir. Aynı şey Joseph Dougherty için de geçerli. Soygunları her kim yapıyorsa, bu eski soyguncuların kişisel becerilerinin farkında olabilir. Filmlerde şöyle dendiğini duyuyorum: Ustalardan ders aldığı kesin. Toplantı başladıktan bir buçuk saat sonra Ajan Cavalierre beni diğer ajanlarla tanıştırdı.

-Bazılarınız Columbia bölge polisinden Alex Cross u zaten tanıyor. Kendisi psikoloji doktoralı bir cinayet dedektifidir.

Doktor Cross, adli psikologdur. Bu arada Kyle Craig in çok yakın dostudur. İkisi çok sıkı dosttur. Dolayısıyla Metro polisi ya da sorumlu yardımcı yönetici Craig hakkında ne düşünüyorsanız kendinize saklasanız iyi edersiniz. Sonra bana döndü.

-Aslında Columbia da Brianne ve Errol Parker ın cesederini bulan da Doktor Cross tur. Hem de, tam davaya ara vermek zorunda kaldığımız bir zamanda. Bakın Doktor Cross a yağ çekmemek için nasd da dikkatli davranıyorum. Ajanlarla konuşurken ayağa kalktım ve konferans odasında etrafıma bakındım.

-Pekâlâ, korkarım Parkerlar da yeraltına indiler, dedim ve birkaç gülüşme oldu.

-Brianne ve Errol ufak çaplı işler yapıyorlardı ama banka soygunlarına da zaman ayırıyorlardı. Lorton Hapishanesi nde yatmış olan herkesi araştırıyoruz. Şu âna kadar hiçbir şey bulamadık.

Yaptığımız hiçbir şeyin sonuç vermemesi çok rahatsız edici.

-Parkerlar yetenekli hırsızlardı, ancak onları bu işin içine sokan ve sonra da öldürmeye karar verenler kadar örgüdü değillerdi. Parkerlar zehirlenmişti bu arada. Sanırım katil onları ölürken seyretti ve ölümleri tüyler ürperticiydi.

Katil, öldürdükten sonra Brianne Parker la cinsel ilişkide bulunmuş olmalı. Bu, şu anda sadece bir tahmin ama bu pisliğin sadece banka soygunlarıyla ilgisi olduğunu sanmıyorum. d ır Akıl Ustası uyuyamadıl Bir sürü istenmeyen düşünce, zaten aşırı gergin olan beynine, kızgın bir eşekarısı sürüsü gibi üşüşüyordu.

Ciddi şekilde kurban edilmiş, bu kadanılmaz durumun içine itilmişti. İntikam alması gerekiyordu. Hayatım, dört yıldır uyanık kaldığı her ânı buna adamıştı.

Akıl Ustası sonunda yatağından kalktı. Mide bulantılarının geçmesi ve lanet olası ellerinin titremesini durdurmak için masasına, yığılrcasına oturdu. Benim değersiz hayatım, diye düşündü. Bundan nefret ediyorum. Aldığım her nefesten, hayatımla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

En sonunda, az önce yatağındayken aklına gelen o nefret mektubunu yazmaya başladı.

Citibank Yönetim Kurulu Başkanı'nın Dikkatine, Bu bir uyarıdır ve de ciddidir. Citibank için sonuçları korkunç olacaktır. O değersi gördüğünüz insanlardan uzaktayken, kendinizi güvende sanıyorsunuz ama değilsiniz Şu anda bunu yazarken ellerim titriyor. Bütün vücudum öfkeyle titremekte.

Bankacım görevi başında uyuyor.

-Bireysel bankacı olarak, küçücük ofisinin gri duvar bölmesi kadar kişiliksiz bayan. Her aman bankacıların akıllı ve başarılı olduğunu düşünmüştüm. O halde nasıl oluyor da hesabımda, defalarca, bu kadar berbat, anlamsız ve ünlü bozucu hatalar yapılıyor? Fonlar arasında çok basit bir transfer yapılmasını rica etmiştim: Sigortalı Vara Piyasası Hesabı'ndan, çek hesabıma. Bu işlem yamanında yapılamadı.

Geçenlerde taşındığımda da, adres değişikliğim doğru dürüst ele alınmadı. Üç ay geçti ve ben hâlâ beyanlarımın hiçbirinden haber alamadım. Öyle görünüyor ki adresimde hiçbir değişiklik yapılmadı ve yandaşlar yanlış adrese gidiyor.

Çok meşgul olan ama hiçbir şey yapmayan çalışanlarınızın tüm bu hakaretlerinden, hatalarından sonra bankayı bana kişisel kredi vermeyi reddetme yüzüzlüğünde ve küstahlığında bulundu. En dayanılmaz olan tarafı da orada oturup küçük Bayan Vrinçeton'ın, samimiyetsiz ve aşağılayıcı bir ses tonuyla beni geri çevirmesini dinlemek zorunda kalmak.

Hizmet kurumlarını 10 üzerinden değerlendiririm ve 10 da 9.9999 başarı beklerim. Bankanız berbat ve başarısız Aşağılık insanlar günlerini görecekler.

Mektubunu tekrar okudu ve gecenin saat iki bilmem kaçında yazılmış olmasına rağmen çok kötü olmadığını düşündü. Hayır, mektup aslında güzeldi bile.

Mektubu düzeltecek, imzalayacak ve daha önceki mektuplarına yaptığı gibi onu da dosya dolabına kaldıracaktı.

Mektuplar, federal posta sistemiyle gönderilemeyecek kadar tehlikeli ve suçlayıcıydı.

Lanet olsun, bankalardan hastalık derecesinde nefret ediyordu! Sigorta şirketleri! Kendini yüksek gören yatının şirkederi! Küstah internet firmaları! Hükümet! Büyük beyler ve hanımlar alçalmalıydı ve öyle de olacaktı. Aşağılık insanlar en sonunda günlerini görecekti. d ı r O sabah ayrılırken Jannie'ye bir söz vermiştim. En kutsal yeminim, Big Mike Giordano'nun pizza paket servisine uğramaktı.

Hastanedeki odasından içeri girdiğimde elimdeki sıcak kutuyla hokkabazlıklar yapıyordum. Çok yiyemeyecekti ama Doktor Petito bir dilimin iyi geleceğini söylemişti.

-Siparişiniz, dedim, odaya vals yaparak girerken.

-Oley! Oley! diye yatağında neşelendi.

-Beni bu korkunç, berbat hastane yemeklerinden kurtardın. Teşekkür ederim babacığım. Harikasın. Jannie hasta gibi görünmüyordu; hatta St. Anthony de yatması gerekiyormuş gibi de görünmüyordu. Keşke öyle olsaydı. Ameliyatı hakkında gerekli bilgiyi çoktan almıştım.

Hazırlık aşaması ve ameliyat dahil toplam süre sekiz ila on saat arasında olacaktı. Cerrah tümörden bir parça alacak ve bu biyopsi için kullanılacaktı. Jannie nin durumu, ameliyata kadar Dilantin ile dengede tutulacaktı. Ameliyat yarın sabah sekizde başlayacaktı.

-Zeytinli ve hamsili istemiştiniz değil mi? diye takıldım, pizza kutusunu açarken.

Büyük büyükannesinden öğrenmiş olduğu gibi bana kötü kötü bakarak,

-Yanlış anlamışsınız teslimatçı bey. Eğer üzerinde pis küçük hamsilerden varsa o iğrenç pizzayı dükkâna geri götürseniz iyi olacak, dedi.

-Baban sadece takılıyor, dedi Nana ve gözlerini hafif şaşı yaparak bana baktı.

Jannie omzunu silkti.

-Biliyorum Nana. Ben de ona takılıyorum.

Bu bıyım aramızda, yap, yap. Ne istiyorsan onu yap, diye eski bir pop şarkısının melodisini söyledi ve gülümsedi.

Sadece karşı çıkmış olmak için,

-Ben hamsi severim, dedi Damon.

-Bayağı tuzlu oluyorlar.

-Seversin, diyerek kaşlarını çatı Jannie.

-Bence sonraki hayatında hamsi olabilirsin. Ekstra peynirli pizza ve sütü tıkınırken her zamanki gibi gülüyorduk. Birbi rimize, günümüzü nasıl geçirdiğimizden bahsettik. Orta sahayı yine Jannie kaptı ve bir buçuk saat süren ikinci bilgisayarlı tomografi taramasını ayrıntılı olarak anlattı. Sonra bize bir duyuru yaptı:

-Doktor olmaya karar verdim. Kararım kesin. Babam gibi ben de, muhtemelen Johns Hopkins e giderim. Nana ve Damon saat sekiz sularında gitmek için ayaklandılar.

Saat üçten beri hastanedeydiler.

Jannie yüksek sesle,

-Babam biraz daha yanımda kakıyor çünkü çalışmak zorunda olduğundan onu bugün doyasıya göremedim, diye duyurdu. Nana ya doğru harekedenip onu kucakladı ve uzun süre birbirlerine sarılmış olarak kaldılar. Nana, Jannie nin kulağına özel bir şeyler fısıldadı ve o da anladığına dair başını salladı.

Sonra Jannie, yatağının kenanna gelmesi için Damon a el etti ve

-Bana kocaman bir öpücük ver ve sanl, diye buyruk verdi.

Damon ve Nana Anne bir sürü hoşçakallar, el sallamalar, yann görüşürüzler, cesur gülücüklerle odadan ayrıldılar.

Jannie hem ağlayarak hem de gülümseyerek, yanaklaö ıslak ve parlak bir şekilde orada oturuyordu. d ı r

-Aslında ben böyleyim, dedi onlara.

-Biliyorsunuz her zaman ilgi merkezi olmam gerekir. Hem hepiniz endişelenmeyi bırakın, doktor olacağım. Aslında bundan böyle hepiniz beni Doktor Jannie olarak çağırabilirsiniz.

-İyi geceler Doktor Jannie. Tatlı rüyalar, diye seslendi Mana kapı aralığından.

-Yarın görüşürüz tadı kızım.

-İyi geceler, dedi Damon. Arkasını döndü ve tekrar geri döndü.

-Ah, pardon Doktor jannie. Nana ve Damon gittikten sonra ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Yaklaştım ve kollarımı ona doladım. Sanırım ayrılma sahnesi her ikimize de çok fazla gelmişti. Hastane yatağının kenarına oturdum ve bir yerini kıracakmışçasına ona sarddım. Uzun süre bu şekilde kaldık, çok az konuşarak, ama çoğunlukla da birbirimize sarılarak.

Jannie nin kollarımın arasında hemen uyuyakaldığını görünce şaşırmıştım. İşte o an benim de gözlerimden yaşlat dökülmeye başladı. Bütün gece hastanede Jannie nin yanında kaldım. Şimdiye kadar hiç bu kadar üzgün olmamıştım ve korkuyordum; korku, yüreğimi daraltan cank bir şey gibiydi. Biraz uyudum ama çok değil. Sadece aklımı başka bir şeylerle meşgul etmek için, biraz banka soygunlarını düşündüm.

Masum insanlar vahşice öldürülmüştü ve bu da hem beni hem de evdeki herkesi etkiliyordu.

Christine i de düşündüm. Onu seviyordum, elimde değildi, ama ikimizle ilgili olarak kararını vermiş olduğunu biliyordum. Bunu değiştiremezdim.

Bir cinayet dedektifiyle birlikte olmak istemiyordu ve ben de muhtemelen başka bir iş yapamazdım.

Ertesi sabah saat beş civarında Jannie ve ben uyanmıştık.

Odası, geniş bir dama ve küçük çiçekli bir bahçeye bakıyordu. Sessizce oturup pencereden gündoğumunu seyrettik. O kadar harikulade ve de yüce bir şeydi ki beni tekrar baştan ayağa hüzüne boğdu. Ya bu birlikte göreceğimi son gündoğumu idiyse? Böyle düşünmek istemiyordum ama elimde değildi. Bazen büründüğü küçük sihirbaz edasıyla düşüncelerimi okuyarak,

-Üzülme baba, dedi Jannie.

-Hayatımda birçok gündoğumu olacak... Yine de biraz korkuyorum Gerçeği söylemek gerekirse.

-Gerçeği söylemek gerek, dedim.

-İkimizin arasında her zaman böyle olmak. d ı r

-Tamam. Öyleyse çok korkuyorum, dedi Jannie, incecik bir sesle.

-Ben de küçük kız. El ele tutuştuk ve görkemli, turuncuya çalan kırmızı güneşe gözlerimizi dikerek bakük. Jannie oldukça sessizdi.

Kendimi tutmaya çalışarak neredeyse tüm irade gücümü zorluyordum. Tıkanmaya başlamıştım ve sahte bir esnemeyle bunu gizlemeye çalıştım ama Jannie yi kandırmadığımdan emindim.

-Bu sabah ne olacak? diye fısddayarak sordu Jannie sonunda.

-Ameliyat öncesi yapıması gereken son hazırlıklar, dedim.

-Belki yeni bir kan testi yapılır. Burnunu kırıştırdı:

-Burada vampirler var, biliyorsun.

Bu yüzden bütün gece yanımda kalmanı istedim.

-Kendince iyi düşünmüşsün. Sabaha karşı, birkaç alçakça saldırıyı savdım. Seni uyandırmak istemedim. Belki de senin ük tıraşını yapacaklardı. Jannie her iki elini de başına koyup

-Hayır dedi.

-Sadece arka taraftan birazcık. Havalı görünecek. Hâlâ korkmuş görünüyordu.

-Ya, tabii. Böyle mi düşünüyorsun? Neden sen de başının arka tarafını tıraş ettirmiyorsun? Böylece ikimiz de havalı görünürüz. Sırıtip,

-Yaptırmamı istiyorsan yaparım, dedim.

Doktor Petito, Jannie nin odasına geldi ve birbirimizi neşelendirmeye çalıştığımızı o da duydu.

-Listemizdeki bir numara sensin, dedi ona ve gülümsedi.

Jannie küçük göğsünü şişirdi.

-Gördün mü? Ben bir numarayım. Sabah saat yediyi beş geçe Jannie yi benden aldılar. Jannie nin

-Güller Kırmızıdır şarkısını söyleyerek kedimiz Rosie yle dans edişi aklımda özel bir görüntü olarak duruyordu. St. Anthony deki o korkunç gün boyunca zihnimde durmadan o şarkıyı çaldım. Hastanelerde beklemenin, zamanımız gelmeden cehenneme ya da en azından Araf a gitmemize yakın bir şey olduğunu sanıyorum. Nana, Damon ve ben, bütün o süre zarfında fazla konuşmadık.

Sampson ve Jannie nin teyzeleri kısa ziyaretler yaptılar.

Onlar da harap olmuştu. Çok korkunçtu. Hayatımın en kötü saaderiydi.

Sampson, Nana ve Damon ı bir şeyler yemek için kafeteryaya götürdü ama ben yerimden ayrılamazdım. Jannie nin nasıl olduğuna dair hiçbir haber yoktu. Hastanedeki her şey bana gerçekdışı gibi görünüyordu. Durup dururken Maria nın ölümünden görüntüler geliyordu aklıma.

Bir arabadan anlamsızca ateş edilerek yaralandıktan sonra, karım da St. Anthony Hastanesi ne getirilmişti. Saat 5 i birkaç dakika geçe, nörolog Doktor Petito, bir araya geldiğimiz bekleme odasına girdi. O bizi görmeden önce, ben onu gördüm. Kendimi hasta hissettim. Birdenbire kalbim gümbür gümbür, hızlı hızlı çarpmaya başladı Yüzünde yorgunluktan başka bir şey göremiyordum. Bizi gördü, el salladı ve bize doğru yürüdü.

Gülümsüyordu ve bunun iyi bir şey olduğunu anlamıştım. d ı r

-Başardık, dedi Doktor Petito, bize yaklaşır yaklaşmaz.

Benimle, Nana ve Damon la tokalaşıp

-Tebrikler, dedi.

Elini sıkıca tuttum ve

-Teşekkür ederim. Tüm fedakârlıklarınız için, dedim fısıldayarak. Yaklaşık on beş dakika sonra Nana ya ve bana hasta bakım odasına girme izni verildi. Birdenbire neşelendiğimi, muduluktan başımın döndüğünü hissettim. Jannie oradaki tek hastaydı. Yatağının yanına doğru sessizce, neredeyse parmaklarımızın ucunda ilerledik. Gazlı bezden oluşmuş bir sarık, küçük başını örtüyordu. Monitörlere ve bir damariçi sondaya bağlıydı.

Bir elini ben tuttum, diğerini de Nana. Kızımız iyiydi; başarmışlardı.

-Kendimiyaşamış ve cennete gitmiş gibi hissediyorum, dedi Nana bana ve gülümsedi.

-Sen de öyle hissetmiyor musun? jannie kımıldadı ve hasta bakım odasında geçirdiğimiz yirmi beş dakikadan sonra uyanmaya başladı. Doktor Petito başka bir yerden çağrılmış ve kısa süre sonra geri dönmüştü. Doktor, Jannie den derin bir nefes almasını ve öksürmeye çalışmasını istedi.

-Başın ağrıyor mu Jannie? diye sordu.

-Sanırım, dedi Jannie.

Ardından bana ve Nana ya baktı. Önce gözlerini kıstı, sonra ardına kadar açmaya çalıştı. Hâlâ bitkin olduğu belliydi.

-Merhaba baba, merhaba Nana. Sizin de cennette olacağınızı biliyordum, dedi sonunda.

O zaman ne yaptırdığımı görmesi için enseme döndüm.

Başımın arkasını traş ettirmiştim. Tıpkı onunki gibiydi. İki gün sonra, beni hem büyüleyen hem de bozguna uğratan soygun ve cinayederle ilgili davaya geri döndüm. İş hâlâ beni bekliyordu, öyle değil mi? Soruşturma bensiz sürmüştü ama hiç kimse yakalanmamıştı. Nana nın gözde değişlerinden biri geldi aklıma: Eğer dairelerin içinde dönüp duruyorsan, belki de köşeleri yonttuğun içindir. Soruşturmayla ilgili sorun belki de bundan kaynaklanıyordu.

Dördüncü Cadde deki FBI ofisinde Betsey Cavalierre i gördüm. Bana parmağını salladı ama sevecen bir şekilde de gülümsedi. Açık kahverengi bir spor ceket, mavi tişört, kot pantolon giymişti ve çok güzel görünüyordu. Onu gördüğüme sevinmiştim. Onun bu ilk gülümsemesi aramızdaki buzları nihayet eritti.

-Küçük kızından bana bahsetmeliydin, yani ameliyattan.

Her şey yolunda mı Alex? Pek uyumadın herhalde, değil mi?

-Doktor hepsini temizlediğini söyledi. Güçlü bir küçük kız. Bu sabah boks derslerine ne zaman başlayabileceğimizi sordu bana. Sana daha önce bahsetmediğim için üzgünüm.

Kendimde değildim. Son birkaç sözümü es geçerek,

-Kızının durumunun iyi olmasına sevindim, dedi.

-Rahadamış olduğunu yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum. Gülümsedim.

-Şey, sanırım rahatıadım. Farklı şeylere odaklanmak zorunda kaldım. Hadi işe koyulalım. d ı r Betsey göz kırptı.

-Saat aladan beri buradayım.

-Gösteriş yapıyorsun, dedim.

Kendi masama oturdum ve çoktan birikmiş olan evrak dağına bakmaya başladım. Ajan Cavalierre benim masamın karşısındaki masadaydı. İşime geri döndüğüme sevinmiştim.

Bir katil ya da katiller, dışarıda banka memurlarını, müdürlerini ve ailelerini öldürüyordu. Yapabildiğim ölçüde bunun sona erdirilmesine yardım etmek istiyordum.

Yaklaşık bir saat sonra Ajan Cavalierre in boş gözlerle benden tarafa doğru bakışımı gördüm. Sanırım düşünceler arasında kaybolmuştu.

-Görmem gereken biri var, dedim.

-Keşke daha önce aklıma gelseydi. Bir süreliğine Washington dan ayrılıp Philadelphia, New York ve Los Angeles a gitti. Şu anda döndü. Birçok banka soydu ve saldırgan biri. Betsey başıyla onayladı.

-Onunla tanışmayı çok isterim.

„Kaliteli bir herif gibi görünüyor. O sabah benimle birlikte gelmesinin nedeni, sanırım sağlam ipuçlarımızın az oluşuydu. New York Bulvarındaki döküntü bir otele doğru onun arabasıyla gittik. Doral adlı otel, aşağı sınıftan, boyalanmış, köhne bir oteldi.

Biz otele geldiğimizde sıksa, hırpani kılıklı, mini etekli üç fahişe otelden ayrılmak üzereydi. Parlak san lame kıyafetli, geçmişten gelmiş gibi görünen bir pezevenk, üstü açılan san bir Cadillac a yaslanmış dişlerini kanşünyordu.

-Beni en güzel yerlere götürüyorsun, dedi Ajan Cavalierre arabadan inerken. Ayak bileğindeki tabanca kılıfını fark ettim. Başıyla gizlenmişti. Tony Brophy, Doral Oteli nin dördüncü katında bir vida loca yaşıyordu. Otel görevlisi onun bir haftadır burada kaldığını ve

-çok belak bir züppe, kaba ve tehlikeli bir pislik olduğunu söyledi.

Arka merdivenlerde ilerlerken,

-Bu yerin, Miami deki Doral Oteli ile bir bağlantısı olduğunu sanmıyorum, dedi Betsey.

-Ne çöplük ama.

-Brophy yi görene kadar bekle. Tam da buraya yaklaşıyor Haber vermeden ve tabancamızın kılıfları açılmış olarak odasına geldik. Brophy, soygun ve cinayeder için akla yatkın bir şüpheliydi. Profile uyuyordu. Ham tahtadan yapılmış kapıya parmakla hafifçe dokundum.

-Ne var? diye huysuz bir ses geldi içerden.

-Ne var dedim.

-Washington Polis Departmanı. Kapıyı aç, diye seslendim.

İçerde bir harekedenme duydum ve birisi, birkaç kilidi kurcaladı. Kapı yavaşça açıldı ve Brophy kapı aralığında göründü. 1.90 boyunda ve yaklaşık 120 kilo ağırlığında, şişkin kaslan olan biriydi. Koyu renk saçları bir usturayla, kafa derisine kadar düzgünce tıraş edilmişti. Çılgın hayat Ç.N.. d ı r

-Lanet olası Columbia bölge polisi, dedi, ağzında dudaklarından sarkan filtresiz bir sigarayla.

-Yanındaki bu güzel yosma da kim?

-Aslında kendi adıma konuşabilirim, dedi Betsey, Brophy ye.

Tony Brophy ona bakarak sırttı. Kabalığına cevap verilmesi hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

-Tamam. Konuş.

Hav hav.

-Ben kıdemli Ajan Betsey Cavalierre. FBI, dedi Betsey.

-Yddemli ajan! Görelim bakalım, televizyondaki onca polis gösterisinin ne anlama geldiğini? Bu işi kolaylaştırabiliriz de zorlaştırabiliriz de, dedi ve şaşırtıcı bir şekilde beyaz olan dişlerini sergiledi. Üzerinde askeri tarzda siyah bir külot, hafif grimsi bir banyo terliği vardı, tişört giymemişti.

Kollan ve gövdesi, hapishane dövmeleleri ve siyah kıvrıcık tüylerle kaplıydı.

;Çişi zorlaştırmaktan yanayım. Ama sadece ben, dedi Bet sey.

Brophy televizyonun önündeki eski model ıhlamur yeşili bir kanepede oturan sıska şansına döndü. Kadın, iç çamaşınınm üzerine bol bir FUBU gömlek giymişti.

-Sen de ondan benim kadar hoşlandın mı Nora? diye sordu Brophy sarışına.

Kadın omzunu silkti, televizyondaki Rosie O Donnell dan başka bir şeyle ilgilenmediği belliydi. Büyük ihtimalle uyuşturucu etkisi altındaydı. Saçları tel gibi incekti ve alnına doğru jölelenmiş perçemleri vardı. Hem el ve ayak bileklerinde hem de boğazının çevresinde dikenli tel dövmesi vardı.

Brophy tekrar Betsey Cavalierre e bana baktı.

-İş konuşacağımızı varsayıyorum. Demek gizemli bayan, FBI dan.

Çok güzel. Size verebileceğim her bilgiyi satın almaya gücünüz yetecek demektir. Betsey başını salladı.

-Bilgiyi senden zorla almayı tercih ederim. Tony Brophy nin koyu renk gözleri yine canlandı.

-Ondan gerçekten hoşlandım. Tony Brophy nin ardından küçücük mutfaktaki yamuk masaya doğru ilerledik. Sandalyeye ata biner gibi oturdu. Sandalyenin arkılığı kıllı karnına ve göğsüne dayanmıştı.

Onunla önce ücrede ilgili olarak anlaşmaya varmak gerekiyordu, her şeyden vazgeçebilirdi. Haklıydı: Betsey Cavalierre in bütçesi benimkinden daha fazlaydı.

-Ama sıkı bir bilgi vermek zorundasın, diye uyardı Betsey.

Kendini beğenmiş ve güvenli bir tavırla başını salladı.

-Satın alabileceğinin en iyisi olacak bebek. En üst sınırdı.

Anlayacağınız, Maryland ve Virginia da yapdan bu pis işlerin ardındaki adamla tanıştım. Neye benzediğini bilmek ister miniz? Şey, soğukkanlı bir o... çocuğunun tekidir. Ve bunu size kimin söylediğini unutmayın.

-Kendisine Akıl Ustası diyor, dedi Brophy, Florida şivesiyle ağır ağır konuşarak.

-Bu konuda çok ciddiye.

Akıl Ustası! inanabiliyor musunuz?

-Onunla Sheraton Havaalanı Oteli nde buluştuk. New York tan tanıdığım bir herif vasıtasıyla benimle bağlantı kurdu, diye devam etti Brophy.

-Akıl Ustası denen adam, benim hakkımda bazı şeyler biliyordu. Güçlü ve zayıf yönlerimi sıraladı. Beni çok iyi tanıyordu. Tadı Nora yı ve onun alışkanlıklarını bile biliyordu.

-Sence polis miydi? Senin hakkında bu kadar şey biliyorduydu? diye sordum Brophy ye.

Brophy ağzını yayararak sınttı.

-Hayır, polis olamayacak kadar yeki. Yine de her şeyi bildiğini düşünürsek, bazı polislerle konuşmuş olabilir. İşte bu nedenle kalıp o züppe1 d ı r dinledim. Buna ek olarak, bunun benim için oldukça değerli bir fırsat olacağını söyledi. Benim ilgimi de bu çekti. Ajan Cavalierre ve benim şimdi yapmamız gereken tek şey dinlemektir. Brophy bir kez başladı mı onu hiçbir şey durduramazdı.

-Nasıl biriydi? diye sordum.

-Nasıl biri olduğunu mu bilmek istiyorsunuz? Bu milyon dolarlık bir bilgi, Regis Philbin. Size gördüğüm sahneyi aktarayım. Oteldeki odasına girdiğimde, üzerimde ışıldayan parlak ışıklar vardı. Tıpkı bir Hollywood gala filminin ışıklan gibiydi. Hiç bir halt göremedim.

-Biçimini bile mi görmedin? diye sordum.

-Bir şeyler görmüş olmaksın.

-Siluetini gördüm. Uzun saçkıydı. Belki de bir peruk takıyordu.

Büyük bir burun ve büyük kulaklar. İki kapısı da açılmış bir araba gibiydi. Konuştuk, benimle bağlantı kuracağını söyledi, ama bir daha hiçbir haber almadım ondan. Tahmin ettiğiniz gibi beni ekibine istememişti.

-Niçin? diye sordum Brophy ye. Bu ciddi bir soruydu.

-Neden senin gibi birini istemesin? Brophy eliyle bir tabancayı taklit ederek beni vurmuş gibi yaptı.

-O ekibine katiller istiyor ahabap. Ben bir katil değilim. Ben bir sevgiliyim. Öyle değil mi Betsey? Brophy nin bize anlattıkları korkutucuydu ve basına yansıyamazdı. Dışarıda bir yerlerde, kendine Akıl Ustası diyen biri görüşmeler yapıp profesyonel katiller kiraliyordu.

Sadece katiller. Bir sonraki planı neydi? Daha fazla banka rehinesi işi mi? Ne halt vardı aklında? O gece işimi bitirdikten sonra St. Anthony ye gittim.

Jannie iyiydi ama yine de onunla bir gece daha geçirdim.

Evden uzaktaki evimde. Bana

-oda arkadaşım demeye başlamıştı.

Ertesi sabah Citibank, First Union ve First Virginia Bankalarıyla arası iyi olmayan eski banka görevlerinin ve bu bankalara karşı herhangi bir ciddi tehditte bulunmuş herkesin kaydını gösteren dosyaları okudum. FBI yönetim ofisine, sessiz bir çaresizlik havası hâkimdi. İpuçları getirebilecek olan bir ihbar, söylenti ya da heyecanlı bir gelişme söz konusu değildi. Hâlâ bir tek sağlam şüphelimiz yoktu.

Bankalara yapdan tehditler ve kaçık konuşmalar genellikle kurum içindeki bir araştırma bölümü tarafından ele alınırdı. Genel nefret mektupları çoğunlukla kredi başvurusu reddedilen veya borcunu ödeyemedikleri için evlerine el konulan insanlar tarafından yazdırdı. Nefret mektubunun bir erkekten olduğu kadar bir kadından gelmesi de olasılık dahilindeydi. O sabah okuduğum psikolojik profil lere göre bu kişi genellikle işle, parayla ilgili ya da ailevi d 1 r sorunları olan biri olabilirdi.

Ara sıra bankanın uygulamaları ya da Güney Afrika, Irak ve Kuzey İrlanda gibi ülkelerle bağlantıları yüzünden ciddi tehditler yapıldı. Büyük bankalara gelen pakeler, posta odasında X ışınlarından geçirilirdi ve çok az yanlış alarm olurdu. Bazen müzikli Noel kardan sistemi harekete geçirirdi.

Bu işlem çok yorucuydu ama gerekliydi. İşin bir parçasıydı.

Etrafa bakıp Betsey Cavalier'e bir göz attım. Geri kalan görevlilerle birlikte oracıktaydı ve sade, metal bir masaya oturmuştu. Evrak yığınları arkasında neredeyse kaybolmuştu.

-Yine bir süreliğine dışarıda koşturacağım, dedim.

-Bakmak istediğim biri var. Citibank'a tehditlerde bulunmuş.

Bu yakınlarda yaşıyor. Kalemimi elinden bıraktı.

-Seninle geliyorum. Sakıncası yoksa tabii. Kyle senin önsezellilerine güvendiğini söyler.

-Bak sen, Kyle işi kavramış, dedim ve gülümsedim.

-Çok doğru, dedi Betsey ve göz kırptı.

-Gidelim. Joseph Petrillo'nun dosyasını tekrar tekrar okumuştum.

Diğerlerini geride bırakıyordu. New York'taki Citibank'ın yöneticisi son iki yıldır her hafta Petrillo'dan öfke, hatta nefret dolu mektuplar almıştı. Petrillo, 1990 Ocak ayından yakın zamana kadar bankada güvenlik görevlisi olarak çalışmıştı.

Sadece onun çalıştığı bölümü değil, tüm bankayı etkileyen bütçe kesintileri nedeniyle işten atılmıştı. Petrillo, kendisini uzaklaştırmak için bankanın yaptığı hiçbir açıklamayı kabul etmemişti.

Mektupların tarzında beni endişeye düşüren bir şey vardı, iyi yazılmış ve akılcı olmalarına rağmen o mektuplarda paranoya, hatta şizofreni belirtileri vardı. Petrillo bankada çalışmadan önce Vietnam'da yüzbaşıydı. Savaş görmüştü. Polis, kaçık mektuplarla ilgili onu ziyaret etmişti ama hakkında hiçbir suçlamada bulunulmamıştı. Şüphelinin Beşinci Cadde'deki evine doğru yola çıkarken Betsey,

-Bu, senin o meşhur hislerinden biri olmalı, dedi.

-O meşhur kötü hislerden biri, dedim.

-Birkaç ay önce onunla görüşme yapan dedektifin de kötü hisleri vardı.

Banka, şikayetin üzerine daha fazla gitmeyi reddetti. Washington D.C.'deki Beşinci Cadde, New York'taki adaşından farklı olarak mutenalaştırılmış Capitol Hill'in sınırındaki düşük kiralı bir bölgeydi. Başlangıçta İtalyan asıllı Amerikalıların oturduğu bir yer iken şimdi artık

her ırktan insan vardı. Modası geçmiş, paslanmış arabalar caddeye dizilmişti. Ful aksesuarlı bir BMW sedan diğerleri arasında göze çarpıyordu. Muhtemelen bu bir uyuşturucu satıcısına aitti.

-Hiç değişmemiş, hep aynı, dedi Betsey.

-Bu bölgeyi biliyor musun? diye sordum, Petrillo nun yaşadığı caddeye dönerken.

Başıyla onayladı ve kahverengi gözleri kısdı.

-Malum yıllar önce, ki kaç yd olduğunu şimdi açıklamayacağım, buradan çok uzakta olmayan bir yerde doğdum. Kesin söylemek gerekirse buradan dört blok ötede. Betsey ye bir göz attım ve arabanın ön camından dışanyı seyrederken yüzünün büründüğü neşesiz ifadeyi fark ettim.

Geçmişine azıcık girmeme izin vermişti. Washington in yankş tarafında büyümüştü. Ama hiç öyle görünmüyordu.

-Benim sezgimin peşinden gitmek zorunda değiliz, dedim.

-Daha sonra bakabilirim. Muhtemelen hiçbir şey çıkmaz ama Petrillo yönetim ofisine çok yakın oturuyor. Başını salladı ve omuz silkti.

-Bugün bir sürü dosya okudun. Seni harekete geçiren bu dosya oldu. Bunun peş1 ne düşmekyiz. Burada olmak beni rahatsız etmiyor. Muhtemelen yirmiotuz yü önce de mahalle çocuklar1 nın takılmakta olduğu, köşedeki bir şarküterinin önün d ı r durduk. Şimdiki grup bol kot pantolonları, koyu renk tişörleri ve arkaya taranmış saç modelleriyle, biraz eski moda görünüyorlardı. Hepsi de beyazdı.

Caddeden karşıya geçtik ve bloğun sonuna doğru yürüdük.

Küçük san bir evi işaret ettim.

-Bu Petrillo nun evi.

-Gidip adamla konuşalım, dedi.

-Anlayakm bakakm bu yakınlarda hiç banka soymuş mu. Delik deşik olmuş beton merdivenlerden çıkarak gri demir bir kapıya geldik. Kapı kasasına tıklayıp,

-Colum bia bölge polisi. Joseph Petrillo ile görüşmek istiyorum, diye seslendim.

Solumda, bir basamak aşağıda duran Betsey ye döndüm ama ne söyleyeceğimden büe emin değildim.

Her ne idiyse de, hiç söyleyemedim.

Büyük bir padama sesi duyuldu, muhtemelen bir av tüfeğiydi.

Çok yüksek, sağır edici ve yıldırım düşmesinden daha korkutucu bir sestti. Evin içinden, daire kapısından pek de uzak olmayan bir yerden gelmişti ses.

Betsey bir çığlık attı. Betsey yi de çekerek sundurmadan aşağı balıklama adadım.

Çimlerin üzerine düştük, silahlarımızı çekmek için acele ediyor, kısık sesle soluyorduk.

Soluk soluğa,

-Aman Tanrım! Tanrım diyordu Betsey.

İkimiz de vurulmamıştık ama korkudan ödümüz padamıştı.

Kapıda tedbirsiz davrandığım için kendime ayrıca kızgındım.

-Lanei olsun! Bize ateş etmesini beklemiyordum.

-Sezgilerinden şüphe duymayacağım bir daha, bu son, diye fısıldadı.

-Yardım çağıracağım.

-Önce şehir polisini ara, bu bizim kentimiz, dedim. Budanmamış bir çak çitinin ve bakımı yapılmamış gül ağaçlarının yanma, yere çömeldik. Her ikimizin de silahı hazırda. Kendiminkini, yüzümün hizasından ileriye doğru tutuyordum. İçerideki Akü Ustası mıydı? Onu yakalamış mıydık? Caddenin karşısındaki şarküterinin önünde duran yirmi yaş altındaki gençler olan bitene, özel olarak da silah sesinin geldiği yere merakla bakıyorlardı. Gözleri fal taşı gibi açmış, sanki NYPD Blue ya da LawOrder dizüerinde oynayan karakterlerden biriymişiz gibi bizi seyrediyorlardı.

İçlerinden biri, ellerini ağzının iki yanına siper ederek yüksek sesle,

-Lanet olası manyak Joe, diye bağırdı.

-En azından şu anda ateş etmeyi kesti, diye fısıld31 Betsey.

-Lanet olası manyak Joe. d ı r

-Maalesef hâlâ bir çiftesi var. İsterse biraz daha ateş edebilir. Evin ön tarafını biraz daha iyi görebilmek için yerimi değiştirdim. Kapıda hiç delik açılmamıştı. Hiçbir şey yoktu.

-Joseph Petrillo! diye tekrar bağırdım.

Evden cevap gelmiyordu.

-Columbia bölge polisi! diye seslendim. Yükümü yeniden göstermemi mi bekliyorsun, manyak Joe? Bu key daha iyi bir hedef mi istiyorsun ? Sundurmaya yavaş yavaş yaklaştım ancak parmaklıkların altında durdum.

Caddenin karşı tarafındaki çocuklar beni taklit etmeye başladılar.

-Bay Petrillo? Manyak Bay Petrillo? İyi misin orada, seni gidi üşütük piskk? Dakikalar sonra yardım geldi. Sirenleri bangır bangır çalan iki polis arabası geldi. Ardından iki tane daha. Ardından birkaç FBI sedanı geldi. Herkes tepeden tırnağa silahlıydı ve büyük bir çatışmaya hazırды. Sokağın başına ve sonuna barikadar yerleştirildi. Yolun karşısındaki evler ve köşedeki mağaza boşaltıldı. Bir televizyon hekkopteri umulmadık bir biçimde istenmeyen bir anda ortaya çıkıverdi.

Bu

-hepsini vurun türünden sahnelerde, düşünmek istemediğim kadar çok defalar yer almıştım. Hiç güzel değildi.

Özel Tim gelmeden önce bir yirmi dakika daha bekledik.

Gelenler Mavi Şövalyelerdi. Tepeden tırnağa silahlanmışlar ve kapıyı kırmak için bir koçbaşı kullanmışlardı.

Sonunda içeri girdik. .. Mecbur olmasam da ilk girenin arkasından eve girdim.

Üzerimde kevlar bir çelik yelek vardı, Ajan Cavaherre in de öyle. Bizimle içeri girmesi hoşuma gitmişti. İçerisi tuhafın da tuhafı bir yerdi. Evin oturma odası bir kütüphanenin tavan arasına benziyordu: Küflü, kapsız kitaplar, yırtık pırtık dergiler ve eski gazeteler, odanın çoğunu kaplayacak şekilde iki metre on santime varana dek istiflenmişti.

Her yerde düzinelerce kedi vardı. Yüksek sesle, acınası bir şekilde miyavlıyorlardı. Kediler yan aç görünüyorlardı.

Joseph Petrillo da oradaydı. Neivsmek, Time, Life ve People dergilerinin eski sayıların arasında yatıyordu. Arka üstü düştü günde onlan devirmiş olmakydı. Ağzı gülümsüyormuş gibi yan açıktı.

Kendini çiftyle vurmuştu. Silah, kanlı başının yanında yerde duruyordu. Yüzünün sağ tarafının neredeyse yansı parçalanmıştı. Duvara, koltuğa ve bazı kitaplara kan sıçramıştı.

Kedilerden biri titizlikle elini yalıyordu.

Cesedin yanına devrilmiş kitap ve kâğıdara baktım. Bir Citibank broşürünü fark ettim. Aynı zamanda Petrillo nun birkaç hesap raporunu. Raporlar üç yd önce 7.711 Dolar olan bakiyenin şimdi 61 Dolara düştüğünü gösteriyordu.

Betsey Cavalierre cesedin yanına çömeldi. Kusmamak için büyük çaba harcadığını hissettim. Birkaç uyuz kedi bacağına sürtünüyordu ama o bunun farkında değilmiş gibiydi.

-Bu, Akd Ustası olamaz, dedi.

Gözlerinin içine baktığımda korku, ama en çok da hüznün görmüştüm.

-Hayır, kesinlikle eminim o olmadığına Betsey. Zavallı Petrillo ve açlıktan ölen kedileri değil. d ı r Nihayet bir geceliğine evime, kendi yatağıma dönebildim.

Jannie, odasındaki sandalyede uyuduğum için sırtımın ağrımasına dayanamamıştı. Telefon çaldığında çoktan uyuyakalmıştım.

Birkaç kez yüksek sesle çaldıktan sonra telefonu açtım. Arayan Christine di.

-Alex evde biri var. Sanınm bu Shafer. Beni götürmeye geldi. Lütfen yardım et bana!

-Polisi ara. Hemen gekyorum, sen ve Alex hemen oradan çıkın! dedim.

Mitchellville e varmam genellikle bir buçuk saate yakın sürerdi. O gece oraya, on beş dakikadan daha kısa bir sürede ulaştım. Caddenin her yanında ışıklar parlıyordu. İki polis arabası Christine in kır evinin önüne park edilmişti.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

Porsche den dışarı fırlayıp sundurmaya koştum. Koyu mavi, muşamba yağmurluklu iriyarı bir devriye polisi beni durdurmak için ekni kaldırdı.

-Adım Dedektif Alex Cross, Columbia bölge polisiyim.

Christine Johnson ın yakın arkadaşım. Başıyla onayladı ve rozetimi göstermem için beni zorlamadı.

-Diğer memurlarla birikte içeride. Bayan Johnson ın durumu iyi Dedektif. Küçük bebek de iyi. Küçük Alex in içerde ağladığını duymuştum bile.

Oturma odasına girdiğimde iki devriye polisiyle Chrisrine i gördüm. Ağlayarak konuşuyordu polis memurlarıyla.

-O burada! Size söylüyorum. Geoffrey Shafer Sansar! O burada bir yerlerde! diye bağırdı ve ellerini saçlarının arasına daldırdı. Bebek, oyun bahçesinin içinde feryat ediyordu. Oraya gidip onu aldım. Kucağıma alır almaz sustu. Chrisrine ve iki devriye polisinin yanına yürüdüm.

-Geoffrey Shafer ı anlat onlara, diye yalvardı Chrisrine.

-Onun neler yaptığını anlat. Onun ne kadar manyak olduğunu söyle onlara! Memurlara kim olduğumu ve Christine in bir yd önce Bermuda daki o korkunç kaçırma hikâyesini anlattım. En kısa şekilde anlatmaya çalıştım

ve ben bitirdiğimde onlar da başlarını salladılar. Anlamışlardı, durum anlaşmıştı.

-O davayı hatırlıyorum gazetelerden, dedi bir tanesi.

-Sorun şu ki, bu gece burada birinin olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Bütün kapılan, pencereleri ve bahçeyi kontrol ettik.

-Etrafa bakmamın bir sakıncası var mı? diye sordum.

-Sakıncası yok. Biz Bayan Johnson la burada bekleriz.

Buyrun Dedektif. Bebeği Christine e verip evi dikkatlice kontrol ettim. Her yere baktım ancak girildiğine dair hiçbir iz bulamadım.

Bahçeyi dolaştım, ıslak olmasına rağmen hiçbir ayak izine rasdamadım. Shafer m o gece orada olduğundan kuşkuluydum.

Oturma odasına döndüğümde Chrisrine ve bebek kanepede sessizce kucaklaşmışlardı. İki devriye polisi, dışarıda ön sundurmada bekliyorlardı. Dışarı çıkıp onlarla konuştum. d ı r

-Dürüst olabilir miyim? diye sordu bir tanesi.

-Bayan Johnson kötü bir rüya görmüş olabüir mi? Korkunç bir kâbus görmüş gibi gekyor. Shafer denen adamın burada olduğundan emin. Yatak odasında. Bu sözünü destekleyen hiçbir şey göremedik Dedektif. Kapdar kilidiydi. Alarm hâlâ açık durumda. Kâbus gördüğü olur mu?

-Bazen. Geç vakitte. Yardımanız için teşekkürler. Bundan sonrasında ben ügilenirim. Ekip arabası gittikten sonra Christine in yanında olmak için tekrar içeri girdim. Artık biraz daha sakin görünüyordu ama gözleri hüzün doluydu.

-Bana neler oluyor? diye sordu.

-Hayatımı geri istiyorum.

Ondan kurtulamıyorum. O anda bile ona sardmama izin vermedi. Geoffrey Shafer ya da diğer adıyla Sansar ı rüyasında görmüş olabileceğiyle ilgili tek söz duymak istemedi. Geldiğim için bana teşekkür etti ama eve dönmemi söyledi.

-Benim için yapabileceğin bir şey yok, dedi.

Bebeği öptüm ve eve gittim. Sabah saat tam 07.00 de Bay Mavi, Washington un Woodley Park bölgesindeki bir evin arka tarafında bulunan gür köknar korusundaki yerini aldı.

Son üç sabahtır yapüğü gibi banka müdürü Martin Casselman yediyi yirmi gece civannda evinden ayrıldı.

Casselmann arabasına binmeden önce mahalleye bakındı.

Maryland ve Virginia da olan son banka soygunlan yüzünden korkuya kapılması olağandı. Yine de çoğu insan için banka soygunlan çok beklenmedik olmuştu.

Casselman ın kansı, Dumbarton Oak Lisesi nde öğretmendi. Bay Mavi nin her zaman nefret etmiş olduğu İngilizce derslerini veriyordu. Bayan Casselman işe gitmek için evden saat sekize doğru çıkacaktı.

Casselmanların her ikisi de çok düzenk ve tahmin edilebilirdiler, bu da işlerini kolaylaştırmıyordu.

Bay Mavi, artık ömrünü tamamlamak üzere olan yaşlı bir karaağacın yanına çöktü; cep telefonundan bir çağrı bekliyordu. Şu ana kadar her şey planlandığı gibi gidiyordu ve kendini rahat hissediyordu. Martin Casselman ın gitmesinden yaklaşık sekiz dakika sonra telefon çaldı. Konuşma tuşuna bastı.

-Bay Mavi. Anlat bakakm.

-C. toplantımız için geldi. Konuştuğumuz gibi şu anda araç park yerinde. Tamam. d ı r

-Anlaşıldı. Bayan C. ile tanışmamız için her şey uygun görünüyor. Bay Mavi nin Kapatma tuşuna basmasıyla, Victoria Casselman ın evin ön kapısından dışarıya adımını atması ve kapıyı kilidemesi bir oldu. Bayan Casselman pembe bir takım giymişti ve Bay Mavi onu, Farah Fawcett in gözde olduğu zamanlardaki haline benzetmişti.

-Ne cehenneme gidiyor bu? diye şaşırdı. Bu işte sürprizlere yer yoktu. Söylendiğine göre Akd Ustası her şeyi kusursuz bir şekilde ayarlardı. Bu ise kusursuzluk örneği değildi.

Bay Mavi bulunduğu yerle Casselmanların evi arasındaki arapsaçına dönmüş koruluğun içinde, uzun odann arasında hızk hızk yürümeye başladı. Zamanlamayı ayarlayamayacağını şimdiden görebiliyordu. Hata.

Benim mi, kadının mı? Her ikimizin de! Bu sabah çok erken çıktı; ben de yerimde değilim! Hawthorne Caddesi ne doğru koşmaya başladı, ancak kadın çoktan siyah Toyota sına binmişti ve araç yolundan geri geri çıkıyordu bile. Sağa dönerse her şey tamamen mahvolacaktı. Sola dönerse, Bay Mavi nin günü kurtarmak için bir fırsatı daha olacaktı. Hadi Farah tatlım sola dön Bay Mavi ona seslenmek, onu ânında durdurabümek bir şeyler düşünmeye çalıştı. Ne olabilirdi peki? Düşün.

Düşün.

Aferin sana uslu kız! Sola dönmüştü, ancak yine de onu zamanında durdurmak için yola kadar yetişebileceğini sanmıyordu.

Heri doğru tabana kuvvet koşmaya başladı. Aniden göğsünde derin, azgın bir gümbürdeme hissetti. En son ne Zaman bu kadar hızlı koşmak zorunda kaldığını haürlaya niyordu.

-Hey! Hey! Yardım edebilir misiniz? diye sesinin en yüksek perdesinden seslendi.

-Lütfen yardım edin! Yardım edin! Victoria Casselman bağırtıları duyduğunda açık sarı saçlı başını geriye çevirdi. Arabayı biraz yavaşlattı ama hâlâ tamamen durmamıştı.

Onu durdurmak orundaydı.

-Karım doğuruyor! diye bağırdı Bay Mavi.

-Lütfen yardım edin. Karım doğuruyor. Siyah sedan yolun ortasında durduğunda inanılmaz bir rahatlamayla içini çekti. Caddede yukandan aşağıya kadar sıralanmış evlerden birinde oturan hiçbir işgüzar komşunun olanları izlemediğini umdu. Yine de fark etmezdi.

Onu bir şekilde durdurması gerekiyordu. Arabaya doğru koşarken hâlâ soluk soluğaydı.

Victoria Casselman

-Sorun nedir? Karınız nerede? diye aracın açık penceresinden ona seslendi.

Bay Mavi, arabanın yanına gelene kadar hırıltıyla solumaya devam etti. Ardından bir Sig Sauer tabanca çıkanp namlusuyla kadının çenesine küt diye vurdu. Victoria Casselman ın başı şak diye yana düştü ve acıyla bağırdı.

-Eve geri dönüyoruz! diye bağırdı Bay Mavi arabaya adarken. Tabancayı kadının alnına doğrultmuştu.

-Saat sekize yirmi kala hangi cehenneme gidiyordun? Neyse, kapa çeneni. Gerçekten umrumda değil. Bir hata yapan Victoria. Kötü bir hata yapün. Onu arabasının ön koltuğunda vurup öldürmemek için, Bay Mavi nin savurabileceği tek tehdit buydu. d ı r Washington daki Omni Shoreham Oteli nin yanındaki Chase Manhattan Bankası nda bir soygun yapılmaktaydı.

FBI ofislerinden bankaya gelene kadar Betsey Cavalierre ve ben yolda fazla konuşmadık. Her ikimiz de karşıdaşabileceklerimizi düşünerek korkuyla bekliyorduk.

Betsey tamamen işe yoğunlaşmıştı. Aracın tepesine bir sken yerleştirmişti ve son hızla Washington a gidiyorduk. Yine yağmur yağıyor ve damlalar aracın tepesini ve ön camları dövüyordu. Washington şehri ağılıyordu. Bu kâbus derinleşiyor ve gitgide daha da şiddedeniyor gibi görünüyordu.

Daha önce üzerinde çalıştığım toplu cinayeder kadar korkutucu ve öngörülemez bir davaydı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu bana. Banka soygun ekibi ya da muhtemelen ekipleri, seri katiller gibi çakşıyorlardı. Basında olaylara, boğucu olacak kadar geniş yer ayrılıyordu; halk, haklı olarak dehşete düşmüştü; bankacılık endüstrisi, soygun ve cinayetler durdurulamadığı için diken üzerindeydi.

Ortalığı ayağa kaldıran poks sirenleriyle, daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Koro hahndeki tiz sesler ensemdeki tüyleri ayağa kaldırıyor. Ardından Chase Bankası nın mavibeyaz levhasını gördüm.

Betsey, yaklaşık bir blok ötedeki Yirmi Sekizinci Cadde de durmuştu. Burası ulaşabileceğimiz en yakın noktaydı.

Sağanak yağmura rağmen yüzlerce seyirci, düzinelerce am bulans, polis arabaları, hatta bir itfaiye aracı bile gelmişti olay yerine.

Sağanak yağmur altında, Calvert in köşesindeki kırmızı tuğlak mütevazi bir binaya doğru koştuk. Betsey nin birkaç adım önündeydim ama o da koşuyordu.

-Şehir pohsi. Dedektif Cross, diyerek bankanın araç park yerine kadar yolu kapatmaya çakşan devriye poksine rozetimi gösterdim. Devriye poksi altın renkh rozeti görünce kenara çekildi. Poks ve acil durum sirenleri bangır bangır bağırmaya devam ediyordu ve bunun nedenini merak ediyordum.

Bankanın lobisine adımımı attığım anda nedenini öğrendim.

Beş ceset saydım. Banka memurları ve yöneticileriydi bunlar: üç bayan, iki erkek. Hepsi de vurularak ölmüştü.

Bu yeni bir katiiamdı ve muhtemelen şimdiye kadar olanların en kötüsüydü.

-Neden? Tanrım! diye mınıldandı Ajan Cavalierre yan tarafımda. Bir saniyekğine koluma saıldı, ama sonra ne yaptığının farkına vardı ve kolumu bıraktı. Bir FBI ajanı yanımıza koşturdu.

Adı James Walsh ti ve onu merkez ofisteki ük toplantımızdan hatırlıyordum.

-Beş kişi ölmüş burada. Hepsi de banka personeli, akşanlar.

-Evde rehineler var mı? diye sordu Betsey.

Walsh başını salladı.

-Müdürün karısı da ölmüş. Çok yakın mesafeden vurulmuş. Anlayamadığımız bir nedenle kadedilmiş... Betsey, bankada sadece bir kişiyi hayatta bırakmışlar.

Sana ve Dedektif Cross a bir mesajı var. Mesaj, Akıl Ustası denilen birinden. d ı r Hayatta kalan kişinin adı Arthur Strickland dı ve kadedilen müdürün odasında, basından olabildiğince uzakta tutuluyordu. Adam bankanın güvenkk görevlisiydi.

Strickland, elk yaşına merdiven dayamış, uzun boylu, ince ama kask bir adamdı. Fiziksel olarak etkileyici olmasına rağmen şokta gibi görünüyordu. Ter boncukları yüzünü ve gür bıyıklarını kaplamıştı. Açık mavi üniforması da bütünüyle ıslanmışa.

Betsey, banka güvenkk görevksine yaklaşü ve çok yumuşak bir şekilde, şefkade konuştu.

-Ben FBI dan kıdemk Ajan Cavakerre. Bu soruşturmayı ben yürütüyorum Bay Strickland. Bu da Columbia bölge poksinden Dedektif Cross. Bizim için bir mesajınız olduğunu duydum. Güçlü adam birdenbire çözüldü. Ellerini yüzüne kapatarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Toparlanıp konuşmaya başlaması bir dakika veya daha fazla bir zaman aldı.

-Bugün burada öldürölenler iyi insanlardı. Benim arkadaşlanmdı, dedi.

-Onları ve tabii ki müşterilerimizi korumakla görevkydim.

-Olanlar çok korkunç, ama bu sizin hatanız değıl, dedi Betsey güvenlik görevksine. Nazik olmaya onu sakinleşmeye çakşıyordu ve işini iyi yapıyordu.

-Silahk adamlar ˚nlan neden öldürdü? Siz nasıl kaçanız? Güvenkk görevksi dehşet içinde başını salladı.

-Ben Açmadım, dedi.

-Beni diğlerleriyle lobide tutuyorlardı. 9 İçlerinden ikisi yapa işi. Hepimize yüzükoyun yere yatmamız söylendi. Saat sekizi çeyrek geçe bankadan çıkmış olmaları gerektiğini söyledüer. Daha geç olmamakydı. Hata olmamakydı, bunu birkaç kez söylediler. Alarm, yardım çağrısı olmayacaka.

-Bankadan çıkmakta geç mi kaldılar? diye sordum Arthur Strickland e.

-Hayır efendim, dedi güvenhk görevhisi.

-Sorun da bu işte. Zamanında çıkabüirlerdi. Bunu yapmak istemiyormuş gibi görünüyorlardı. Bana ayağa kalkmamı söylediler. O anda beni vuracaklarını düşündüm. Vietnam Savaşına gitmiştim ama hiç bu kadar korkmamışüm.

-Sana bizim için bir mesaj mı bıraktılar? diye sordum.

-Evet efendim. Her ikinize de. Bu bankayı seviyor musun? diye sordu bana içlerinden biri. İşimi sevdiğimi söyledim.

Aptal zenci it, diye çağınıyordu beni. Sonra benim haberci olacağımı söyledi. FBI Ajanı Cavaherre ve Dedektif Cross a bankada bir hata yapıldığını söylemeliydim, bir daha asla hata yapılmamasını söyledi. Bunu birçok kez tekrarladı. Başka hata yok. Mesaj Akıl Ustası ndan dedi.

Sonra da herkesi vurdular. Onları oracıkta, yattıkları yerde soğukkanklıkla vurdular. Hepsi benim hatam. Bankada güvenhk görevhisi olan bendim. Buna izin vermiş oldum.

-Hayır Bay Strickland. Betsey Cavaherre güvenlik görevlisiyle yumuşak bir şekilde konuşuyordu.

-Siz değildiniz.

Hatalı olan bizdik, siz değildiniz. d ı r Başka hata olmamalı.

Akıl Ustası FBI dan Betsey Cavakerre ve Dedektif Cross hakkında her şeyi bikiyordu. Olup biten her şeyden haberdardı, hatta davayla görevlendirilmiş olan poks memurlarından büe. Artık onlar da planının bir parçasıydı.

Washington un dışındaki kırsal bölgeye yapdacak gezi için harika bir gündü. Zambaklar çiçeklenmiş, gökyüzü berraktı;, doğu ve batıya doğru simetrik bir şekilde yerleşmiş birkaç bulut kümesiyle birkkte açık buz mavisi bir gökyüzü vardı.

Yeni banka soygun ekibi Virginia da, Hayfield m güneyindeki bir çiftkk evinde kalıyordu. Burası Washington ın yaklaşık yüz otuz kilometre güneybatısında, Batı Virginia ya yakındı. Akıl Ustası, asfalt olmayan bir yol üzerindeki dönemeçten saptı ve Bay Mavi nin, soluk kırmızı bir ambardan dışarı doğru çıkan kamyonetinin arkasını gördü. Bir çift köpek avluda atsineklerini kapmaya çakşarak aylak aylak dolaşıyordu.

Henüz çeteden ya da onların kız arkadaşlarından kimseyi görmemişti ama yüksek sesle dinledikleri rock n roll u duymuştu: sabah akşam durmadan çaldıkları, güney ezgili gitar ağırkkk müzik.

Çiftkk evinin, tavan arasına benzer şekilde yeniden düzenlenmiş olan oturma odasına yürüdü. Bay Mavi, Bay muzı, Bay Beyaz, kız arkadaşları ve Bayan Yeşü i gördü. Demlenen kahvenin kokusunu akyordu. Duvarın biriuç bir süpürge dayalıydı, bu da o gelmeden önce ortakğı L mizlediklerini gösteriyordu. Süpürgenin yanında Heclj. erKoch Marksman marka bir tüfek duruyordu.

-Herkes merhaba, dedi ve çekingen bir şekilde el sal. adı, bu onun tanıydı. Gülümserken onu pısırik ve can sıkıcı biri olarak gördüklerini bihyordu. Varsın öyle olsun.

Bayan Yeşü, kendisi gibi bir kadınla ilgili fanteziler kuran beyin, siyin tekiymiş gibi bakıyordu ona.

-Hey hocam, dedi Mavi ve kaygısız bir şekilde sırttı.

Bu öyle samimiyetsiz bir sınıştı ki onu incitmişti. Akıl Ustası aptal yerine konmamakdy. Bay Mavi soğukkank bir katildi. Zaten bu nedenle First Union, First Virginia ve Chase Bankası soygunları için seçilmişti. Hepsi de birer katildi, bu üç kız bile.

-Pizza. Elinde iki kum ve kâğıttan bir torba tutuyordu.

-Pizza aldım. Ve mükemmel bir Chianti. d ı r Oyunbozan, diye düşünüyordu.

Öldürme makinesi.

Öldürme gamanı.

Öldüren fikir.

Öldürme tarlaları.

Akd Ustası kendi saplantık kekme oyununa hafifçe güldü.

Yine de yüzünde iyi durmayan, yarım bir gülümsemeydi bu. Biraz sahte ve zorlamaydı. Saat dördü biraz geçmesine rağmen dışarısı hâlâ aydıkk ve güneşkydi. Tarlalarda güzel bir yürüyüşe çıkmıştı. Bu arada her şeyi yeniden gözden geçirerek düşündü. Şimdi artık çiftkk evine geri dönüyordu.

Öndeki cam kapıdan içeri girdi ve gözlerini yavaşça ceseder üzerinde gezdirdi. Ekip üyelerinin hepsi, altısı birden ölmüştü. Bir metakn yüksek ateşte bükülmesi gibi onlann da cesederi tuhaf bk şekilde çarpılmış ve yamulmuştu. Böyle bir olayı, bir defasında Kakforniya da, Berkeley in dışındaki yamaçlardan şiddede yayılan bir yangından sonra görmüştü.

Bunu sevmişti: doğal bir afetin katıksız güzelkği.

Durup ölüleri inceledi. Onlar katildi ve bunun cezasını Çekmişlerdi. Bu kez zehir olarak Marplan kullanmıştı. İlginç bir biçimde bu antidepresan

madde, peynir veya kırmızı şarapla, özellikle de Chianti yle akındığında daha da etkili oluyordu. Bu tuhaf kimyasal kanşım, kan basıncında anı bir yükselmeye, ardından beyin kanamasına ve nihaye 9 tinde de dolaşımın felce uğramasına neden oluyordu. İşte oldu! Ölümlere daha yakından baktı, bunun sıra dışı bir büyüğü vardı. Gözbebekleri irileşmişti. Ağzıları korkunç şekilde çarpılmış ve feryat ederken açık kalmıştı. Davul gibi şişmiş mavimsi dilleri ağızlarının kenarlarından dışarı sarkıyordu.

Şimdi onları buradan dışarı çıkarmak zorundaydı. Cesederi, sanki hiç var olmamışlar gibi yok etmek zorundaydı.

Gersh Adamson adlı kız, ön kapının yakınında yere şerik yatıyordu. Dışarı çıkmaya çakışmışı, değd mi? Aferin ona. Bu ufak tefek sarışın kız, yirmi bir yaşında olduğunu söyleyen ama en fazla on beş gösteren Bayan Yeşil di. Akıl Ustası nın zevk aldığı biçimde, acı acı feryat ederken ağzı öylece donup kalmıştı. Gözlerini Gersh Adamson m dudaklarından az kalsın çekip alamayacaktı.

Onunkinin cesederin en hafifi olduğunu fark etti; muhtemelen kırk beş kilodan fazla değddi.

-Merhaba Bayan Yeşil. Bikyorsunuz sizden hep hoşlanmı şımdır.

Ama biraz çekingenimdir. Yani eskiden çekingendim demekyim. Artık aşıyorum bunu. Kıza yaklaşıp küçük göğüslerine dokundu. Bayan Yeşil in bluzunun altında, göğüsleri yukarı kaldıran bir sütyenle karşıdaşmış olmasına çok şaşırmıştı. Hiç de küçük, çılgın bir hippie benzemiyordu. Bluzunun düğmelerini açtı, sonra bluzu çekip çıkarttı ve gözlerini dikerek göğüslerine baktı.

Ölü kızın kot pantolonunun düğmelerini açtı. Sonra parmağını kızın külotundan içeri soktu. Beden biraz soğuktu.

Göbek deliğine takık gümüş bir halka vardı. Halkaya dokundu ve onu topaç gibi çekti.

Kız yüksek dolgu topuklu, satenimsi bir ayakkabı pT mişti, dikkatiice çıkardı ayakkabı. Dar kot pantoloflu d ı r aşağı doğru çeke çeke çıkarttı. Bayan Yeşil in ayak parmakları açık mavi bir ojeyle boyanmıştı.

Dantelk sütyeni sıkıca kavrayıp küçük göğüslerini oğuşturdu. Avuçlarıyla onları birbirine sürttü. Ardından minicik, kusursuz göğüs uçlarını sert bir şekilde çimdikledi.

Onu ilk gördüğü andan beri bunu yapmak istemişti. Biraz ya da belki de çok canını yakmak istemişti.

Çiftlik evinin penceresinden dışarı baktı ve sonra içerdeki cesedere yeniden baktı.

-Hiçbirinizi iğrendirmiyorum, değil mi? diye sordu.

Çıplak ayakla Bayan Yeşil i odanın ortasındaki solmuş kilimin üzerine sürükledi. Sonra kendi pantolonunu çıkardı.

Gittikçe sertleşiyordu. Hiç bu kadar şiddet göstermemişti.

Belki de FBI haklıydı: Ne de olsa bir seri katildi. Belki de kendisinin nasıl biri olduğunu şimdi anlamaya başlıyordu.

-Ben bir hordağım, dedi Akıl Ustası. İç çamaşırlarını kenara koyarak ölü kızın vajinasına kuvvetli bir şekilde girdi.

-Ben deyim Bayan Yeşil ve bu da şakalarımın en eğlencekisi. Deli olan benim. Paksin tek bildiği buysa. Ne büyük bir ipucu ama. üçüncü Kısım KÖPEKLERLE TAKILMAK 9 Üç gün boyunca başka bir soygun yapılmadı. Bu günlerden biri cumartesiye rastlamıştı ve ben de hafta sonunu küçük Alex ile geçirmiştim. Saat altı gibi onu tekrar Christine e teslim ettim.

İçeri girmeden önce küçük Alex i Mitchellville deki apartman dairesinin çiçekli arka bahçesinde biraz gezdirmiştim.

Buraya Christine in

-kır arazisi demek hoşuma gidiyordu. Bahçe harikaydı. Christine çiçekleri kendisi dikmişti ve onlara kendisi bakıyordu. Çeşit çeşit güllerle doluydu: melez güller, yediverenler ve grandifloialar. Bu manzara bana, Bermuda daki kaçırma olayından önceki Christine i anımsatıyordu. Bahçeyle ilgili her şey görsel bir güzelkk şöleniydi. Belki de bu yüzden, burada onsuz olmak beni kahredici bir hüzne boğuyordu.

Alex i sırtımda kolayca taşıırken, bir yandan da kırılmış çimleri, salkımsöğüdü, gökyüzünü ve batmakta olan güneşi gösteriyordum ve konuşuyordum. Sonra onun yüzüne baktım ve gözlerimizin, burnumuzun, ağzımızın tıpa tıp birbirine benzediğini gördüm. Her birkaç dakikada bu Alex in yanaklarını veya boynunu ya da başını öpüyordum

-Gülleri kokla, diye fısıldadım.

Birkaç dakika sonra Christine in aceleyle evden dışarı

-1 çıktığını gördüm. Akknda bir şeyler olduğunu söyleye bik1 dim. Kız kardeşi Natake de onun hemen arkasından gell yordu. Onu korumak için miydi? Bana saldırmak üzeie geldikleri fikrine kapılmıştım.

— d ı r Bahçede bana doğru yaklaşırken,

-Alex, konuşmamız gerek, dedi Christine. Fazla bir seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu. Geçen aylar içinde Christine çok değişmişti.

Bazen onu hiç tanımamışım gibi hissediyordum. Belki de bunların hepsi o kâbuslarla ügikydi. İyiye gidiyormuş gibi de görünmüyordu.

-Bazı şeyleri anlatmam gerek. Lütfen bir şey söyleme, diye başladı. J a m e s P a t t e r s on Din tutuyordum. Aylardır bu böyle sürüp gidiyordu aratmak Christine in gözlerinin kızarmış olduğunu fark ettim. Ağlamış olmakydı.

-Şimdi yeni bir cinayet davası üzerinde çakşıyorsun Alex. Umarım iyi gidiyordur ne de olsa bu senin hayatın.

Bu şekilde çok becerikh olduğun belli. Sessiz kalamadım.

-Polislikten ayrılıp özel dedektiflik yapma talebinde bulundum. Bunu yapabilirim Christine. Kaşlarını çatıp başını salladı.

-Çok onurlandım.

-Şeninle kavga etmeye çakşmıyorum, dedim.

-Özür dilerim, devam et. Lafını kesmek istememiştım.

-Artık Washington da bir hayatım yok. Her zaman korkuyorum. trkudan taş kesilmek daha doğru bir ifade olur.

Artık okula gitmekten nefret ediyorum. Hayatım benden alınmış gibi hissediyorum. Önce George, sonra Bermuda da okılar. Korkarım Shafer benim için geri dönecek. Bir şeyler söylemek zorundaydım.

-Dönmeyecek Christine

-Bon söyleme! diye sesini yükseltti.

-Bilmiyorsun, bilemez sin Ciğerlerimdeki hava yavaşça çekildi. Christine in bununla nereye varacağını kestiremiyordum, ancak çıldırma noktasındaydı. Rüyasında Geoffrey Shafer ın evine girdiği geceki gibiydi. d

ı r

-Washington bölgesinden taşınıyorum, dedi.

-Bu yıl sonunda okul kapanınca gidiyorum. Nereye gideceğimi bilmeni istemiyorum. Beni aramanı da istemiyorum. Lütfen benimle dedektifçikk ya da ruh doktorculuğu oynamaya kalkışma Alex. Duyduklarıma inanamıyordum. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum.

Chrisdne e bakarak öylece dik tutulmuş bir şekilde orada kalakaldım. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yıkılmış, bu kadar üzölmüş ve yapayalnız hissettiğimi sanmıyorum. İçimi bomboş, boşaltılmış hissettim.

Kısık ve boğuk bir fısdüyla,

-Bebek ne olacak? diyebildim.

Gözyaşları aniden o güzel gözlerinden boşanmaya başladı.

Hıçkırmaya ve titremeye başladı. Kendini kontrol edemiyordu.

-Alex i götüremem. Bu halimle olmaz. Böyleyken olmaz. Bebek şimdiki sen ve Nana yla birlikte kalmalı. Konuşmaya çalıştım, ama hiçbir şey çıkmıyordu ağzımdan, tek bir kekme bile. Christine benimle çok kısa bir göz teması kurdu. Çok üzgündü, çok incinmiş ve kafası çok karışmıştı. Sonra arkasını döndü ve evine doğru yürüdü.

İçerde gözden kayboldu. Kızgın ve üzgündüm ama hepsini içime atmıştım. Daha iyisini de yapabilir dim, ama bu işleri sadece daha da kötüleştirmeye yarardı. Hadi doktor, rüyaleştir kendini.

Pazar sabahı kihsede psikiyatristim Adele i gördüm. Ailelerimizle saat 09.00 ayinine katılıyorduk. Konuşmak için arkadaki hole geçtik. Adele gözlerimden bir şeyler sezinlemiş olmalıydı. Yaklaşık dört yıllık doktorum olduğu için beni çok iyi tanıyordu ve gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

-Kediniz Rosie filan mı öldü nedir? diye sordu ve gülümsedi.

-Rosie çok iyi Adele. Ben de öyle. İlgin için teşekkürler.

-Tabii tabii. Öyleyse niçin akşam Manila da Joe Frazier la dövüşüp ertesi sabah yeni uyanmış Boksör Ak gibi görünüyorsun? Lütfen bunu bana açıklar mısın? Üstelik kıkse için tıraş da olmamışsın.

-Elbisen güzelmiş, dedim.

-Bu renk sana çok yakışmış. Adele kaşlarını çatı ve söylediklerimin hiçbirine aldırmadı.

-Haklısın. Gri kesinkle benim rengim, Alex. Şimdi mesele nedir?

-Hiçbir şey. Adele bir adak mumu yaktı.

-Sadece büyüden hoşlanıyorum, diye fısıldadı ve muzur bir şekilde gülümsedi.

-Bit süredir seni görmedim, Alex. Bu iyiye de işaret olabilir kötüye de. d
ı r Ben de bir adak mumu yaktım. Sonra dua ettim.

-Sevgili Tanrım, Jannie yi koru. Ve Christine in Washington dan avrılmamasını diliyorum. Beni yeniden sınıyor olmaksın, biliyorum. Adele sanki bir yeri yanmış gibi irkildi. Bakışlarını titreyen mum alevinden uzaklaştırıp gözlerimin içine baktı.

-Oh Alex, çok, çok üzgünüm. Daha kötü ne olabırdı ki, başka sınamalara ihtiyacın yok.

-Ben iyiyim, dedim. Adele le bile olsa, bu konuya o anda girmek istemiyordum.

-Ah, Alex, Alex, diyerek başını sağa sola salladı.

-Kendin için en iyisini sen bikrsin. Ben de bikrim.

-Ben iyiyim, gerçekten. Adele bana çok kızgın baktı.

-İyi öyleyse. Ziyaretinin bedek bir yüzlük. Para sepetine atabikrsin. Adele, koridorun ortalarına yakın bir yerde oturan ailesine doğru yürüdü. Dönüp bana bakü. Artık gülümseliyordu.

Oturduğumuz sıraya geri döndüğümde Damon, kiksenin arka tarafında konuştuğum o hoş bayanın kim olduğunu sordu.

-O bir doktor. Bir arkadaşım, dedim, ki bu da yeterince doğruydu.

-Senin doktorun mu? Ne doktoru? Sana çok kızmış gibi görünüyor, diye fısıldadı.

-Yanlış bir şey mi yaptın?

-Yanlış bir şey yapmadım, diye fısıldadım ben de.

-Biraz yalnız kalamaz mıyım?

-Hayır. Üstelik kilisedeyiz. İtirafımanı dinliyorum.

-Sana yapacak herhangi bir itirafım yok. Ben iyiyim. Bir Şeyim yok. Dünyayla huzur içindeyim. Bundan daha mutlu olamazdım. Damon da, Adele gibi bana kızarak baktı. Sonra başını sallayıp başka yöne baktı. O da bana inanmadı. Para sepeti geldiğinde içine yüz dolar koydum. Akıl Ustası her şeyi çok sıkı programkyordu. Kafasın daki saat sürekk ve yüksek sesle tiktakkyordu.

Şimdiye kadarki soygun ekiplerinden en iyisi, en kaymak tabakadan olanıyla, Washington da, Colonial Village yakınındaki Hokday Inn de yer alan kendi süitinde randevulaşmışü. Tabii ki vaktinde gelmişlerdi. Akıl Ustasına göre, toplantının önkoşulu da buydu zaten.

En öndeki Brian Macdougall kasıla kasıla yürüyerek süite girdi. Akıl Ustası, Brian Macdougall ın takındığı anlamsızca kendinden emin tavra gülümsedi. Macdougall ın bir lider edasıyla başı çekerek içeri gireceğini biliyordu. Yardım edan B.J. Stringer ve Robert Shaw onun ardından geldiler.

Üçü de, sadece ve sadece birer yüksek düzeyli hırsız gibi görünüyor, diye düşündü. Aralanndan ikisi, koyu mavi ve be yaz Long Island beysbol takımı tişörderi giymişlerdi.

Kendisini görmelerine engel olan ışık perdesinin arka sıندان

-Peki, ya Bay O Malley ve Bay Crews? diye sordu Akd Ustası.

-Neden teşrif etmediler acaba? Macdougall grup adına konuştu.

-Bugün çalışmak zorundalar. Bize çok kısıtlı bir zaman tanıdın ortak. Bu sabah üçümüz izinliyiz. Hepimiz hastalık izni alsaydık çok şüphe çekerdi. Ahi Ustası, ışıklann arkasında oturan üç Newyorklu adamı gözlemlemeye devam etti. Hepsi de sıradan insanlar gibi görünüyorlardı. Gerçekte ise şimdiye kadar kullandığı d ı r banka soygun ekiplerinin en tehlikelisiydi. Bir sonraki sınav için tam aradığı adamlardı.

-pekâlâ, bu bir yetenek denemesi mi? diye sordu Macdougall. Siyah ipek bir gömlek, siyah pantolon ve mokasen ayakkabı giymişti. Arkaya taranmış siyah saçları ve keçi sakak vardı.

-Yetenek denemesi mi? Hayır, hiç de değil. Eğer istiyorsanız iş sizindir. Nasd çalıştığınızı bikiyorum. Hakkınızdaki her şeyi bikiyorum. Performansınızı bikiyorum. Macdougall parlak ışıklara gözü nü dikmişti, bakışları neredeyse ışıkları dekp geçebilecekmiş gibiydi.

-Bunun yüz vüze bk konuşma olması gerek, dedi sert bir şekilde.

-Bu işi yapmamızın tek yolu bu. Akıl Ustası çabucak ayağa fırladı. Şaşkın ve kızgındı.

Sandalyesinin ayakları, zeminde tiz bir sürtünme sesi çıkardı.

-Size en başından böyle bir şeyin imkânsız olduğu söylenmişti. Bu toplantı bitmiştir. Otel odasını büyük bir sessizkk kapladı. Macdougall, Stringer ve Shaw a baktı. Keçi sakalını birkaç kez sıvazladı ve yüksek sesle güldü.

-Sadece deniyordum ortak. Sanırım senin yüzünü görmeden de hayatta kalabiliriz. Paramız sendeyse?

-Para bende baylar. Elk bin dolar. Sadece benimle buluşmanıza karşılık. Her zaman verdiğim sözleri tutarım. İş için yaptığın planı beğenmesek de paramızı alıp gidebiliriz öyle mi? Şimdi de gülme sırası Akıl Ustası ndaydı.

-Planı beğeneceksiniz, dedi.

-Özelkle de sizin payınıza düşen bö Umden hoşlanacaksınız. On beş milyon dolar. Sizinle daha sonra bağlantı kuracağım.

-On beş milyon dolar mı dedi?

-Adamın söylediği buydu. Hangi cehennemi soymamız bekleniyor? Vincent O Malley ve Jimmy Crews o gün işte değillerdi.

Birisi Toyota Camry, diğeri ise bir Acura Legend ın içinde bekkyorlardı. Birbirleriyle kulaklık yardımıyla bağlantı hakndelerdi.

Arabalar Washington daki Hokday Inn de farklı yönlerde park edümişti. Akd Ustası nın dışarı çıkmasını bekkyorlardı. Böylece, belki de onu takip edebüecekler ve kim olduğunu öğrenebüeceklerdi. O Malley ve Crews, Macdougall ın üzerindeki dinleme cihazı sayesinde toplantıyı dinlemişlerdi. On beş milyondan söz edildiğini duymuşlardı ve işin ne halt olabileccğmi merak ediyorlardı. Kendisine Alol U stası diyen herif apayrı biriydi. Konuştu, daha doğrusu ders verdi ve kafa kanştıncı planını, parkta yürümek kadar kolay bir şeymiş gibi anlattı.

Altı ila sekiz saatkk çalışma ve karşdığında otuz milyonu bölüşme. En etkileyici yanı ise Macdougall ın tüm zor sorularını yanıdamış olmasıydı.

O Malley, diğer arabadaki Crews ile bağlantı hakndeyck

-Bu zırvayı duydun mu Jimmy? Buna inanabikyor musun?

-Benim dikkatimi çekmeyi başardı. Macdougall ın Şu anki yüz ifadesini görmeyi isterdim. Bu hergele onun nu d ı r parasını biliyor. Brian hakkındaki her şeyi biliyormuş gibi görünüyor. Hey, sanırım toplantı sona eriyor. O Malley ve Crews sonraki birkaç dakika boyunca sessiz kalddar. Sonra O Malley konuştu.

-Otelden dışarı çıktı.

Onu görüyorum Jimmy. Yaya olarak gidiyor. On altıncı Cadde nin güneyine doğru yürüyor. Gakba izlendiğinin farkında değd. Onu buldum!

-Belki o kadar da akıllı değildir, dedi Crews.

O Malley güldü.

-Kahretsin. Ben de daha akıllı olmasını beklerdim. Crews,

-On dördüncü Cadde de paralel olarak derliyorum.

Nasıl biri? Ne giyiyor? diye sordu.

-Uzun boylu, 1.80 den fazla. Beyaz, bıyık, belki de sahte bir bıyıktır. Uzun saçlı. Oldukça sıradan kıyafeder: koyu renkk spor bir ceket, koyu renk bol pantolon, mavi bir gömlek... Hızlanıyor. Şimdi yavaş yavaş koşmaya başladı.

Ana caddeden çıkıyor jimmy. Bir avluya yöneliyor.

Koşuyor! O... çocuğu, koşuyor! İşte başlıyoruz! Vincent O Malley arabasından fırlayıp Akıl Ustası nı takip etti. Caddede sıralanmış akağaçlara ve meşelere yakın koşuyordu. Crews a durumu bildirmeye devam ediyordu.

-Shepherd Parkı koruluğuna doğru gidiyor. Adi herif bizden kaçmaya çakşıyor. Düşünebdiyor musun? O Malley eknden geldiği kadar Akıl Ustası

nı takip etti ama ona yetişemedi. Herif tam bir koşucuydu. Koşucuya benzemiyordu ama gerçekten iyi koşabikiyordu.

Sonra O Malley onun izini kaybetti!

-Gitti. Kahretsin.

Onu kaybettim Jimmy. Artık göremiyorum. Çok kötü. Crews onu tekrar yakaladı.

-Onu buldum. Ben de yaya olarak derkyorum. Yankesicilik yapmış gibi hâlâ koşuyor.

-Yetişebilecek misin? Umarım. Göreceğiz. On beş milyon dolar için nasılsa ona yetişirim. Akıl Ustası sonunda koruluktan çıkıp tuğla evlerle dolu bir yan caddeye girdi. Crews, kulakktaki mikrofona konuşurken nefes nefese kalmıştı.

-Tanrı ya şükür ki her gün koşuyorum. O da öyle. Morningside Yolu ndan çıkıyor...

Ah, kahretsin, o lanet olası koruluğa geri döndü. Yine hızlanmaya başladı. Piç kurusu, Appalachian Dağları ndaki patikada eğitilmiş olmak. İnanılmaz bir kedi fare oyununa benzemeye başlamıştı.

Bu oyunda iyi olmalarına rağmen, O Malley ve Crews yirmi dakika içinde avlarının izini iki kere kaybetmişlerdi.

Hokday Inn den kilometrelerce uzaklaşmışlar, Walter Reed Askeri Hastanesi nin güneyinde bir yerlere gelmişlerdi.

O anda, Powhatan Place denilen dar bir yan sokakta Crews un gözleri onu seçti. Metal bir levha gördü ve üzerinde yazık olan şeye inanamadı.

Bunu O Malley e bildirdi. Sonra bu eğlenceli kovalamacaya katılmış olan Brian Macdougall la konuştu.

Crews in sesindeki alaycı ton devam ediyordu.

-Nerede olduğunu bikiyorum arkadaşlar. Şunu dinleyin — o bir tımarhanede.

Hazehwood denilen akıl hastanesinin sahasında.

Ve şimdi izini yine kaybettim! d ı r Pazartesi sabahı Pennsylvania Bulvarı ve Onuncu Cadde üzerindeki Hoover binasında Kyle Craig ve Betsey Cavaherre le buluşmam gerektiğine dair bir telefon aldım.

Saat sekizde yöneticinin odasında olmamı istiyorlardı. Bir

-acil durum toplantısı çağrısı yapmıştı. Edgar J. Hoover FBI binasına bazen, malum nedenlerden dolayı

-Bilmece Sarayı deniyordu. FBI yöneticisinin konferans odasına geldiğimde Kyle ve Betsey beni bekliyorlardı.

Betsey biraz gergin görünüyordu. Küçük ellerini öyle sıkımişti ki eklem yerleri beyazlaşmıştı.

Müdür Burns ün hâlâ gelmemiş olmasına canım sıkılmış gibi yapmışım.

-Geç kaldı, diye mırıldandım.

-Çekip gidelim. Yapacak daha iyi işlerimiz var. Tam o sırada odanın iki cdak meşe kapısından biri açıldı.

İçeri giren her iki adamı da tanıyordum. Hiçbirisinin yüzü gülmüyordu. Adamlardan birisi, Kuzey Carokna Chapel Hill ve Durham deki Kazanova cinayederinden tanıdığım FBI yöneticisi Burns dü. İkinci adam, Adalet Bakanı Richard Pollett ti. Onunla, Başkan ı ilgilendiren bir dava üzerinde çakışırken tanışmışım.

-Bu soygun ve cinayet işleri gittikçe kızışıyor. Büyük bankalar, Wall Street, dedi Pollet, Kyle a. Bana başıyla selam verdi.

-Merhaba Dedektif. Ardından Betsey ye baktı.

Özür dilerim, tanışmamıştık.

-Adım kıdemli Ajan Cavakerre, dedi ve bakanın ekni sıkımak için doğruldu. Sorumlu Özel Ajan ım.

-Bayan Cavakerre, soruşturmadan sorumlu ajan mı? diye sordu Pollet Burns e.

-Evet sorumlu ajandır, diye yanıadı Kyle.

-Bu onun davası. Bakan Pollet sabit bakışlarını onun üzerinde gezdirdi.

-Pekâlâ, sorumlu ajan sizsiniz. Sonuçlar nerede Bayan Cavakerre? Bu odaya hazır isim kstelerini görebilmek için girdim. Söyleyin bana, neden kste yok? Richard Pollet, Washington a gelmeden önce büyük ve başarılı bir Wall Street yatırım şirketi yönetmişti. Kanunlar hakkında bir şey bilmiyordu ama bazı doğruları öğrenebihrse, her şeyi çözebilecek kadar zeki olduğuna inanıyordu.

Betsey,

-Daha önce hiç, ülke çapında organize bir araştırmada yer almış mıydınız? diyerek Polett e gözlerini dikti.

-Bunun konuyla ilgili bir soru olduğunu sanmıyorum, diye sevimsizce cevap verdi Pollet.

-Çok önemk bazı araştırmaları yürüttüm ve her zaman bulgularım oldu. Polett e,

-Soygunlar ardı ardına gekyor, demekten kendimi alamadım.

-Gördüğünüz gibi hiçbir yerden başlayamıyoruz.

Şu anda bildiklerimizi size söyleyeyim. Citibank, First Union, First Virginia ve Chase Bankaları soygun ve cinayederini tek bir adam planladı. Öldürmeye hevesk ekip üyeleri seçtiğini bikiyoruz. Tek ilgilendiği şey katiller kiralamak.

-Profilimiz bize onun otuz beş, elk yaşları arasında, beyaz bir erkek olduğunu söylüyor. Muhtemelen bankalar ve banka güvenkk sistemlerini çok iyi bilen eğitimh biri Geçmişte bir ya da belki daha fazla finansal kurumda çalışmış ve onlara karşı nefret dolu olabilir. Bankaları parâ için soyuyor ama cinayeder muhtemelen intikam almak için işleniyor. Henüz bundan da emin değiliz. d ı r Odanın çevresine bakındım. Herkes, dalaşmak yerine jjeni dinkyordu.

-Birkaç gün önce Tony Brophy denilen bir adamın yerini bekrleyip onu sorguladık. Soygunlardan biri için işe aknmış ama geri çevrilmiş. Adam yeterince soğukkank değddi. Katil de değüdü. Betsey konuştu.

-Bu işte iki yüzün üzerinde ajanımız var. Columbia bölgesindeki Chase Bankası soygununda onlardan sadece birkaç dakika geride kalmıştık, dedi.

-Kendisine Akd Ustası dediğini bikiyoruz. Görece kısa bir sürede çok fazla gekşme oldu. Pollet, FBI yöneticisine döndü ve kısa ve sert bir şekilde başıyla onayladı.

-Tatmin olmadım, ama en azından birkaç cevap almış oldum. Bu Akd Ustası nı yakalamak sizin işiniz Ron. Yapın. Olanlar, tüm finansal sistemimizin zayıf görünmesine neden oluyor. Seçim bürosu bankalara olan güvenin azaldığını bddiriyor. Ve bu, bir ülke için felakettir.

Sizin Akd Ustası nın bunu çoktan anladığını varsayıyorum. On dakika sonra Betsey Cavakerre ve ben FBI ın yeraltı garajına inen asansördeydik. Kyle, müdür Burns le birlikte geride kalmıştı.

Bodrum katma iner inmez konuşmaya başladı.

-Yukanda olanlar için sana minnet borcum var. Beni kurtardm. yi zamanlamaydı. Silahımı o kendini beğenmiş Wall Street alçağının üzerine boşaltmama ramak kalmıştı. Ona baktım ve yüzümde bir gülücük bekrdi.

-Kesinlikle sinirk birisin. Umarım büyük firmalara ve banka sistemlerine karşı öfkek değilsindir. Nihayet gülümsedi.

-Tabii ki öyleyim. Kim değil ki? Sonraki birkaç saati Jannie nin yanında hastanede geçirdim.

Doktor olmak istediğini bana bir daha söyledi ve tıp sınavlarına da hazır görünüyordu. Pilositik astrositom tümörünün adı, prothrombin kanı pıhtılaştırmada kukandan bir protein plazması ve kontrast madde o sabah yapdan bilgisayarlı tomografi taramasında kukandan boya terimlerini kullanmaktan zevk duyuyordu.

-Geri döndüm ve bu yeni ve geliştirilmiş modekm eskisinden daha iyi, dedi yüksek sesle Jannie.

-Büyüdüğün zaman, belki de halkla iğkilere ya da reklam alanına girsen daha iyi olur, diye takddım.

-New York taki J. Walter Thomas ya da Young and Rubicam için çalışırsın. Dudağını buruşturdu ve sanki bir parça kmon ısırması gibi göründü.

-Doktor Jannie Cross. Bunu ilk nerede duyduğunu unutma.

-Merak etme, bunların hiçbirini unutmayacağım, dedim.

Saat bir civarında FBI ın Dördüncü Cadde deki yönetim ofisindeki kriz merkezine gittim. Poüett ve Burns le yapdan toplantıdan sonra gece geç vakidere kadar çakşacağımızı bikiyordum. Üçüncü kattaki bir konferans odasına ö konulmuştu. Yüzden fazla ajan çakşıyordu orada. Ek olarak çevre bölgelerden ve Columbia bölgesinden de altm1? dedektif vardı. Güller Kırmızıdır Artık duvarlarda birkaç tane daha şüphekmiz vardı.

Hepsi de büyük işlerin altından kalkabdecek, yetenekk ve tecrübeh banka soyguncu la nydı. Listeyi inceledim ve birkaç tanesinin üzerine not aldım.

Mitchell Brand, Columbia bölgesi ve çevresindeki çözülememiş birkaç soygunun şüphesiydi. Stephen Schnurtnacher, Phüadelphia bölgesindeki en az iki başardı silahlı banka soygununun arkasındaki kişiydi. Jimmy Doud New England da düzinelerce banka soyan, ancak hiç yakalanamayan Bostonlu bir miçoydu. Victor Kenyon, çakşmalarını merkez Florida üzerine yoğunlaştırmıştı. Hepsi de banka soymuşlardı ama henüz yakalanmamışlardı. Akıllı ve işlerinde çok başarıkyddar. Bunlar akd ustaları mıydı? Dördüncü Cadde deki o uzun oturumla dgik her şey çok ateşk ve son derece hayal kinci olmuştu. Şüphelerle, özellikle de Washington in dışında çalışan Mitchell Brandla ilgik olarak bazı telefon görüşmeleri

yaptım. Akşamdan beri ilk kez saatime baktığımda neredeyse on bir buçuk olduğunu gördüm.

O öğleden sonra oraya gittiğimden beri Betsey Cavalierre ve ben hiç konuşma fırsatı bulamamıştık. Binadan ayrılmadan önce ona iyi geceler demek için bir süre oyalandım.

Hâlâ çakşıyordu. Birkaç ajanla konuşuyordu ama beklemem için bana işaret etti.

Sonunda bana doğru yürüdü. Hâlâ cank ve tetikte görünüyordu ve bunu nasd becerebdiğini merak ediyordum.

-Şehir poksi, Mitchell Brand hakkında birkaç ipucu bulmuş, dedim ona.

-Böyle bir işe girişmek için yeterince vahşi biri. Aniden esnedi.

-Hayatımın en uzun günüydü. U f f! Jannie nasıl? diye sordu. Sormasına hem şaşırmış hem de sevinmişim.

-Ah, gayet iyi; çok iyi aslında. Umarım yakında eve dönecek.

Şimdi doktor olmak istiyor.

-Alex, dedi,

-Gidip bir şeyler içelim. Bu belki pek isabetli olmayacak ama biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğu fikrine kapıyorum. Niçin benimle konuşmuyorsun? İtiraf etmeyim ki bu tekkf beni tamamen savunmasız bırakmıştı. Bir şeyler kekeledim.

-İsterdim ama bu gece olmaz. Eve gitmekyim. Başka bir zaman olur mu?

-Tabii, anlıyorum. Sorun değil. Başka zaman, dedi ama yüzünde bir incinmişkk ifadesi bekrmişti.

Bunu Betsey Cavakerre den hiç beklemiyordum. Ailemle ilgilenmişti. Ve hassas bir insandı. d ı r Zaman, mekân ve fırsat burasıydı: On Yedinci Cadde ye yakın Connecticut Bulvarı üzerindeki Renaissance Mayflower Otek.

O sabah her zamankinden daha hareketli ve önemk görünüyordu.

Mayflower Otek Calvin Cookdge ten beri, başkanlığa ait açılış töreni balolarının yapddığı yerdı. Otel, eski görkemk hakne kavuşturulmak için mimarlar ve tarihçilerin ortak çakşmasıyla 1992 de tamamen yenilenmişti. Şirket konferansları ve yönetim kurulu toplantılarının yapddığı popüler bir yerdı. Akıl Ustası da burayı bu yüzden bihyordu.

Mavi ve altın renkk bir kirakk tur otobüsü yaklaşık saat dokuzdan beri Mayflower in önünde bekkyordu. Saat dokuz buçukta kalkması ve Kennedy

Merkezi, Beyaz Saray, Lincoln ve Vietnam Anıdan, Smithsonian Enstitüsü ve Washington çevresindeki diğer meşhur turistik mekânlara uğraması planlanmıştı. Otobüs şirketinin adı Washingto on Wheels di. Aracın gövdesinde MetroHartford Sigorta Anonim Şirketi yazıkydı.

Şoför Joseph Denyeau, saat ona yirmi kala kapıları kapattığında otobüsün içinde on altı kadın ve iki çocuk vardı.

Müzeler, tarihi yerler ve öğlen yemeği için herkes otobüse, diyerek mikrofonundan çağrı yaptı. Mary Jordan adk bir şirket asistanı ön tarafta ayağa kalktı ve yolculara seslendi. Jordan otuzlu yaşlarının başın da, çekici, sevimli ve üstün yetenekli biriydi. Otobüsteki üst düzey kadınlara kibar davranıyor, ama bunu onlara yaltaklanmadan ya da bir dalkavuk izlenimi yaratmadan yapıyordu. MetroHartford daki takma adı Neşek Mary ydi.

-Bu sabahki yolculuk güzergâhını hepiniz bikyorsunuz, dedi. Sonra da zeki bir şekilde gülümsedi.

-Ancak belki de programı bir kenara atıp içmeye gitmekyiz. Sadece şaka yapıyorum, diye çabucak ekledi.

-Vay canına, dedi bir kadın,

-Bu çok eğlencek görünüyor Mary. Gerçek bir bara gidekm. Teddy Kennedy, feneri söndürmeye nereye gidiyor? Koridorun bir ucundan diğer ucuna herkes gülüyordu.

Tur otobüsü, otekn araç yolundan yavaş yavaş ilerledi ve Connecticut Bulvarı na döndü. Birkaç dakika sonra da, konudann bulunduğu bir sokak olan Okver a döndü. Burası Mayflower dan gelen şoförlerin sikkla kuUandığı kestirme bir yoldu.

Konut bloğunun yansını geçmişlerdi ki, koyu mavi bir Chevy kamyonet araç yolundan geri geri çıktı. Belk ki kamyonetin sürücüsü otobüsü görmemişti, ama otobüs şoförü kamyoneti gördü. Yumuşak bir fren yaptı ve yolun ortasında durdu.

Kamyonetin sürücüsü, Joe Denyeau nun kornasına rağmen hareket etmedi. Denyeau, adamın bütün kamyon ve otobüslerin bu yan caddeyi kestirme yol olarak kullanmasından bıkmış olabileceğini düşündü. Yoksa neden ona öfkeyle bakarak orada öylece otursun? Yüksek bir çitin arkasından aniden iki maskek adam belirdi.

Biri doğrudan otobüsün önüne adımını attı; diğeri ise santimetrelerce yakından, açık camdan içeriye, şoförün kafasına doğru otomatik bir süah doğrulttu.

150 d ı r

-Kapıyı aç, yoksa ölürsün Joseph, diye bağırdı şoföre.

-Denileni yaparsan kimsenin canı yanmaz. Talimatlara uymak için üç saniyen var. Bir... Yüksek sesle,

-Açıyorum, açıyorum, dedi Denyeau çok korkmuş bir şekilde.

-Sakin olun. Üst düzeylerden birkaç kişinin eşleri sohbederini yarıda bırakarak otobüsün ön tarafına doğru baktdar. Mary J ordan, şoförün arkasındaki, oturduğu tek kişikk otobüs koltuğundan aşağı kayd. Silahlı adamı görebiliyordu, adam ona göz kırptı.

-Ne diyorlarsa yap Joe, diye fısıldadı.

-Kahraman olmaya çakşma.

-Merak etme. Akkmdan bile geçmedi. Silahk ve maskek adam otobüse bindi. Eknde onlara çevrilmiş tam otomatik bir Waldier tutuyordu. Bazı yolcular çığlık atmaya başladılar.

Ma Skek adam bağırdı,

-Bu bir kaçırma olayıdır! Tek hedefimiz MetroHartford dan para almak. Size söz veriyorum kimsenin canı yanmayacak. Sizin gibi benim de çocuklarım var. Çocuklarımızın yarın sabah da bizi görebileceklerinden emin olmakyiz. Tur otobüsü tuhaf bir şekilde sessizkğe büründü. Küçük çocuklar büe sessiz kaldı. Sözü Brian Macdougau aldı ve ilgi odağı olmaktan büyük bir zevk duydu.

-Uyulacak birkaç kural var. Bir, daha fazla çığkk yok. iki, hiç kimse, hatta çocuklar bile ağlamayacak.

Üç, hiç kimse yardım istemek için bağırmayacak.

Buraya kadar tamam mı? Anlaşddı mı? Yolcular silahlı adama ağızları açık bakıyorlardı. Diğer adam, otobüsün tepesine tırmanmış, poks hehkopterlerinin, otobüsün yol üzerindeki yerini kolayca bulabilmelerini sağlayan alfanümerik göstergeyi değıstiriyordu.

-Buraya kadar tamam mı, dedim? diye bağırdı Brainı Macdougall.

Kadın ve çocuklar başlarıyla onaylayıp boğuk seslerle ona cevap verdiler.

-Diğer konuya geçekm. Cep telefonu olan herkes ön tarafa doğru göndersin, hemen. Bildiğimiz gibi poks cep telefonlarından izimizi sürebikr. Kolay değddir ama yapılabilir. Üzerinizi aradığı mızda cep telefonu bulursak öldürürüz.

Bu kişi çocuk bile olsa. Bu kadar basit. Anlaşıldı mı? Buraya kadar tamam mı? Her şeyi daha açık anlatmamız8 gerek var mı? Cep telefonları aceleyle ön tarafa gönderildi. Dokuz tane vardı. Silahlı adam hepsini otobüsten dışarı, çitleri11 d ı r içine fırlattı. Sonra da küçük bir çekiç kullanarak otobüsün ki kanallı telsizini onarılamaz hale getirene dek ezdi.

-şimdi herkes başını pencere hizasından aşağıda, yere doğru eğ in Herkes orada sessizce bekleyecek. Buna çocuklar da dahil. Başınızı şimdi eğin ve ikinci bir uyarıya kadar da yukan kaldırmayın. Hadi, şimdi. Otobüsteki kadm ve çocuklar dendeni yaptı.

-Büyük Joe, diyerek döndü silahk adam ve şoföre hitaben,

-sadece tek bir görevin var mavi kamyonetiyle.

Sakın bir oyun oynayayım deme yoksa ânında ölürsün.

Bizim için ölü ya da diri hiçbir değerin yok. Evet Joe, ne yapacakmışın?

-Siyah kamyoneti izleceğim.

-Çok güzel Joe. Kamyonetin mavi olması dışında her şey mükemmel Joe. Mavi kamyoneti görüyor musun? şimdi onu takip et ve dikkath sür. Yolculuğumuz sırasında trafik kurallarını ihlal etmek istemiyoruz. Mayflower Oteli ndeki ünlü Çin Odası nda çalışan otuz altı MetroHartford yöneticisinin fakslarını ve elektronik postalarını toplayan ve işlek telefonlarına bakan üç yönetici asistanı vardı. Özelkkle de, idare merkezi, Connecticut taki Hartford a taşındığından beri, asistanlar hep ofis dışındaydı.

Otobüsü kaçırانların faksını ilk gören kişi, en genç asistan Sara Wilson du. Çabucak okuyup daha kıdemk iki asistana yolladı. Yüzü pancar gibi kızarmış, ekeri korkunç bk şekilde titriyordu.

Faksı gördüğünde,

-Bu iğrenç bir şaka mı? diye sordu Betsy Becton.

-Bu çdgınnk. Nedir bu? Nancy Hall grubun CEO su John Dooner m yönetici asistanıydı. Kapıyı çalmadan kurul toplantısına daldı ve odanın karşı ucundan seslendi. Aslında sesini yükseltmesine gerek yoktu. Mayflower daki Çin Odası nın akustik sorunu vardı. Tavanı geniş bir kubbeydi. Geniş odadaki bir fısdtı büe diğer uçtan duyulabikiyordu.

-Bay Dooner sizinle hemen görüşmem gerekiyor, dedi Patronu onu hiç böyle telaşk ve üzgün görmemişti.

CEO nun odadan ayrılmasıyla birlikte, toplananın havası genel olarak hafifledi ama küçük konuşma ve görüşmeler kısa sürdü. Dooner beş dakikadan daha az bir sürede geri döndü. Aceleyle podyuma ilerlerken yüzü solgundu. d ı r Diğer yönetim kurulu üyelerini de şok eden titrek bir sesle,

-Zaman çok önemli, dedi Dooner.

-Lütfen dikkatle dinleyin. Karımı ve birçoğunuzun eşini taşıyan kiralık tur otobüsü kaçırıldı. Sorumlu kişiler, geçen haftalarda Maryland ve Virginia daki bankaları soyan hasta piç kurularıyla bağlantı olduklarını iddia ediyorlar. Soygun ve cinayederin bu odadaki insanlara ibret olsun diye işlendiğini iddia ediyorlar. İsteklerinin tam zamanında, saniyesi saniyesine karşılanması konusunda çok ciddi olduklarını bilmemizi istiyorlar. CEO devam etti, podyum lambası dramatik bir şekilde yüzünü aydınlatıyordu.

-İstekleri basit ve açık. Tam tamına beş saat içinde otuz milyon doların kendilerine vermesini istiyorlar, aksi takdirde bütün rehinelerin öldürüleceğini söylüyorlar. Tur otobüsünün nasıl kaçırıldığını bilmiyoruz.

Risk kontrol grubumuzdan Steve Bolding buraya doğru yola çıktı. Hangi poks temsilcikliğinin bu olaya gireceğine karar verecek. Bu da muhtemelen FBI olacak. Dooner nefes almak için durdu. Yüzünün rengi yavaş yavaş dönüyordu.

-Bddiğiniz gibi ilk milyonluk fidye ödemesini kapsayan kaçırma sigortası pokçemiz var. Sanırım otobüsü kaçırılanlar bunu zaten biliyordu. Titiz ve örgüdü gibi görünüyorlar. Aynı zamanda akıllı olmaları da kendileri için bir avantaj. Sanırım pokçe üzerinde kendi imzalarımızın olduğunu biliyorlar. Bu nedenle parayı bizim alabileceğimizi hem de çok hızlı temin edebileceğimizi de biliyorlar.

-Şimdi bayanlar ve baylar, lütfen, alternatiflerimizi konuşmamız gerek. Eğer alternatif bir şeyler varsa tabii. Kaçırılan adamlar açıkça bekrtmışler hata yapmayın yoksa rehineler ölür. 9 Acil durum çağrısını aldığımızda Dördüncü Cadde deki FBI merkez ofisindeydim.

-Washington on Wheels adlı tur otobüsü, on sekiz yolcusu ve şoförüyle Renaissance Mayflower Otelinden ayrılır ayrılmaz kaçırılmış. Dakikalar sonra MetroHartford Sigorta Şirketi'nden otuz milyon dolar fidye istenmişti.

Kaçırılan kişilerin takmadan arasında hiçbir poks temsilcikliğinin bu işe karışmaması yer akyordu, ancak onlara güvenip geri planda kalmamızın imkânı yoktu. K ve On alancı Cadde üzerindeki Mayflower'a yakın olan

Capitol Hül e yerleştik. Mayflower in içerisinde çoktan çakşmaya başlamış olan bir düzine ajana ek olarak, dört gezici kontrol birimimiz vardı. Tehkkek olsa da, Betsey otelde sıkı bk gözetime ihtiyacımız olduğu kanısındaydı. FBI ın Kent Merkezi Ofisi bütünüyle alarma geçmişti.

Yüksek teknolojik hekkopterler olan Apaçüer, Washington on Wheels aracını arıyordu. Apaçilerin içinde, otobüsü kaçıran kişilerin, aracı ve yolcuları gizlemeye kalkışması durumunda ne zaman, nerede olduklarını görebilmeye yarayan, ısıya duyark izleme araçları vardı. Otobüsün tavanındaki alfanümerik gösterge bilgüeri hava poksine, orduya, şehir, eyalet ve hatta sivil uçaklara verilmişti. Gruplardan hiçbirisine otobüsü niçin arayacakları söylenmemişö Capitol Hilton yakındaydı, gerekirse Mayflower a doksan saniyede ulaşabırdık. Soyguncular için ise orada oldu d ı r ğutnuzu bdemeyecekleri kadar uzaktı. Parayı teskm etmek için tam olarak iki saatimiz vardı. Plan hem onlar hem de bizim için fazlasıyla katı idi.

Daha sonra iş daha da zorlaştı.

Sigorta şirketinin iç güvenkk komitesinden Jill Abramson ve güvenkk şirketinden Steve Bolding, Hdton a geldi. Abramson, sarı çizgih takım elbisek, tıknaz bir kadındı.

Elk yaşına yaklaşmış gibi görünüyordu. Bolding ise uzun boylu, sağlıklıydı ve muhtemelen ellik yaşlarının başındaydı.

Üzerinde mavi bir blazer ceket, beyaz gömlek ve kot pantolon vardı. Hdton a işlerimizi nasd yürüteceğimizi söylemek için gelmişlerdi. Betsey konuşmak için ağzını açtığında Bolding onu kaba bir şeldlde susturdu. Önce kendisi bir şeyler söyleyecekti.

Toplantının kontrolünü ele geçirmek istediği açıktı.

-Nasıl olacağını söyleyeyim. Sizin bu işe girmenize izin veriyorum ancak sizi tekrar işin dışında da bırakabikrim.

Büronun bundan önceki sorumlu özel ajanı bendim, bu yüzden tüm doğru ve yanlış adımları bıkrim. Ayrıntılarla kaybedecek zamanımız yok burada. Ajan Cavakerre, eknizde şüphelerin kimkkleriyle ilgili ipuçları var mı? Saat on bir kırk altı. Harekâtın başlama saati bir kırk beş. Tam olarak. Bolding in sorusunu yanıt lamadan önce Betsey kısa bir nefes aldı. Özel güvenkk uzmanına karşı, benden daha sabırk davranıyordu.

-Şüpheler, evet, ancak rehinelere yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey yok. Bir mahalle sakini otobüsün kaçırıkşını görmüş. İki adam

varmış. Kar maskesi takıyorlarmış.

Otobüs, DeSales Sokağı'nda görülmüş, ancak bunun rehinelerin kaçınılmasından önce mi sonra mı olduğunu bilmiyoruz. Şimdi saat on bir kırk yedi Bay Bolding. Bayan Abramson hepimizi şaşırtan bir şey söyledi.

-pa ra şu anda Mayflower'a geliyor. Fidyeye ödenecek.

-Tam zamanında, dedi Bolding.

-Soygunculardan gelecek yeni takmadan bekliyoruz. Bizimle ilk temaslarından beri dış bağlantıları koptu. Parayı bizden birileri teslim edecek ve bu işi tek başımıza yapacağız. Betsey Cavakerre en sonunda Bolding'e padadı.

-Ben sizi dinledim, şimdi de siz beni dinleyin bayım. Eskiden siz sorumlu ajandım. Şimdi ise sorumlu ajan benim. Büroda kalsaydınız sizin amiriniz konumunda olurdu ve şu anda da amiriniz benim. Parayı benim elemanlarımla teslim edecek.

Ben orada olacağım, ama siz olmayacaksınız. Bu iş böyle yapacak! Abramson ve Bolding onunla tartışmaya başladılar ama Betsey anında kestirip attı.

-İkiniz de saçmalamayı kesin. Yeter. Her şeyi, soyguncuların ne kadar tehlikeli olabileceklerini düşünerek ele almalıyız. Şüphelerimden hoşlanmadıysanız bu işte yoksunuz.

Sizi burada tutukladım, Bolding. Bu sizin için de geçecek Bayan Abramson. Tamamına tamına bir saat elli yedi dakikamı kaldı ve yapacak çok işimiz var. Dışarı Capitol Hüton Otelinin kalabalık lobisinde ve geniş koridorlarında bulunan insanların arasında yürüyordu. Tam istediği gibi, hiç kimsenin neler olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Cevapları da, soruları da bir tek o biliyordu.

Metro dedektifi Cross'un ve FBI ajanlarının geldiğini çoktan görmüştü. Onlar onu görmemişti ama görseller bulaşık onu durdurup tutuklamalarına olanak yoktu. Böyle bir şey söz konusu bile olamazdı.

Bu akıl almaz ölçüde uygunsuz bir karşılaştırmaydı yani kendi zekâsı ve tecrübesine karşılık onlarınki. Bazen bu, bir meydan okumaymış gibi bulaşık gelmiyordu ona. Görebildiği tek pürüz ya da sorun şuydu: Eğer çok sıkılır ve dikkatsiz davranırsa, o zaman belki de onu yakalama şansları olabilirdi.

Lobiye geçerek otelin daracık toplantı odalarına doğru yönelen sırılsıklam ve endişeyle görünen küçük bir topluluğu fark etti.

Burası FBI ın kamp kurduğu yerdı. MetroHartford Akü Ustası nın uyansına itaat etmemişti ama böyle yapacaklarını zaten bikiyordu. Gerçekten de çok önemk değüdi. Bu sefer değildi. FBI ve Cross un bu işe bulaşmasını istemişti.

Sonunda Hüton dan ayrılmaya karar verdi. Korkunç suçun işleneceği olay yerine, Renaissance Mayflower a yürüdü. Asıl eylem burada olacaktı.

Akıl Ustası da mahalde olacaktı. Olayın içinde olmak ve elemek istiyordu. Otobüsü kaçırınlar nihayet saat biri on geçe MetroHartford un yönetim kurulu üyelerini aradılar. Verdikleri sürenin bitmesine sadece otuz beş dakika kalmıştı.

Süreyi aşarsak ya da kaçırın kişiler aşarsa, bunu maksatlı yapsalar bile, neler olacağını bikiyorduk.

Betsey ve ben Mayflower Otek ne koştuk. Az da olsa, iki fırsattan dolayı zaman kazanmıştık ancak şimdiye kadar olanlar göz önüne aknırsa bu iki fırsat da bayağı önemli görünüyordu. Birincisi, bir yükleme alanına ve dar bir sokağa açılan mutfak servis kapısıydı. Chnton ın başkanlık töreni boyunca gizk servis oraya park etmişti. Gizkce içeri girmek için dar sokağı kukandık. İkinci şansımız da, FBI ajanlarının, MetroHartford yetkiklerinin toplandığı Çin Odası nın bize faydası dokunacak eşsiz bir özelliğinin olduğunu öğrenmiş olmasıydı. Odanın hemen arkasında dar bir metal merdiven vardı. Merdivenler yuvarlak kubbek bir odanın üzerindeki iskeleye çıkıyordu. O odada küçük gözleme dekkleri vardı, böylece görünmeden onları izleyip dinleyebikrdik.

Betsey ve ben iskeleye koştuk ve toplantı odasının üzerine çömeldik. Endişelenecek bir durum yoktu.

Otobüsü kaçırınlar hâlâ hattaydı.

-Sanmy FBI ve muhtemelen Washington poksi şu afld2 olayın içindeler, diyordu kaçırın kişilerden bin, Çin Od® sı ndaki hoparlöre.

-Buna itirazımız yok. Bunu kcsinlikle d ı r beklıyorduk. Asknda Büro yu içtenkkle karşıyoruz. Sizi plana dahil etmiştik. Betsey ve ben öfkek bir şeldlde birbirimize bakıyorduk. Akıl Ustası bizim kötü görünmemizi sağkyordu. Neden? Hemen aşağıya inip Çin Odası ndaki diğer kişdere katıldık.

Kafamda sorular dönüp duruyordu. Akd Ustası, bizim dengemizi bozmakta oldukça başankydı. Fazla başarılıydı.

-Öncelikle para hakkındaki isteklerimizi tekrar edeceğim, dedi bozuk bir sesle hoparlöre.

-Bu önemli. Lütfen takmadara uyun. Bddiğiniz gibi otuz milyonun beş mdyonluk kısmı işlenmemiş elmaslar haknde olacak. Elmaslar kakn bir bez torba içine konulacak. Sekiz torbadan fazla olmayacak. Nakit para, yirmikk ve ellilikler haknde olacak.

Yüz dolarkk banknodar yok. İşaretk paralar yok. Hangi türden olursa olsun iz sürücü aletier yok. Şimdi, kiminle konuşuyorum? Betsey hoparlöre yaklaştı. Ben de öyle.

-Adım Özel Ajan Ekzabeth Cavalierre. FBI ın başındaki sorumlu özel ajanım.

-Adım Alex Cross, Washington poksi. Büro yla işbirliği içinde çalışıyorum.

-Aferin sana. Her ikinizin de adlarınıza ve ünvanlarınıza aşınayım. Takmadara uygun olarak paramız hazır mı?

-Evet hazır. Para ve elmaslar burada, Mayflower da, diye cevap verdi Betsey.

-Mükemmel! Haber vereceğiz. Telefonu kapatırken bir tıklama sesi duyduk.

MetroHartford un CEO su öfkeyle parladı.

-Sizin burada olduğunuzu bikiyorlar! Ah, Tannm, biz ne yaptık! Şimdi rehineleri öldürecekler! Omzuna çok sert bir şekilde dokundum.

-Sakin olun. Lütfen. Ödenecek miktar tam istedikleri şekilde ayarlandı m ı ? diye sordum. Başıyla onayladı.

-Tam istedikleri gibi. Elmaslar buraya gelmek üzere. Para zaten geldi. Bize düşeni yerine getiriyoruz, ekmizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ya siz ne yapıyorsunuz? Yumuşak bir sesle konuşmaya devam ettim.

-Ve MetroHartford daki hiç kimse, para ve elmasların nereye bıralolacağına dair tek kekme bile bilmiyor değü mi? Bu çok önemk. Sigorta yöneticisi malum nedenden ötürü korkmuştu.

-Telefondaki adamı duydunuz. Haber vereceklerini söyledi.

Hayır, para ve elmasların nereye bıralolacağına dair hiçbir şey bümüyoruz.

-Bu iyi haber Bay Dooner. Profesyonel davranıyorlar.

Biz de öyle. Henüz kimseye zarar verdiklerini sanmıyorum.

Bir sonraki telefonlarını bekleyeceğiz. Değiş tokuş, onlar için işin en zor kısmı.

-Karım o otobüste, dedi baş yönetici.

-Kızım da.

-Bikyorum, dedim onlara.

-Bikyorum. Akd Ustası nın ailelere zarar vermeyi sevdiğini de biliyordum. d ı r Elimizden gelen her şeyi yapsak da, hâlâ onların insafına kalmış durumdaydık ve zamanımız tükeniyor, saat hızla riktakkyordu.

Hiçbir uçak, tur otobüsünün yerini bekrleyememişti ve bu da otobüsü çok hızlı bir şekilde yoldan çıkardıkları anlamına gekyordu, belki de otobüsün üzerindeki alfanümerik göstergelyi değiştirmişlerdi. Isıya duyarlı ordu hekkopterleri de bir şey bulamamıştı. Saat biri yirmi geçe Mayflower ın Çin Odası na yeni bir telefon geldi. Bu aynı rahatsız edici, aygıt kullanarak değiştirilmiş sestiy.

-Hareket zamanı. Resepsiyonda bay Dooner için bir paket var. Paketin içinde el telsizleri bulacaksınız. Hepsini getirin.

-Nereye gidiyoruz? diye sordu Betsey.

-Biz zengin olmaya gidiyoruz. Siz para ve elmasları bir kamyonete yükleyecek ve Connecticut Bulvan na doğru yol alacaksınız. Verdiğim rotadan saparsanız bir rehine vurulacak. Hat tekrar kesildi.

Otel mutfağının dar sokağına park edilmiş bir kamyonetimiz vardı. Otobüsü kaçırın kişiler kamyoneti biliyorlardı.

Peki nereden bikyorlardı bunu? Bu ne demekti? Betsey Cavakerre, ben ve diğer iki ajan, derhal kamyonete koştuk, sonra da Connecticut Bulvan na doğru yola koyulduk. El telsizi çaldığında hâlâ Connecticut Bulvarı na doğru yoldaydık. FBI ajanları telsizlere

-el telsizi derler. Telefonda konuştuğumuz, otobüsü kaçırın adamlar da aynı deymiyi kuUanıyorlardı. Bu ipucunun anlamı neydi? Bu bir ipucu muydu? Arayan kişi hakkımızdaki her şeyi bildiğini mi ima ediyordu?

-Dedektif Cross?

-Buradayım. Connecticut Bulvan ndayız. Şimdi ne istiyorsunuz?

-Orada olacağınızı bikyordum. Şimdi beni iyi dinleyin.

Söylediğimiz rota üzerinde, herhangi bir izleme uçağı ya da helikopter görürsek bir rehine vurulacak. Anlaşıldı mı?

-Çok iyi anladım, dedim. Betsey ye baktım. Havadan izlemeye derhal son vermesi gerekiyordu. Adamlar yaptığımız her şeyi bihyorlarmış gibi

görünüyordu.

-Olabddiğince hızk şeldlde, BaltimoreWashington Havaalanı demiryolu istasyonuna doğru derle. Sen ve FBI ajanları, akşam üzeri saat 5 i 10 geçe trenine bineceksiniz.

Baltimore dan Boston a giden Northeast Corridor treni.

Para torbalarını da yanınızda getirin. Elmasları da getirin.

Boston a giden, 5 i 10 geçe treni! Northeast teki FBI ajanlarının hepsinin emrinizde olduğunu bikiyoruz. Onları kullansanız da bizim umrumuzda değil. Ödemeyi asla engelleyemezsiniz.

Hodri meydan!

-Akıl Ustası de mi konuşuyorum? El telsizi bağlantısı kesildi. d ı r 62 Northeast Corridor treninin izleyeceği rotada bulunan tüm tren istasyonlarına FBI ajanları ve yerel polis gönderildi, ancak hangi durakta ineceğimiz belk olmadığından, bütün istasyonların kuşatılması da imkânsızdı. Adamlar bunu bikiyorlardı. Şimdi her şey onların lehineydi.

Ajan Cavakerre, Walsh, Doud ve ben Baltimore dan kalkan trene bindik. İkinci vagonun ön tarafına yerleştik.

Gürleyen tren çok gürültülüydü; doğru düşünemiyor, kendi aramızda bile doğru dürüst konuşamıyorduk. Adamların bizimle yemden bağlantı kurmalarını bekliyorduk.

Geçen her dakika, gerçekte olduğundan daha uzunmuş gibi gekyordu.

-Yakında, para torabalannı hareket hakndeki trenden atmamızı söyleyecekler, dedim.

-Sizce nasd olacak? Başka fikri olan var mı? Betsey başıyla onayladı.

-Bizi, tren istasyonlardan birinde karşılamayı göze alacaklarını zannetmiyorum. Niçin yapsınlar ki? Buradan Boston a kadar tüm bölgeyi kuşatamayacağımızı bikiyorlar. Uçakların trenin yakınlannda uçmasını yasaklamaları bunu doğruluyordu.

-Uсталık ve dikkat isteyen değış tokuş sorununu çözmüş görünüyorlar. Adam çok zeki bir o... çocuğı, dedi Ajan Walsh.

-Adam ya da belki kadın, dedi Betsey.

-Tony Brophy nin sözüne güvenebilirsek eğer, bir erkekle buluştuğunu söylemişti bize, diye hatırlatma yapüm Betsey ye.

-Ve de gördüğü kişi gerçekten Akıl Ustası idiyse, diye karşikk verdi.

Ajan Doud,

-Bu isim canımı sıkıyor. Bir garabet izlenimi uyandırıyor. Kaybetmeye mahkûm biri. Akıl Ustası.

-Brophy nin söylediği gibi. Konuştuğu adamın alçak biri olduğunu söylemişti. Ama yine de işi istiyordu, dedi Betsey.

-Ha evet, parası iyi, dedi Doud.

Betsey omzunu silkti.

-Belki garabet, belki de bir çeşit bilgisayar mucizesi. O kadar da şaşırmazdım doğrusu. Artık dünyayı yönetenler, garabet gibiler, öyle değil mi? Lisedeyken başlarına gelenlerin acısını çıkıyorlar. Bundan eminim.

-Lisedeyken oldukça havak, sevilen biriydim, dedim ve göz kırpım.

El telsizi yine cızırdadı.

-Selam size, oradaki poks yıldızlan. Asıl eğlence başlamak üzere. Unutmayın, trenin yanında uçan bir hekkopter ya da uçak görürsek bir rehine vurulacak, diye aynı tanıdık erkek sesi takmat verdi. Bu Akıl Ustası mıydı?

-Rehinelerin hâlâ yaşadıklarını nereden bileceğiz? diye sordu Betsey.

-Doğruyu söylediğinize neden inanakm? Daha önce de masum insanları öldürdünüz.

-Bilemeksiniz; inanmamaisınız Evet öldürdük. Yine de, otobüs rehineleri yaşıyor. Tamam tren kapılarını aç —1 şimdi! Bir sonraki işaretim için hazır olun. Para torbalarını kapıya getirin. Şimdi, şimdi, şimdi! Çabuk! Birilerini öldürmek zorunda bırakmayın bizi. d ı r Dördümüz birden ağır para torbalarını en yakın tren kapısına götürmek için koştuk. Terlemeye başlamıştım bile. Yüzüm ve kafa derim kızarmıştı.

-Haşır olun! Hatr olunVdiye çdğınca, telaşk emirler haykırıyordu el telsizindeki ses.

-İpe bu kadar Betsey, kendi adamlarını alarma geçirmek üzere, akcivericisi olan bir aygıda hazır bekkyordu. Kırsal bölge bulanık, kahverengi ve açık yeşil renklerle, yddırım gibi akıp gidiyordu. Son istasyondan geçek yaklaşık yedi dakika olmuştu, Maryland, Aberdeen e yakın bir yerlerdeydik.

-Hazır olun! Hair mısınız Beni hayal kırıklığına uğratmayın diye yüksek sesle ciyakkyordu ses.

Şimdiye kadar yaptığımız tek hüe, para torbalarını atarken, onları alana dağıtmayı düşünmek oldu. Torbalardan birini trende tutmayı bile

düşünmüştük, bu da bir süreğine onu aramalarına yol açabıkrdı. Ancak bunun, rehineler açısından çok tehkkek bir şey olacağında hemfikir olduk.

El telsizi yine kesildi.

-Kahretsin! diye bağırdı Doud.

Trenin gümbürtüsü ve hızla esen rüzgârda,

-Para torbalannı dışarı fırlatıyor muyuz? diye bağırdı Walsh.

Ona ve trenin kenarına tehkkek bir şekilde yaslanmış olan Doud a,

-Hayır! Bekleyin! diye seslendim.

-Talimatlarını bekleyin! Paralan dışarı fırlatmamızı söylemesi gerendi. Torbalan fırlatmayın! Kolunu, hızlı ve sert bir yay çizerek sallandırırken

-O...çocuğu! diye bağırdı Betsey.

-Bizimle oyun oynuyorlar.

Şimdi bize gülüyorlardır.

-Evet, muhtemelen öyle yapıyorlardır, dedim.

-Soğukkanklığımızı yitirmeyekm. Birkkte hareket etmemiz gerek. FBI, otobüsü kaçırانların kullandığı telsiz kanalının izini sürmeye çakşırken cılgına dönmüştü. İşe yaramıyordu.

Bu alıcıverici, ordunun kullandığı türden, en gelişkin teknolojik alederdı. İçlerindeki sinyallerin sırasını anlaşıdamayacak şekilde karıştıran çipler, kullandıkları frekansı her defasında değiştirmeye kodlanmıştı. Adamlarda birden fazla telsiz olması ve her aramadan sonra telsizi değiştirtiyor olma ihtimalleri bde vardı.

Betsey hâlâ kızgındı. Kahverengi gözleri parkyordu.

-Her şeyi düşünmüş, plan yapmamız için zaman bde vermiyor.

Kim bu piç kurusu? El telsizi yine cızırdadı.

-Kapıyı açın! Çantalan dışarı fırlatmak için hazır olun, diye telsizdeki ses aniden emir verdi yine. Yirmikk ve elkkk banknodarla dolu iki çantayı kaptım.

İkinci defa kapıya doğru atıldığımda kalbim ağzıma gelmişti.

Dışanda rüzgâr gürüldüyordu.

Tren artık karaağaç, çam ve sık çakkklarla dolu derin bir koruluktan büyük bir hızla geçmekteydi. Ne bir ev ne de korulukta gizlenip bekleyen birilerini görüyordum. Burası parayı bırakmak için uygun bir yer gibi görünüyordu.

El telsizi yine kesddi!

-Alçaklar! diye bağırdı Ajan Doud avazı çıktığı kadar ve biz inleyerek yere yığıldık.

Ses, sonraki bir saat on beş dakika içinde, aynı takmaO on bir defa tekrar etti. Parayı üç kere, trendeki farkk vagonlara taşıttılar. d ı r gn son vagona kadar tüm yolu katettikten sonra, tekrar aCjen ön tarafa dönmemiz emrediyordu.

-Siz iyi çocuklarsınız. Çok itaatksiniz, dedi telsizdeki ses.

Ardından da telsiz yine sustu.

-Buna katlanamıyorum! diye bağırdı Betsey.

-Lanet olası, cehenneme gitsin! O piçi öldürmek istiyorum. Para çantaları büyük ve ağırdı; onları trenin bir ucundan öteki ucuna sürüklemekten yorulmuştuk. Her tarafımız toz toprak, ter ve is içinde kalmıştı. Sinirk ve tedirgindik. Trenin bildik takırtısı her zamankinden daha gürültülüydü.

Amtrak treni, yine derin bir koruluktan hızla geçip gidiyordu. Trenin düdüğü boru gibi ötüyordu. Ajan Walsh geçtiğimiz istasyonların çetelesini tutuyordu.

Daha sonra el telsizi yine harekete geçti.

-Para ve elmas çantalarını hazır edin. Şimdi kapdan açın! Çantaları atarken hepsini birbirlerine yakın olarak fırlatın. Yapmazsanız bir rehine öldürülecek! Yaptığınız her hareketi izkyoruz. Çok güzelsiniz Ajan Cavakerre. Ya, sen de bir solucansın, diye söylendi Betsey kendi kendine. Uçuk mavi tişörtü terden daha da koyulaşmıştı.

Siyah saçları kafa derisine yapışmıştı. Son zamanlarda bir parça kilo almışsa büe onu da bu sinir bozucu tren yolculuğunda kaybetmişti.Yanlış alarm, dedi telsizdeki ses, bariz bir neşeyle

-Hazır olduğunuzda. Şimdilik bu kadar. Telsiz yine kesildi.

-Lanet olsun! Herkes çantaların üzerine yığıldı ve derin derin soluya rak yere yattı. Beynimi doğru yönde çalışmaya zorluyor d ı r dum ama bu her yanlış alarmdan sonra daha da zorlaşıyordu.

Trenin diğer ucuna bir kez daha koşturmaya gücüm kakkp kalmadığından gerçekten emin değüdim.

-Belki de para torbalarıyla birlikte trenden inmekyiz, diye konuştu Walsh torbaların üzerinde tünediği yerden.

-En azından zamanlamalarını mahvederiz. Beklemedikleri bir şey yapmış oluruz.

-Bu bir fikir, ama rehineler açısından çok tehke, dedi Betsey. Telsiz yeniden harekedendiğinde Walsh ve Doud yüksek sesle küfür ediyordu. Sabnımızın son sınına dayanmak üzereydik. Neydi bizim son sınıımız?

-Kötü adamlara dinlenmek yok, dedi ses. Alkolsüz bir içki ya da bir bira kutusunun açıldığını, ardından da ferah bir iç geçirmeyi duyabiliyorduk.

-Ya da belki de yolun sonuna gehnmeh, kötü adamlar dinlenmek mi? Telsizdeki ses bize bağırdı.

-Çantalan dışan fırlatın, şimdi! Atın! Treni izkyoruz. Sizi görüyoruz! Çantalan atın yoksa hepsini öldürürüz! Başka seçeneğimiz yoktu; hiçbir seçenek bırakmamıştı bize. Yapabileceğimiz tek şey çantalan birbirine yakın olarak ardı ardına atmaya çalışmaktı. Ekmizden geldiğince hızk hareket ettiğimiz için fazla yorulmuştuk. Bir rüyada hareket ediyormuşum gibi hissediyordum. Elbiselerim sıılsıklam olmuş, kollarım ve bacaklanm ağnyordu.

-Çantalan daha hızk atın! diye emir verdi ses.

-O kaslan görelim Ajan Cavakerre. Bizi görebikyor muydu? Belki de. Öyle görünüyordu.

Telsiziyle korulukta olduğundan şüphe yoktu. Aralanndan kaç tanesi oradaydı? Dokuz çanta da atıldıktan sonra tren keskin bir dönemece girdi. Elk metre geride neler olduğunu göremiyorduk.

Sızlanıp küfür ederek yere çöktük. Betsey soluk soluğa konuşuyordu.

-Tanrı cezalarını versin. Başarddar. Yakayı sıyırdar. Oh lanet olasılar cehenneme gitsinler. Telsiz yine harekedendi. Bizimle işi bitmemişti. Yardımınız için teşekkürler. Siz çocuklar, bir numarasınız. Her zaman, AP mahalle bakkallarında malzeme paketieme işi bulabilirsiniz. Bu olaydan sonra hiç de fena bir kariyer seçeneği değü bu.

-Akü Ustası sen misin? diye sordum.

Hat yine kesüdi.

Telsizdeki ses de, paralar da, elmaslar da gitmişti ve ellerinde hâlâ on dokuz rehine vardı. d ı r On bir kilometre sonra Ajan Cavalierre, Doud, Walsh ve ben, sonraki istasyonda trenden indik. İki siyah Chevrolet Suburban bizi bekkyordu. Araçların etrafında tüfekJi birkaç FBI ajanı vardı. İstasyonda bir insan kalabakğı toplanmıştı. Sanki Washington Kızılderiklerinin yerini keşfetmek için ava çıkmışlar da yeni dönmüşler gibi ajanları ve sdahları işaret ediyorlardı.

En son gekşmeler büdirdi.

-Çoktan koruluktan çıkmış gibi görünüyorlar, dedi bir ajan.

-Kyle Craig buraya doğru yolda. Yolu kapatan barikadar kuruyoruz ama rasgele olacak. Yine de iyi haberler var. Tur otobüsünü bulmak için bir fırsat yakalamış olabikriz. Saniyeler sonra Virginia nın küçük bir kasabası olan Tinden dan bir kadına ulaşabddik. Söylendiğine göre kadının, otobüsün nerede olduğuna dair bilgisi vardı. Sadece

-pokse konuşacağını ve FBI a ve yöntemlerine pek aldırmadığını söylemişti.

Ancak kendimi tanıttıktan sonra yaşk kadın benimle konuşmaya razı oldu. Sinirk görünüyordu.

Adı Isabeüe Morris ti ve Warren County nın dışındaki Çiftlik alanlarında bir tur otobüsü görmüştü. Kuşgulanmıştı çünkü kendisi yerel bir otobüs şirketinin sahibiydi ve o otobüs onunkilerden biri değüdi. Otobüs mavi üzerine altın renkk çizgik miydi? diye sordu Betsey ama kendisinin FBI dan olduğunu söylemedi.

-Mavi ve altın renkli. Benimkilerden biri değil. Bu yüzden tur aracının burada ne aradığını bilmiyorum, dedi Bayan Morris.

-Böyle bir otobüsün buralarda olması için hiçbir neden yok. Burası redneck bölgesi. Tinden, bildiğim kadanyla hiçbir tur kstesinin içinde yer almıyor.

-Plakasını aldınız mı ya da en azından bir kısmını görebddiniz mi? diye sordum.

Sorudan rahatsız olmuş gibi göründü.

-Plaka numarasını almam için hiçbir neden yoktu. Bunu niçin yapacaktım ki?

-Bayan Morris, öyleyse niçin otobüsü yerel pokse bildirdim. ?

-Size söyledim, tabii daha önce beni dinlediyseniz. Bir tur otobüsünün burada olması tuhaf bir şey. Ayrıca erkek arkadaşım buralarda yerel yurttaş devriyesindedir. Gördüğünüz gibi bir dulum ben. Asknda poksi arayan da oydu.

Niçin bu kadar ilgdendiğinizi sorabikr miyim?

-Bayan Morris, otobüsü gördüğünüzde içinde hiç yolcu var mıydı? Betsey ve ben kadının cevabını beklerken birbirimize baktık.

-Hayır, sadece sürücü vardı. İri bir adamdı. Başka kimseyi görmedim. Ya poks ne yapıyor? Ve o sinir bozucu FBI ne işe yanyor? Niçin hepiniz bu kadar ilgdeniyorsunuz?

-Bir dakika içinde bunu açıklayacağım. Otobüsü teşhis edecek başka bir şey fark ettiniz mi? Bir güzergâh tabelası? Bir logo? Gördüğünüz en ufak bir şey bize yardımcı olabilir.

İnsanların hayadan tehkkede. tr. kırmızı ense. ABD nin Güney eyaletlerinin kırsal kesimlerinde yaşayan, tarlada güne?

- altında çalışmaktan enseleri kıpkırmızı olan, dar kafalı, zenci aleyhtarı olan fakir ve cahil çiftçi d ı r

-Şey, ben, dedi sonra.

-Evet, yan tarafta bir etiket var dı: Williamsburg u ziyaret edin. Bunu gördüğümü hatırlıyorum.

Başka ne vardı biliyor musunuz? Sanınm otobüsün yan panelinin üzerinde Washington on Wheels yazıyordu. Evet, Öyle yazdığından neredeyse eminim. Washington on Wheels.

Bunun bir yardımı olur mu size? 9 Betsey çoktan diğer hatta Kyle Craig ile konuşmaya başlamıştı bile. Bizi acilen Virginia daki Tinden a ulaştırmak için plan yapıyorlardı. Bayan Morris e kulak vermeye devam ediyordum. U fak ufak aklına gekyordu gördükleri.

Tur otobüsünün, kendi yaşadığı yerden çok uzak olmayan küçük bir kır yolundan döndüğünü söyledi.

-O yolda sadece üç tane çiftlik var ve ben hepsini çok iyi bikrim. Çiftliklerden ikisi seksenlerde inşa edilen terkedilmiş bir ordu üssüne komşudur. Eğlencek bir işe benziyor, gidip bakmalıyım oraya, dedi.

Tam bu noktada sözüne müdahale ettim.

-Hayır, hayır.

Siz oturun, Bayan Morris. Kılınızı kıpırdatmayın. Size ulaşırız.

-Bölgeyi bikyorum. Yardım edebikrim, diye karşı çıktı.

-Size ulaşırız. Lütfen siz orada kakn. Yakındaki koruluğu arayan FBI hekkopterlerinden bin, tren istasyonuna getirildi. Tam o ulaştığında Kyle da geldi. Onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Betsey, Kyle a Virginia da ne yapılabileceğine dair planını anlatıyordu.

-Hekkopteri görülmeyeceğimiz kadar uzağa indiririz. Tinden kasabasından altı ila sekiz kilometre uzağa. Fazla geniş bir birkk istemiyorum. Bir düzine ya belki daha az sayıda nitekkk ajan yeterli. d ı r Kyle kabul etti, çünkü iyi bir plandı ve FBI hekkopterine bindik. Katılmalarını istediği ajanları Quantico dan tanıyordu ve Tinden a onları yokuyordu.

Hekkoptere biner binmez önceki banka soygunlarından öğrendiğimiz her şeyi gözden geçirdik. Aynı zamanda da Bayan Morris in otobüsü gördüğü bölge hakkında bilgi almaya başladık. Bahsettiği ordu üssü 1980 llerde nükleer bir alandı.

-Kıtalararası bakstik füzeler, Washington dışındaki birkaç nükleer üstte, yeraltında gizleniyor, dedi Kyle.

-Tur otobüsü bu alan üzerindeyse, beton süo ısıya duyark helikopterlerin araştırmasına siper olacaktır. Hekkopterimiz bölgedeki bir ksenin yakınlarındaki açık bir araziye inmeye başlamıştı. Saatiime bir göz attım. Altıyı biraz geçiyordu. On dokuz rehine hâlâ yaşıyor muydu? Akıl Ustası ne tür bir sadist oyun planlıyordu? Kırsal alana özgü iki katlı, kırmızı tuğlalı okulun arkasında açık yeşil adetizm sahaları uzanıyordu. Bizi bekleyen iki sedan ve siyah bir kamyonetin dışında bütün bölge boşaltılmıştı.

Bayan Morris in Washington on Wheels otobüsünü gördüğü eyalet yolundan altı ila sekiz kdometre uzaktaydık.

İlk sedanda Isabelle Morris oturuyordu. Seksen yaşına merdiven dayamış, yersiz bir neşe ile zoraki gülümseyen tombul ve güçlü bir kadındı. Torunları olan, tatlı büyükanne görünümlü biriydi.

-İlk önce hangi çiftliğe gitmemiz gerek? diye sordum.

-Hangisi saklanmaya uygun olabilir? Yaşlı kadının grimavi gözleri düşünürken kısıldı.

-Donald Browne in çiftliği, dedi sonunda.

-Bugünlerde orada kimse yaşamıyor. Browne geçen bahar öldü, zavalh adam.

Birileri orada kolayca saklanabilir. State Yolu, 24 numaradaki Browne Çiftliği ne giderken

-Devam Et. Sür, diyordum şoförümüze. Dediğimi yapıyordu o da. Yaklaşık doksan metre uzaktaki bir dönemeçten kıvrıldık. Sonra araba durmak üzere yavaşladı.

-Arazide birini gördüm. Bir ağaca dayanıyordu. Eve yakın bir yerde. Yolu izliyordu, Kyle. Geçip gidişimizi izliyordu.

Hâlâ buradalar: İleride, bir zamanlar burada faakyette olan eski füze alanının kakntılarını görebikiyordum. Apache araştırma hekkopterlerini adatabilecek, bir füze silosunda gizlenmiş tur otobüsünü bulabileceğimizi sanıyordum. On dokuz MetroHartford rehinesi için ise çok iyimser değildim. Akıl Ustası sigorta şirkederinden nefret ediyordu, öyle değil mi?

Bu olanlar intikam amaçlı mıydı? Banka soygunları sırasında öldürülen rehinelerin dehşet verici görüntüleri hızla aklımdan geçiyordu; çiftkkte bir kadedilme sahnesiyle karşılaşmaktan korkuyordum. Buna karşı uyarılmıştık. Hata yok, yankş yok. Banka soygunları sırasında kurallar zorla kabul ettirikiyordu. Değişen bir şey var mıydı? Kyle,

-Koruluğun içinden geçerek gidekm. Müşkölpesent davranmaya vaktimiz yok, dedi.

Diğer birimlerle bağlantı kurdu. Sonra da o, Betsey ve ben sık koruluktan doğruca kuzeye doğru koştuk. Henüz çiftdik evini göremiyorduk ama onlar da bizi g ö r e m e z l e r d i d ı r Koruluk evin yakınına kadar uzanıyordu, bu da bizim için büyük şanstı. Çalılık neredeyse tüm araç yolu boyunca fazla büyümüş yaband bitkilerle kapkydı. Evde ışıklar sönmüştü. Görebüdiğim kadarıyla etrafta hiç hareket yoktu, ses de yoktu.

Otobüsü kaçırانların diktiği nöbetçiyi hâlâ görebikiyordum.

Çok uzakta değüdi ve bize arkası dönüktü. Diğerleri neredeydi? Rehinerler neredeydi? Niçin evde hiç ışık yoktu?

-Ne halt ediyor bu? diye mınıldandı Kyle. En az benim kadar şaşırımışa.

-Sadece gözcülük yapıyor, diye fısddadı Betsey.

-Bundan hoşlanmadım.

-Ben de öyle, dedim. Hiçbir anlamı yoktu. Niçin bir tek nöbetçi diküsindi? Ve adamlar neden hâlâ içeride olsundu?

-Önce onu haklayakm. Sonra eve gireriz, diye fısddadı .Kyle 179 Betsey ve Kyle a nöbetçinin peşinden gideceğimi işaret ettim. Adama çok hızlı ve olabildiğince sessiz yaklaştım.

Tabancamın kabzasını çok sert savurdum. Tatminkâr bir çatırtı sesi çıktı ve adam yere çöktü. Hiç ses çıkarmadı.

Çok kolay olmuştu. Ne haltlar dönüyordu böyle? Betsey yere iyice eğilmiş, çömelerek hızlı bir şekilde yanıma geldi.

-Nasıl bir gözedeme yapmak bu böyle? Daha önce hep dikkatk olmuşlardı, diye fısıldadı.

Beşaltı ajan arkamızdaki korulukta göründü. Betsey durmalan için işaret etti. Çiftkk evinde hâlâ ne ışık ne de bir hareket vardı. Manzara ürkütücüydü ve gerçeğe benzemiyordu.

Sonra Kyle eve doğru derleme emri verdi. Eve doğru koşarken çok sessiz hareket ediyorduk. Bundan başka nöbetçi ya da koruma yokmuş gibi görünüyordu. Bu bir tür tuzak mıydı? İçeri zorla girmemizi mi

bekhyorlardı? Peki ya Bayan Morris? O da bunun bir parçası mıydı? İlk ajan birliğiyle beraber çiftkk evine ulaştığımda korku ve dehşetle doluydum. Glock tabancamı kaldırdım ve ön kapıyı tekmeleyerek açtım. Gözlerime inanamadım. Yüksek sesle bağırarak için kendimi tutmak zorundaydım Rehine grubu orada, çiftlik evinin oturma odasında idi Gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı, çok korktukları açtk° ama hiç kimse zarar görmemişti. Çok hızlı bir şekilde onları saydım: on altı kadın, iki çocuk ve otobüs şoförü. Hepsil G ü l l e r Kırmızıdır yaşıyordu. Kuralları ihlal ettiğimiz için kimse cezalandırılmamışa.

-Sizi kaçıranlar? diye alçak sesle sordum.

-İçlerinden herhangi biri hâlâ burada mı? Koyu renk saçk bir kadın öne çıktı ve konuştu.

-Evin etrafına nöbetçder diktiler. Ön taraftaki karaağacın yanında bir adam var.

-Artık yok. Başka kimseyi görmedik, dedi Betsey gruba.

-Biz etrafa bakarken herkes burada kalsın. FBI ajanları, hem içeriden hem de dışarıdan, evin her yanına dağıldılar. Bazı rehineler ölmeyeceklerini ve sonunda kurtarıldıklarını anlayınca ağlamaya başladılar.

-Yarın sabahdan önce evi terketmeye çahşırsak öldürüleceğimizi söylediler. Bize Buccieri ve Casselman ailelerini anlattılar, dedi, uzun boylu ve koyu renk saçk bir kadın hıçkırıklar arasında. Adı Mary Jordan dı ve tur grubunun sorumlusuydu.

Evi dikkatkce aradık, hiç kimse yoktu. Bekrgin bir deki yoktu ama teknisyenler yakında burada olacaktı. Tur otobüsü eski ordu üssündeki bir barakada bulunmuştu.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra Bayan Morris badi badi yürüyerek ön kapıdan içeri geldi. Birkaç ajan boşu boşuna onu durdurmaya çakşıyordu. Yerli kadının bu görüntüsü, son birkaç saatin stresine komik bir nokta koymuştu.

-Niçin yaşk Bud O Mara ya vurdunuz? O, kamyon durağında çakşan iyi bir adamdır. Bud etrafı kolaçan etmesi ve beklemesi için para verildiğini söyledi. Kafasındaki yank için topu topu bir yüzlük almış oldu. Bud zararsız biridir. Birkaç kurtarma aracı olay yerine nihayet ulaştığında tuhaf ve neşek bir şey oldu. Rehinerler bağırarak bizi alkışlamaya başladdar. Onlar için gelmiştik ve ölmelerine izin Ermemiştik. Ama bana kalırsa bunun aksi bir durum söz konusuydu Bir nedenden dolayı Alol Ustası onların ölmelerini

istememişti. Dördüncü Kış 1 n VUR KAÇ James Patterson Dava tabii ki had safhada öfke uyandıran, sarsıcı bir medya olayı olmaya devam ediyordu. Basın bir

-Akıl Ustası 1 n in varlığını öğrenmiş ve bu da sansasyonel manşetlere taşınmıştı. İlk kurban olan Buccierilerin oğlunun resmi, hikâye üzerine hikâye türetilerek başrolde sunuluyordu. Küçük çocuğun yüzü rüyalarımaya girmeye başlamıştı.

Günde on iki ila on altı saat çalışıyordum. Washington Bankası soyguncusu Mitchell Brand hâlâ FBI in şüpheliler kstesinin başında gekyordu. Bir haftadan fazla bir süredir şüphelilerin yer aldığı duvarda asılı duruyordu. Brand in yerini tespit edememiştik ancak profile uyuyordu. Bu arada olay yeri araştırmacıları deki toplamak için paranın akndığı alanı taramışlardı. FBI teknisyenleri Browne Çiftliği nin toprağını karış karış incelemişlerdi. Çiftlik evinin lağımında, adamların görünümelerini değiştirmek için yaptıkları makyajın izleri bulunmuştu. Konuştuğum birkaç rehine soyguncuların makyaj yapmış, peruk takmış ve muhtemelen de ayakkabılarının topuğunu yükseltmiş olabilecekleri fikrini desteklemişti.

İlk iki gün Sampson la birlikte Washington da çalışmıştık.

MetroHartford, soyguncuların yakalanmasını sağlayacak herhangi bir bdiye karşılık bir milyon dolar ödül teklif etmişti. Ödül kamuoyunu hedef akyordu, ancak aynı zamanda soygundan kendi payına düşecek miktan, ortaya konan ödülde daha az olduğunu gören soygunculardan herhangi birini de hedefliyordu. d ı r Banka soyguncusu Mitchell Brand in aranması da Washington merkez aknarak yapıyordu. Brand yarım düzine soygunun şüpheli olan ancak hiçbir zaman resmi olarak suçlanmamış ve aniden yeraltına inmiş olan otuz yaşında siyah bir adamdı. Bir zamanlar Çöl Fırtınası operasyonunda orduda çavuş olmuştu. Brand şiddet eğilimi biri olarak tanınıyordu. Ordu kayıdanna göre zekâ düzeyi yüz ekinin üzerindeydi. Bir yığın deki toplanıyordu ancak davanın kötü şöhreti de bizim aleyhimizydi. İpucu sunan telefonlar ve faksler FBI merkez ofisine yağıyordu. Birdenbire izlenecek yüzlerce ipucu birikmişti. Alol Ustası nm hâlâ bize karşı işler çevirip çevirmediğini merak ediyordum.

MetroHartford olayının ikinci gecesinden sonra, Sampson saat on bir gibi bana uğradı. Kendimi eve daha yeni atmıştım. Birkaç soğuk bira kapıp camekânk tараçada, oldukça medeni iki yetişkin gibi konuştuk.

-Bu gece küçük prensi görmeyi umuyordum, dedi Sampson otururken.

-Bizimle yaşamak için buraya gelecek, diyerek en son haberleri verdim John a. Sadece bir kısmını anlattım ama neyse.

Piyano tuşları kadar büyük ve beyaz olan dişlerini göstererek birden yayvan yayvan gülümsemeye başladı.

-Bu çok güzel bir haber şeker çocuk. Sanırım Bayan Christine de pakedin bir parçası olarak buraya gelecek. Başımı salladım.

-Hayır John, o gelmeyecek. Geoffrey Shafer la olanlar bir türlü adatamadı. Hâlâ hem kendisi hem de bizim için korkuyor. Artık beni görmek istemiyor.

Aramızdaki her şey bitti. Sampson bana bakakaldı.

-Siz ikiniz çok iyi bir ikisiniz Bunu kabul etmiyorum şeker çocuk.

-Ben de etmedim. Aylar boyunca. Polislikten ayrılma tekkf ettim, sanırım yapabırdım de. Christine bunun bir önemi olmadığını söyledi. Arkadaşımın gözlerine bakarak

-Onu kaybettim John Bununla yaşamaya çakşıyorum. Bu beni çok üzüyor. d ı r Sonraki gece, geç saatte çağrı ciha zım çaldı. AYan Sampson dı.

-Kıyamet kopuyor, dedi.

-Çok ciddi, Alex

-Neredesin? diye sordum.

-Şu an Rakeem Powel la birkkteyim. Doğu Parlamento Evleri civanndayız. Muhbirlerinden biri bize bilgi verdi.

MitcheU Brand in yerini tespit etmiş olabikriz.

-Öyleyse sorun ne? diye sordum.

-Rakeem teğmenini aradı. O da patronunu. Şef Pitmann, Columbia bölge poksinin yansıyla birlikte bur aYa doğru yola çıktı. Sanınm o anda gerçekten çok sinirlendim.

-Kahretsin! Bu hâlâ benim davam. Pitmann benimle bağlanü kui n13 dı.

-Bu yüzden seni arıyorum ya şeker kardeşim. Helken buraya gelsen iyi olur. Hükümet tarafından düşük gekrk aüeler için yaptıfıla n Doğu Parlamento Evleri sosyal konularında Sampson

-a buluştum. Muhbire göre Brand, oradaki dekğindeydi. u Parlamento Evleri duyduğuma göre

-hükümetçe desteklenen insan deposu olarak adlandırıkıyordu. Aslında sosyal konular kötü inşa edilmiş bir hapishaneye benziyordu.

Soğuk, beyaz cüruf briketinden yapılmış çider, kömür deposuna benzer binalan çevreyordu. Tamamen karartıcıydı ve Southeast in çoğu yerindeki tipik evi benzemiyordu. Burada yaşayan fakir insanlar bu şartla1 altında ayakta kalabilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Binalan birbirinden ayıran piskk içindeki avlulardan bidndeyken,

-Bu iş kontrolden çıka Alex, diye yakındı Sampson.

-Çok fazla sdahk güç var burada. Mutfakta gereğinden fazla ahçı var. Dedektiflerin şefi yine darbe indiriyor. Etrafıma bakındım, başımı salladım ve küfür ettim. Burası kahrolası bir hayvanat bahçesiydi. Özel Tim personeknin, cinayet masası dedektiflerinin ve her zaman olduğu gibi civar meraklarının orada olduklarını gördüm. Mitchell Brand. Tanrım. A.kıl Ustası o olabilir miydi? Üzerime kevlar bir çekk yelek giydim. Glock tabancamı kontrol ettim. Sonra dedektiflerin şefiyle konuşmaya gittim.

Pitmann a bunun benim davam olduğunu ve üzerinde tartışmaya hakkı olmadığını söyledim. Buna rağmen olay yerinde olmama şaşırdığını söyleyebikrim.

-Bundan sonrasını ben halledeceğim, dedim.

-Brand i kapana kısırdık. İşi yüzüne gözüne bulaştırma, diye hırladı sonunda, sonra da uzaklaştı. d ı r Kıdemli Ajan James Walsh olay yerine benden sonra gelmişti. Ama Betsey Cavalierre yoktu. Walsh a doğru yürüdüm.

Birkaç haftayı aşkın bir süredir aramızda bir dostluk bağı oluşmuştu, ancak bu gece biraz soğuk davranıyordu.

O da burada olanlardan hoşlanmamıştı. Ve o da geç çağrd mıştı.

-Kıdemk Ajan Cavakerre nerede? diye sordum.

-Birkaç gün izink. Sanırım Maryland de bir arkadaşını ziyaret ediyor. Bu Mitchell Brand i tanıyor musun? diye sordu.

-Onun hakkında yeterince bilgim var. Eğer oralarda bir yerdeyse muhtemelen tepeden tırnağa silahtır. Görünüşe göre Theresa Lopez adında yeni bir kız arkadaşı var. Bu konudarda yaşıyor. Lopez in üç çocuğu var. Onu şahsen tanıyorum.

-Bu gerçekten harika, dedi Walsh ve başını sallayıp gözlerini devirdi.

-Üç çocuk, anneleri ve sdahlı bir banka soygunu şüpheksi.

-Çaktın. Washington D.C. ye hoş geldin Ajan Walsh.

Neyse, Brand MetroHartford u soyan ekipte yer almış ola biki.

Akd Ustası o olabıkr. Gidip onu yakalamakyız. Yakındaki bir binada bulunan gözlem noktasında saldırı taliyle buluştum. Gözlem noktası, Doğu Parlamento Evleri sosyal konutlarında görevk olan, kentin narkotik şube dedektifleri tarafından kullanılan bir stüdyo daireydi. Daha önce bu dairede birkaç kez bulunmuştum. Burası benim semtimdi.

Sekiz kişilik tim altıncı kattaki daireye girecek ve MitcheU Brand i aşağı indirecekti. Sekiz kişi gereğinden fazlaydı ama bir noktadan sonra bu sadece güvenkğimiz açısından gerekkydi..

Tim üyeleri süahlannı kontrol edip kevlar çelik yeleklerini giyerken gözlerimi dikmiş, dışarıdaki caddelere bakıyordum.

Sodyum buğulu sokak lambaları, aşağıda san bir bulanıklık yaratıyordu. Ne kadar da kötü bir manzaraydı.

Mahallede bu kadar çok poks olmasına rağmen uyuşturucu oyunu halen devam ediyordu. Hiçbir şey bunu durduramazdı.

Konudann derisinde kuytu bir köşede, bir grup yüzşüz gözcü ve muhabbet teüaknın mal satmasını izkyordum. Bir bağımık, başı önde hızk adımlarla yaklaştı. Bölgeye özgü bir durum, benim için bildik bir manzaraydı bu.

Bu iş sanki hiç gerçekleşmiyormuş gibi başımı çevirdim.

Tim le konuşmaya başladım.

-Mitchell Brand, Falls Church teki Union Trust Bankası soygunu için sorgulanmak üzere isteniyor. Adam, kesinkkle soygunlann arkasındaki kişiyle bağlantı kurmamızı sağlayabıkr. Şimdiye kadar bulabildiğimiz en iyi şüphek. Akıl Ustası bu adam olabilir.

-Söylediğimiz gibi Brand yukarıda, kız arkadaşının dairesinde.

Kız onun yeni sevgiksi. Dedektif Sampson binadaki tek odak dairenin standart krokisini her birinize gösterecek.

Tek odak dairede Brand i, kız arkadaşını ve kadının yaşlan iki üe altı arasında değişen üç çocuğunu bulabileceğimizi bümeniz gerekiyor. Ajan Walsh e döndüm. Ajanlarından ikisi içeri girecek olan timde yer alacaklardı. Ekleyeceği bir şey yoktu ama adamlanna,

-Dairede birincü rolü Washington poksi oynayacak.

Bizler koridorda ve daireye girerken destek ekibi olacağız. Bu kadar, dedi. d ı r

-Pekâlâ harekete geçekm, dedim.

-Herkes son derece Jikkatk olsun. Brand hakkında bddiğimiz her şey bize onun çok tehlikek ve tepeden tırnağa sdahlh olduğunu söylüyor.

-Orduda Özel Kuvveder mensubuydu, diye ekledi John Sampson. Silahlı ve Tehlikeli bu yeterince sıradan bir sözdür, ancak poks memurları için gerçek anlamında kullanılan bir slogandır. Üçüncü binaya kırk, karankk bodrumdan tek sıra halinde girdik ve aceleyle birkaç merdiven tırmanıp altıncı kata doğru ilerledik. Merdivenler çürük diş renginde, pis ve lekeydi. Bina eskiden ciddi bir yangına maruz kalmış olmakydı.

Duvarlar, zeminve hatta metal tırabzan bile yoğun is karasıyla kaplanmıştı. Akıl Ustası içeride bir yerlerde saklanıyor olabilir miydi? Siyah bin miydi? Onun siyahlardan biri olması FBI için akla gelmedik bir şeymiş gibi görünüyordu.

Neden? Birdenbire bir deri bir kemik iki kokainmanın, dördüncü katın merdivenlerini aydmlatmasıyla şaşkııkk yaşadık.

Sılahlanmızı onlara doğrultmuştuk, gözleri dışarı fırlamış, orada olmaktan ve yerlerinden kıpırdamaktan korkmuş bir halde bize bakakaldılar.

Nihayet içlerinden birisi,

-Biz hiç kimseye bir şey yapmadık, dedi cızırtık bir ses tonuyla. Kırk yaşını geçmiş gibi görünen bu adam, henüz yirmih vaşlarındaydı muhtemelen.

-Öyle görünüyor, dedim alçak sesle. Sert bir şekilde parmağımı onlara doğrultarak,

-Sakin sesinizi çıkarmayın dedim. d ı r Paranojak keşler, onlar için geldiğimizi sanmış olmakydılar.

Aceleyle yanlarından geçtiğimizi gördüklerinde iki kokainman da buna inanamadı. Sampson ın,

-Çabuk defolun buradan. Bu sizin son şansk gününüz, dediğini duydum. İnce duvarlardan dışarı sızan bebek ağlamalarını, küçük çocuk bağırıtlarını, birkaç televizyonun ve jazz, hiphop ve salsa müziğin gürültüsünü duyabikyordum. Midemde bir şeyler düğümlenmişti. Bu kadar kalabakk bir binada Brand in üzerine yürümek yankştı ama artık herkes bir çözüm istiyordu. Brand de mükemmel bir şüpheliydi.

Sampson hafifçe omzuma dokundu.

-Rakeem le birkkte içeri gireceğim, dedi.

-Sen bizi izleyeceksin şeker çocuk.

Benimle tartışma. Kaşlarımı çattım ama kabul ettim.

Sampson ve Rakeem Powell ekmizdeki en iyi nişancılardı. Dikkatli, zeki ve tecrübelilerdi ama bu da zor ve korkutucu bir baskındı. Silahlı ve tehlikeli. Şu anda her şey olabırdı.

Ağır metal koçbaşını iki ekyle tutan bir dedektife döndüm.

Koçbaşı küçük, körelmiş bir füzeye benziyordu.

-Kahrolası kapıyı hemen kırın memur bey. Sakın kapıyı çalmayın. Arkamda dizilmiş gergin ve tedirgin adamlara baktım.

Yumruğumu siktim.

-Üç deyince gireceğiz, dedim.

Ve parmaklarımla işaret ettim iki üç! Koçbaşı, bir ulusal futbol ligi blokaj bekinin kırıcı gücü bi kapıya çarptı. Kapının kikderi anında kırıldı. İçerideydik.

Sampson ve Powell bir adım önümdelerdi. Henüz hiç ateş edilmemişti. Küçük çocuklardan biri dehşet içinde Anneeeeel diye eskin bir çığkk attı. Akıl Ustası yüzünden zarar görmüş jeler adına ankk bir korku yaşadım. Burada kimsenin kanını dökmeye gerek yoktu.

Silahlı ve tehlikeli. İki çocuk, televizyonda Southı Park ı izkyordu. Mitchell Brand neredeydi? Ya çocuklarımı annesi Theresa Lopez neredeydi? Belki de evde bile değillerdi. Bazen çocuklar dairelerde günlerce yalnız bırakılırlardı.

Önümüzdeki yatak odasının kapısı kapakydı. Dairede bir yerlerden müzik sesi geliyordu. Eğer bu gece Mitchell Brand burada idiyse, güvenliğiyle ilgili fazla dikkatli davranmamıştı.

Bu hiç de anlaşılır b r şey değildi. Şimdiye kadar olanların hiçbirinden hoşlanmamıştım.

Yatak odasının kapısını birden hızla açım ve dikkade içeri baktım. Kalbim gümbürdüyordu. Çömelerek ateş etme pozisyonu almıştım. Üçüncü küçük kız çocuğu yerde oyuncak ayısıyla oynuyordu.

-Mavi ayı, dedi bana.

Hızla koridora geri adım attım. Sampson ın, diğer odanın kapısını tekmeyle açtığını gördüm. Biye verilen daire krokisi yanııştı. Bu iki yatak odalı bir daireydi.

Mitchell Brand aniden koridora çıka. Theresa Lopez i çekerek sürüklüyordu. Kadının kafasına dayanmış 45 kakkbrekk bir tabancası vardı. Açık kahverengi tenk, hoş bir kadındı ve tir tir titriyordu. Brand in kakn

boynuna, el bileğine ve sol ayak bileğine dolanmış alün zincirleri saymazsak her ikisi de çıplaktı. Dairedeki gürültüyü bastırır bir şekilde,

-Silahım yere indir Brand, diye bağırdım.

-Hiçbir yere gitmiyorsun. Buradan dışarı çıkamazsın. Bunu bilecek kadar zekisin. indir silahını.

-Hemen çekikn yolumdan! diye bağırdı.

-İlk önce senin yüzünde bir dekk açacak kadar da zekiyim. Brand in önünde olduğum yerde durdum. Sampson ve Rakeem PoweU yanıma geldiler.

-Falls Church teki First Union Bankası soygunu. Soyguna katılmadıysan sorun yok, dedim sesimi biraz alçaltarak.

-Silahını indir. di r Brand tekrar bağırdı.

-First Union Bankasını ben soymadım! Bütün hafta boyunca New York taydım! Theresa nın kızkardeşinin düğünündeydim. Birisi bana tuak kurdu.

Bana bunu birisi yaptı! Theresa Lopez kontrol eddemez bir şekilde hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladı. Çocuklar da ağkyor, annelerine sesleniyorlardı.

Dedektifler ve ajanlar onları geriye, güvenli bir yere aldılar.

Theresa Lopez,

-Kızkardeşimin düğünündeydi! diye feryat ediyordu bana. Gözleriyle yalvarıyordu.

-Bir düğündeydi o! Çocuklar,

-Annee! Annee! diye ağkyordu.

-Silahını yere indir Brand. Üzerine bir şeyler giy. Seninle konuşmamız gerek. Düğünde olduğuna inanıyorum. Sana ve Theresa ya inanıyorum. Silahını indir! Gömleğimin terden sıdıklam olmuş tenime yapıştığının farkındaydım. Çocuklardan biri hâlâ Brand ve Lopez in arkasına gizlenmiş duruyordu. Tam ateş hattının ortasında.

Ah tanrım bana bu adamı vurdurtma. O an Mitchell Brand, Theresa Lopez in alnından silahı yavaşça çekti. Başının yan tarafını öptü.

-Üzgünüm bebeğim, diye fisdadı.

Bir hata yaptığımızı çoktan anlamıştım. İçime doğmuştu.

Silahını indirdiğinde bunu biliyordum. Belki de birisi Mitchek Brand e tuzak kurmuştu. Onu yakalamak için boş yere çok zaman ve kaynak harcamıştık. Günlerdir dikkatimiz başka yöne çevrilmişti.

Akıl Ustası nın soğuk nefesini ensemden hissediyordum.

195 Doğu Parlamento Evleri sosyal konutlarından, eve çok geç saatte döndüm. Yaşadıklarım beni çok heyecanlandırmıyordu: çok çakşmam, Christine, Mitchell Brand in o geceki tutuklanması.

Biraz rahadamaya ihtiyacım vardı, bu yüzden gözlerimi artık açık tutamaz hale gelene kadar piyanoda Gerswin ve Cole Porter çaldım. Daha sonra yukarı çıktım. Başımı yastığa koyar koymaz uykuya daldım.

Ertesi sabaha kadar gerçekten uyudum. Sonunda saat yedi buçuk civarında, sabah kahvaltısında Nana ve Damon a katıldım. Cross ailesi için bu büyük bir gündü. İşe bile gitmeyecektim. Yapacak daha iyi işlerim vardı.

Sekiz buçukta evden ayrıldık. St. Anthony Hastanesi ne doğru yola çıkmıştık. Jannie eve gekyordu. Bizi bekkyordu. Odasına girdiğimizde Jannie tüm eşyalarını toplamış, kot pantolonunu ve üzerinde

-Yerküreye Saygı yazan tişörtünü giymişti. Nana elbiselerini bir gün önce getirmişti ama ona ne getireceğini tabü ki Jannie söylemişti.

Biz kapıdan girer girmez gevezekk edip kıkırdayarak,

-Hadi gidekm, gidekm. Eve gitmek için sabırsızlanıyO rum, dedi.

-İşte bavulum, aceleniz ne? Küçük pembe Amerikan Turistik çantasını Damon ın ekne verdi. Damof gözlerini devirdi ama yine de onun sadece bir gece İÇ111 hazırlanmış olan eşya çantasını aldı. d ı r

-Bu özel muamelenin ne zamana kadar süreceğini umuyorsun? diye sordu.

-Tüm hayatın boyunca. Erkek kardeşine, kadınlar ve erkekler konusunda doğru yolu gösteriyordu.

-Belki de bundan daha da uzun süre. Jannie nin yüzünde şiddeth fırtına bulutu gibi bir korku belirdi.

-Eve gidebikrim, değil mi? Başım la onayladım ve gülümsedim.

-Tabii ki gidebihrsin.

Ama tek yapamayacağın şey, buradan yürüyerek çıkmak.

Hastane kuralları, küçük bayan. Jannie biraz üzgün görünüyordu.

-Tekerlekk sandalye istemem. Bu benim büyük günüm. Yaklaşp onu aldım.

-Evet, tekerlekk sandalyede, dedim.

-Ama artık tamamen giyinmişsin. Gidiş günü için karika görünüyorsun prenses. Hemşire odasına uğradık ve Jannie onlara hoşça kalın dedi ve kucaklaştılar. Nihayet St. Anthony Hastanesi nden ayrıldık. Artık çok iyiydi. Aknan tümör üzerinde yapılan tesderin sonuçlan, tümörün zararsız

olduğunu göstermişti. Sağlam raporunu almıştı ve tüm hayatım boyunca hiç hissetmediğim kadar rahadamıştım. Bugüne kadar onun benim için ne kadar değerli olduğunu unutmuşsam, ki bundan şüphe duyarım, bunu bir daha asla yapmayacaktım. Jannie, Damon ve küçük Alex benim en değerli varlıklarımdı.

Eve varmamız on dakikadan daha az sürdü ve Jannie arabanın içinde küçük, oyuncu bir köpek yavrusu gibi davranıyordu.

Yüzünü açık pencereden dışarı çıkarıyor, bunun kesinlikle harika ve olağanüstü bir şey olduğunu açıkça göstererek gözleri kocaman açılmış, her şeye bakıyor ve Şehrin dumank havasını kokluyordu.

Eve geldiğimizde arabayı park ettim, Jannie yavaşça, neredeyse saygık bir şekilde arabadan dışarı çıktı. Eski çift lık evimize, sanki Nötre Dame Katedrak ymış gibi gözünü dikerek baktı. Üç yüz altmış derece döndü, Beşinci Cadde deki mahallemizi kontrol etti ve başıyla onayladı.

-Ev gibisi yok, diye fısıldadı sonunda.

-Tıpkı Oy Büyücüsü hdeki gibi. Sonra bana döndü.

-Batman ve Robin uçurtmasını bile ağaçtan aşağı indirmişsin. Tann ya şükür. Gülümsedim, vücudumu saran güzel bir duyguyu hissebikiyordum. Bunun ne olduğunu bikiyordum. Artık, Jannie yi kaybetme korkusunun dehşetini hissetmiyordum.

-Aslında çıkıp uçurtmayı oradan Nana aldı, dedim. Sus sen. Nana Anne kahkaha atarak bana ekni salladı.

Jannie nin ardı sıra içeri girdik, hemen kedimiz Rosie yi kucağına aldı. Rosie yi yüzüne yaklaştırdı, o da zımpara kağıdı gibi dikyle onun yüzünü yaladı. Sonra da tıpkı küçük Alex in vaftiz gecesinde yaptığı gibi biriki büyüülü dakika boyunca kedimizle dans etti.

Jannie yumuşak bir sesle,

-Güller kırmızıdır, menekşeler mavi, evde olduğum için çok muduyum, hepinizi çok seviyorum, diyerek şarkı söylüyordu.

Bunu izlemek ve bir parçası olmak o kadar hoş ve güzeldi ki — evet annie Cross, haklısın, ev gibisi yok. Belki de bu yüzden onu korumak için bu kadar çok çalışıyorum.

Ama yine de, belki de sadece kendime kılıf uyduruyorumdur ve muhtemelen her yaman da böyle yapacağım. Güller Kırmızıdır Ertesi sabah erkenden FBI merkez ofis i n e Bina faksları, telefonları, kişisel bilgisayarları sesleriyle inkiyordu ve etrafta hem iyi hem de kötü eni1 v a r

di Mitchell Brand in adamımız olmadığı oldukça açıl40 v e o n a tuzak kurulmuş olması bde muhtemeldi.

Betsey Cavakerre hafta sonu i z n i n i n dönmüştü.

Bronzlaşmıştı, yüzünde cank bir gülümseme v a fdı ve iyice dinlenmiş görünüyordu. Kısa bir süre tatilce neler yaptığını konuştuktan sonra yemden soruşturma1111 gü?I u g13 bina kapddım. Yüksek teknolojik FBI savaş odası hâlâ yerinde ve kullanıma hazırdı, ama artık dört duvardan üçi1 °asl ipuÇİanyla dolmuştu. FBI in düşüncesine göre hef cadde dikkatle araştırılmalıydı. Müdür, bunun FBI ın t a r i i n d e k i e n kaP samk insan avı olduğunu resmen kamuoy™113 açıklamıştı bile. Sermaye sahibi büyük şirkeder muazzam bir baskı uyguluyordu. Aynı şey 90 lann başında Unabomber m New Jersey k bir işadamını öldürmesinde1 s o n r a da olmuştu.

Günün büyük bir bölümünü, birkaç ajaf v e diğer şehir polisi dedektifleriyle birkkte, penceresiz ve havasız konferans odasında bitmek bilmez bir slayt göt e r i s i izleyerek geçirdim. Şüpheliler sürekk olarak büyük eka n d a gösteriyor ve tartışma sonrasında da üç kategoriye ayrdıyordu: işe yaramayanlar, aktif olanlar ve son derece aktifolafar O akşam saat altıda Kıdemk Ajan Walsh, ekibin yakında yeni bir soygun yapabileceği ihtimahni ele alan bir toplana yapa. Betsey Cavaherre brifinge geç geldi. Arka tarafta oturup durumu izledi.

FBI dan iki davranış psikologu, Akıl Ustası nm gelecekteki potansiyel hedeflerinin kstesi üzerinde duruyorlardı.

Bu hedefler çokuluslu bankalar, en üst düzeydeki diğer sigorta şirkederi, kredi kara şirkederi, dev iletişim şirkederi ve Wall Street firmalarıydı. Davranış psikologlarından biri olan Doktor Joanna Rodman soygunların kin ve nefret bekrtesi olduğunu söyledi. Daha önce böyle örneklerle karşılaşmamışa. Soyguncuların, yetkilileri alt etmekten zevk aldıklarını ve muhtemelen de üne ve kötü şöhrete susamış olduklarını söyledi.

Sonra da en ilgi çekici sözünü söyledi. Akıl Ustası nm yeniden iş başına geçeceğine inanıyordu.

-Bunun üzerine bahse girerim, dedi,

-bahse giren insanlardan olmadığım halde. Toplana boyunca çoğunlukla sessiz kaldım. Sınıfın arka tarafında oturup dinlemeyi yeğledim. Georgetown Üniversitesi nde ve ardından da Johns Hopkins de öğrenciyken de böyle yapardım.

Ajan Cavakerre bunu yapmama izin vermiyordu.

Rodman konuşmasını bitirir bitirmez,

-Doktor Cross, Akıl Ustası nın yeni bir soygun yapma ikrimak hakkında ne düşünüyorsunuz? diye sordu.

-Bahse girmek ister misiniz? Çenemi ovuşturdum ve üniversite öğrencisiyken de böyle bir tikim olduğunu haarladım. Koltuğumda doğrularak oturdum.

-Ben de bahse giren insanlardan değıkmdir. Bence potansiyel hedeflerin kstesini doğru. Söylenenlerin çoğuna kaökyorum.

Bu işi bir kişi yönetiyor. Bekrk görevler için f a ekipler işe aknıyor. d ı r Betsey ye bir parçacık kaşlarımı çatüm ve sonra da devam ettim.

-Bence ilk soygun ve cinayeder herkesi korkutmak için yapıldı. Ve bunu da başarddar. Ancak MetroHartford soygununda ekibin kan dökmeden, hızh ve randımank çakşması beklendi. MetroHartford olayında bir kin ve nefret bekrtesi göremedim. Bunu da rehinelerin anlattıklarından çıkarmıyorum. Bu olay daha önceki soygunlarla çekşiyor. Hiç kimsenin öldürölmemesi bana her şeyin sona erdiğini düşündürtüyor. Bu iş bitti.

-Otuz mdyon ve pırrr? diye sordu.

-Hepsi bu kadar mı? Başımlla onayladım.

-Sanınm Akd Ustası nın şimdiki oyunu şöyle: yakalayabikrseniz yakalayın. Ha, bu arada yakalayamaz mısınız. 201 9 Brifing bittikten sonta Betsey Cavakerre yanıma geldi.

-Yağcılık etmek istemem ama sana katıkyorum, dedi.

-Bence bizimle oynuyor olabikr. Mitchell Brand e tuzak kurmuş bile olabikr.

-Bence bu mümkün dedim.

-Görünüşe bakıkrsa tuhaf ve akıl hastası biri. Çok geniş bir egosu var, bizimle yarışıyor ve bu da şu anda sahip olabileceğimiz en iyi şey.

Sahip olduğumuz tek küçük avantaj.

-Bu gece biraz ara vereceğiz. Aşağıda benimle bir şeyler İÇ Alex. Seninle konuşmak istiyorum. Akıl Ustası ile ilgili gevezekk etmeyeceğime de söz veriyorum. Biraz geri çekildim.

-Betsey, bu gece eve gitmem gerekiyor.

Küçük kızım hastaneden çıktı, dedim.

-Özür dilerim, bunun ikinci kez olduğuna inanamıyorum. Senden kaçmaya çakşmıyorum. Nazik bir şekilde gülümsedi.

-Anlıyorum, sorun değil.

Sadece biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğuna dair bir altıncı hissim var. Eve git. Burada yapılacak çok işim var. Bir Şey daha. Bizden bir ekip yarın Hartford a gidiyor. Şimdiki ve önceki çakşanlarıyla MetroHartford da görüşeceğiz.

Gruba katılsan iyi olur. Önemk Alex. Saat sekiz civarında Bolling üssünden aynlacağız.

-Bolknğ de olacağım. Nasdsa Akıl Ustası nı yakalayacağ a • Eğer gerçekten Mitcheü Brand e tuzak kurmuşsa bu d ı r onun ilk hatası olur. Yani bu da girmek zorunda olmadığı risklere giriyor demektir. Eve gittim, Nana ve çocuklarla o akşam Washington da pişirilmiş en iyi, en enfes akşam yemeğini yedim. Nana her birkaç ayda bir yaptığı gibi hindi pişirmişti. İyi hazırlanmış beyaz bir hindi etinin Noel de ve Şükran Günü nde, ydda sadece iki kere yenmesinin doğru olmadığını söyler.

-Bunu gördün mü Alex? diye sordu ve Washington Post gazetesinden kestiği bir makaleyi bana verdi. Çocuk Hakları Komisyonu tarafından derlenen, çocuk yetiştirilecek en iyi ve en kötü yerlerle dğik bir ksteydi. Ve Washington D.C. hstenin en sonunda yer akyordu.

-Gördüm, dedim. Biraz iğnek laf etmeden geçemedim.

-Artık birçok gece neden bu kadar çok çakşüğümü ankyorsundur. Başkentimizdeki piskğın temizlenmesine fardım ediyorum. Nana gözlerimin içine baktı.

-Kaybediyorsun büyük adam, dedi.

Ne ironiktir kı o gece, her zamanki haftahk boks derslerimiz için ayırdığımız geceydi. Jannie, Damon la aşağı inmemiz ve kendisinin de bizi izlemesi için ısrar ediyordu.

Damon, bu durum için önceden hazırladığı satırları dde getirdi.

-Benim de hastaneye gönderikp gönderilmeyeceğimi görmek istiyorsun. Jannie cevabı yapıştırdı,

-Yanlış. Üstekk Doktor Petito boks derslerinin ve senin fantom yumruğunun tümörümhiçbir ilgisi olmadığını söyledi. Kendini kandırma Damon, Muhammed Ak değilsin. Böylece bodruma indik ve temel dersler olan ayak harekederine yoğunlaştık. Miami de ve Maine eyaletindeki ewiston kentinde Ak nin, ilk iki dövüşte Sonny Liston ı nasıl şaşırttığım ve aynı şekilde dövüşten aylar önce kendi siyle alay eden Floyd Patterson ı nasd alt ettiğini bile gösterdim.

-Bu bir boks dersi mi yoksa antik tarih dersi mi? diye sordu Damon, sesinde biraz yakınma vardı.

-Bir alana diğeri bedava! diye bağırdı Jannie neşeyle.

-Böyle bir şey göremezsin. Boks ve tarih. Bence olur. Tüm ihtişamıyla geri dönmüştü.

Çocuklar yatükten sonra Christine i aradım ama yine telesekreter çıktı. Telefonu açmadı. Sanki göğsüme bir hançer sokulmuş gibi hissediyordum. Hayatıma devam etmek zorunda olduğumu bikiyordum ama yine de Christine in fikrini değiştirebileceğimi ummayı sürdürüyordum. Benimle konuşmasa bile ya da küçük Alex le konuşmama izin vermese de. Alex i çok özlüyordum.

Kendimi yeniden piyanonun başında buldum; marmelatın genelkkle beyaz ekmekte, çocukların yüzünde ve piyano tuşlarında bulunabilecek bir yiyecek olduğu, hamladım.

Piyanoyu dikkade sildim, sonra da ruhumu dinlendirmek için Bach ve Mozart çaldım. İşe yaramıyordu. G ü l l e r Kırmızıdır 76 Ertesi sabah saat 8 e 10 kala Anacostia daki Bolhng Hava Üssü ne geldim. Soruşturmadan sorumlu Özel Ajan Cavakerre ve James Walsh da dahil olmak üzere, diğer üç ajan tam 08.00 de oradaydılar. Quantico dan davranış psikologu Doktor Joanna Rodman birkaç dakika geç geldi. Resmi ve ciddi görünümlü parlak siyah bir Bell helikopterle havalandık. Akıl Ustası nı avlamak için yola çıkmıştık.

Onun da aynı şeyi bizim için yapmadığını umuyordum.

Saat 09.30 da, kent merkezindeki MetroHartford merkez ofisine vardık. Mekânın bıkncılı olarak, güven ve hatta korkuyla karışık saygı uyandırmak için sigorta şirketi tarafından tasarlandığı yolunda kuvvetli bir duyguya kapılmıştım.

Lobi korkunç derecede yüksek tavank, her yerde pırd pınl parlayan camları, buzlanmış gibi duran parlak cilak zemini ve duvarlarında

-biz buradayız diye bağırın çok büyük ölçekte modern sanat Örnekleri olan bir yerdi. Görkemk bekleme salonunun aksine içerdeki ofisler orada yaşayan gündekkçinin ya da mevkisi düşük bir mimarın elinden çıkmış gibi görünüyordu. Yarım duvark küçük bölmelerden oluşan labirent gibi yerler her katın geniş, havasız odalarını doldurmuştu. Olup biteni görmek için odalardan dışarı uzanmış bir sürü kafa, karikatür banti Gilbert için bolca malzeme vardı. FBI buraya daha önce de ajanlarını yollamıştı ama artık

kodamanların çakşma zamanı gelmişti. 9 O gün yirmi sekiz kişiyle görüşmüştüm ve MetroHartford akşanlarının çok azının mizah anlayışına sahip olduğunu çabucak keşfetmiştim. Glnecek ne var ki? adeta şirketin sloganıydı. Üstelik tanıştığım insanlar arasında riski göze alanların çok az sayıda olduğunu fark etmiştim. Gerçekten içlerinden birkaçı,

-Asla o kadar dikkadi olamazsınız, demişlerdi. Yaptığım son görüşme, en ilginç olanıydı. Mülakat, Hildie Rader adında bir kadınılaydı. Sıkılmış ve dikkatim dağılmışa, ama kadının aıkş sözü beni derhal canlandırdı.

-Sanınm adam kaıranlardan biriyle karşdaşım. Burada, Hartford un merkezindeydi. Ona, şu anda size yakın olduğum kadar yakındım, dedi. d ı r çok fazla şaşırmış gibi görünmemeye çalıştım.

-Neden daha önce kimseye söylemediniz? diye sordum.

-MetroHartford sistem yardım hattını aradım. Birkaç dangalakla konuştum. Bir kişi bile beni tekrar aramadı?

-Dikkatimi çekmeyi başardın Hddie, dedim.

Sevımk ve rahat gülüşü olan iri bir kadındı. Kırk iki yaşındaydı ve orada yönetici sekreteri olarak akşmıştı. Daha önce onunla kimsenin mülakata girmemiş olmasının nedeni artık MetroHartford da akşmıyor olması olabıkrdı. Sigorta şirketi tarafından iki kez kovulmuştu. İlki, şirketin periyodik ve bildik kemer sıkma poktikalan sırasında olmuştu.

İki yıl sonra Hddie yeniden işe alınmıştı ama kendi deyimiyle

-yapı uyuřmazkėı yüzünden, MetroHartford un mak işler şefi olan Louis Fincher tarafından üç ay önce yine işten ıkardmış. Fincher ın karısı tur otobsu rehinelerinden biri olmuştu.

-Bana MetroHartford da karşdaştığınız rehin alma olayına karıştığını düşündüğünüz adamdan bahsedin, dedim, konuşmasına izin verdikten sonra. Gözlerini kuşkulu kuşkulu bana dikerek,

-Bundan para alacak mıyım? diye sordu.

-Bikyorsunuz, şu anda işsizim.

-şirket doğru bdgi için ödül tekkf ediyor. 9 Başını salladı ve kakhaha attı.

-Hah! Bu, çok uzun zaman alacak bir olay gibi görünüyor.  stekk Metro nun verdiği söze güvenebilir miyim? Söylediği şeyi inkâr edemezdim. Kafasını toplamasını bekledim. Anlatmayı ne kadar çok istediğini hissettim.

-Onunla Tom Quinn sde karşılaştım. Burası Pavilion ve Eski Hükümet Binası nm yakınındaki Asylum Sokağı nda bir bardır. Konuştuk ve ondan hoşlandım. Biraz fazla çekiciydi, bu da benim için tehkke alarmıydı. Çekici olanlar genelkkle baş belasıdır. Evli mi? Kafadan çadak mı? diye düşündüm.

Neyse, bir süre konuştuk, eğlenmiş görünüyordu, ama bundan bir şey çıkmadı, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Aslında Quinn sden önce o ayrıldı. Birkaç gece sonra onunla Quinn sdeyine karşılaştım. İşte o zaman her şey değişti.

Yani, barmen kız benim çok iyi arkadaşımıdır. Bu adamın kendisiyle tanışmamdan bir gece önce gelip benim hakkımda sorular sorduğunu söyledi. Adımı biliyormuş. Metro da çalışmış olduğumu bihyormuş. Sadece meraktan onunla ikinci defa konuştum.

-Adamdan kormadınız mı? diye sordum.

-Tom Quinn s deyken korkmadım. Herkes beni tanıyor, ihtiyacım olduğu anda derhal yardım alabilirdim. Bu adamın neyin peşinde olduğunu bilmek istiyordum. Sonra oldukça net anladım. Benden çok MetroHartford hakkında konuşmak istiyordu. Bu konuda çok akıllık davranıyordu, ama kesinlikle yöneticiler hakkında konuşmak istiyordu.

En talepkâr olan hangisiydi? Kimin sözü geçerdi? Aile leri hakkında bile sorular sordu. Özelhkle Bay Fincher ve Bay Dooner hakkında bilgi almak istedi. Sonra da, daha önce olduğu gibi ben çıkmadan oradan ayrıldı. d ı r Birkaç not almayı bitirdikten sonra başımı salladım.

-Bir daha onu hiç görmediniz mi, ondan hiç haber almadınız mı? Hildie Rader başını salladı ve gözlerini kısıtı.

-Ondan haber aldım asknda. Betsy Becton la dosduğumuz sürüyordu.

Betsy, yönetim kurulu başkanı Bay Dooner ın asistanlarından biridir. MetroHartford da Bay Dooner ın sözü geçer. Dooner ı çakşırken görmüştüm ve Hddie yle aynı fikirdeydim.

MetroHartford da patronların patronu oydu.

-Bu çok ilginç, dedi Hildie bana.

-Betsy, benim Quinn s de karşıdaştığım adama çok benzer bir adamla tanışmış. Çünkü o aynı adamdı. Main Caddesi üzerinde Borders daki bir kafebarda Betsy nin yanma oturmuş.

Pahak Yemen kahvelerini, sütiü kahvelerini, vesairelerini yudumlarlarken Betsy le sohbet etmiş. Bihn bakakm neyi öğrenmek

istemiş? MetroHartford daki yöneticileri. Otobüsü kaçıranlardan biri oydu, öyle değd mi? Bu uzun gün boyunca Hartford bölgesinde neredeyse yetmiş bin insanın sigorta endüstrisinde çalıştığını öğrenmiştim. Üstelik MetroHartford, Aetna, Travelers, MassMutual, Phoenix Home Life ve United Health Care şirkederinin hepsinin merkez büroları oradaydı. Bundan dolayı ihtiyacımız olandan daha fazla yardım almış, daha fazla şüphekmiz olmuştu. Akıl Ustası nın geçmişte herhangi bir sigorta şirketiyle ilişkisi olmuş olabihrdi.

Sigorta şirketinde o günkü işimi bitirdikten sonra, aldığım nodarı paylaşmak üzere yakınlardaki bir Marriott Otek nde diğer arkadaşlarla buluştum. Birinci günün en önemk gekşmesi Hüdîe Rader ın, soygun ekibinden birinin, rehine olayından bir hafta önce Hartford a gelmiş olabileceğini anlatan hikayesiydi.

-Yarın sabah her iki kadınla da, Rader ve Becton la görüşeceğiz.

Kadınlardan karma bir eşkâl tarifi akn. Eşkâli akr almaz, şirket merkez bürolarına göstereceğiz. Aynca, Washington D.C. de aldığımız eşkâlleri de buraya göndertin.

Bakakm benzerkk var mı, dedi Betsey. Sonra da gülümsedi.

-Ortakk ısınyor. Belki de o kadar da zeki değillerdir. Saat sekiz buçuk civarında, Jannie ve Damon uyumadan önce onları arayabilmek için süitten ayrıldım. T e l e f o f l u Nana açtı. Bir tek kekme bile söylemeden a r a y a n ı n be — olduğumu anlamıştı. d ı r

-Burada her şey yolunda Alex. Ocağımız sensiz de gayet güzel tütüyor. Akşam yemeği olarak çok lezzetk bir rosto güvecini kaçırdın. Gideceğini anlar anlamaz en sevdiğin yemeği yaptım. Gözlerimi devir dim. Buna inanamıyordum.

-Gerçekten güveçte rosto mu yaptın? diye sordum.

Bir süre kıkırdadı.

-Tabii ki hayır. Ama yine de birinci kakte sığır ednden yapılmış bir pirzola yedik. Nana daha da yüksek sesle kıkırdadı. Pirzola benim ikinci sevdiğim yemekti ve otelde yediğim kaşar peynirk çavdar ekmeği ve sığır pastırmasından oluşan soğuk mezeden sonra kendimi hâlâ aç hissediyordum.

Nana yine kakhaha attı.

-Hindik sandviç yedik. Ama yemeği ev yapımı, sıcak fındıkk turta yiyerek bitirdik. Moda böyle. Jannie ve Damon buradalar. Scrabble

oynuyoruz ve ikisinin de yedek canını ben alıyorum.

-Nana'nın bizden sadece yirmi puan farkı var ve şimdi sırasını da savdı, dedi Jannie telefonu alırken.

-Sen iyi misin baba? diye sordu, sesi anaçlaştı.

-Niçin iyi olmayayım? diye sordum. Asknda kendimi daha iyi hissediyordum. Nana beni güldürmüştü.

-Nasd gidiyor? Jannie kıkırdadı.

-Bayağı iyiyim. Damon şaşılacak ölçüde iyi davranıyor. Okuldan ev ödevlerimi getirdi ve hepsi de yapılmışa. Geçtim Nana'ya Oyunda temel olarak öne geçmek üzereyim. Hepimiz seni özledik. Sakın yaralanma baba. Sakın yaralanayım deme. Yorgunluktan kafam durmuştu, ama FBI ajanlarıyla ° an çakışmamızı bitirmek için ağır ağır geri yürüdüm.

Sakın yaralanma, uzun otel koridorunda yürürken bunu düşünüyordum.

Jannie, Christine gibi konuşmaya başlamıştı. Sakın yaralanma. S akın yaralanayım deme. Kapıyı tıklattığımda ve Betsey Cavakerre beni karşıladığı sırada akkm başka yerlerdeydi. Diğer ajanlar gitmiş gibi görünüyordu. Betsey üzerine beyaz bir tişörde kot pantolon giymiş, ayakabdannı çıkarmıştı.

-Üzgünüm, evi aramam gerekiyordu, diye özür diledim.

-Sen gittikten sonra her şeyi çözdük, diyerek sırttı.

-Mükemmel, dedim.

-Tanrı FBI'ı korusun. Sizler birinci sınıfsınız. Sadakat, Cesaret, Bütünlük.

-Mührümüzdeki sloganı bikiyorsun. Asknda herkesin peştik çıkmış durumda. O yapamadığımız içki faslını şimdi deneyebikriz, eğer istersen. Artık başka mazeretin yok.

Çatı Bar'a ne dersin, asansörde orasıyla ügik bir sürü şey okumuştum. Ya da gidip Connecticut Spor Müzesi'ni gezebikriz.

Hartford Poks Müzesi'ne ne dersin?

-Çatıdaki bar kulağıma hoş geliyor, dedim.

-Oradan şehri gösterebikr sin bana. Bar gerçekten de Hartford'un ve çevredeki kırsal bölgenin çok mükemmel bir manzarasına sahiptir. Oturduğumuz yerden Aetna ve Travelers'ın ışık logolarını, aynı zamanda kuzeydoğuya, Massachusetts Otoyolu'na doğru ydan gibi kıvrılan 84. Yolu da görebikiyordum. Betsey bu kadeh Cabernet ısmarladı. Ben de bir bira istedim.

Barmen siparişlerimizi akr almaz Betsey,

-Evde İŞİer nasd? diye sordu. d ı r Güldüm

-Şu anda evde iki çocuğum var, ikisi de harikalar, ama hayatimizi değıştiren bir sürü değışikkk oluyor.

-Ben altı kız çocuktan birisiyim, dedi.

-En büyükleriyim ve en çok ben şımartıldım. Aile içi gelgitlerin ve değışildiklerin hepsini bikrim. G ü l ü m s e d i , onu rahadamış görmekten hoşlandım.

Kendimi de rahadamış görmekten hoşnuttum.

-Çocukların arasında gözden var mı? diye sordu.

-Tabii ki vardır, ama bana söyleme. Söylemeyeceğini bikiyorum, neyse. Ben anne ve babamın gözdesiydim. İşte müthiş karmaşık hayat hikâyemde yinelenen sorunlar, tam da bundan kaynaklanıyor. Gülmeye devam ettim.

-Sorun neydi? Ben bir sorun görmüyorum Senin mükemmel olduğunu düşünmüştüm. Betsey ebndeki tuzlu fıstıkları kemiriyordu. Gözlerime baktı:

-Aşırı başarı sendromu. Yaptığım hiçbir şey bana yeterk g e l m i y o r d u . Her şey mükemmel olmak zorundaydı.

Hata yok, falso yok, dedi ve kendine güldü. Hoşlandığım özelkkleri, hiç hava atmaması ve olaylara karşı oldukça sağlıkk bir bakış açısına sahip olmasıydı.

-Hâlâ y ü k s e k ideaUerini sürdürüyor musun? diye sordum.

Koyu renk saçlarını parmaklarıyla tarayarak gözlerinin önünden çekti

-Evet ve hayır. İş açısından olmak istediğim yerin oldukça üzerindeyim. Büro için çok çok iyiyim.

Nasıldı o akntı? İhtiras, gereğinden fazla sadık köle yaraür. Ama yine de hayatımda bekrk bir dengeyi tutturamadığımı itiraf etmekyim. İşte sana dengek bir yaşam için iyi bir örnek, dedi

-İş, ade, arkadaş ve karakter adını verdiği dört topla hokkabazlık ediyorsun. Şimdi; lastik bir toptur. Yere düşürürsen zıplayarak sana geri döner. Diğer toplara geknce, onların hepsi camdan yapıdır.

-O cam toplardan birkaçını yere düşürdüğüm günler oldu. Bazen bir parçası kırıyor, bazen de paramparça oluyor.

-Kesinkkle. İçkülerimiz geldi ve heyecank olduğumuzdan zorunlu olarak birer yudum aldık. Oldukça komikti. İkimiz de burada neler döndüğünü bikiyorduk, yine de bunun nereye varacağını, iyi mi yoksa gerçekten kötü

bir fikir mi olduğunu da bilemiyorduk. Beklediğimden daha cana yakın ve çok daha teşvik ediciydi. Aynı zamanda iyi bir dinleyiciydi.

-Bahse girerim işini, aüeni ve arkadaşlarını iyi bir biçimde dengekyorsundur. İyi huylu görünüyorsun, dedi.

-Son günlerde işi çok iyi dengeleyemiyorum. Asd senin mizacın çok iyi. Coşkulusun, olumlusun. İnsanlar seni seviyor.

Ama bunları zaten daha önce de duymuşsundur.

-Tekrar duymaya itiraz edecek kadar fazla değil. Şarap kadehini kaldırdı.

-Kadehimi, olumlu karakter ve karakterlere ve de dostumuz Ego Ustası nın çifte ömür boyu hapsine kaldırıyorum.

-Ego Ustası nın çifte ömür boyu hapsine, dedim ve bira bardağımı kaldırdım.

-Demek burada daha büyük bir Hartford dayız, dedi, dışarıda bulanıklaşmış şehir ışıklarına bakarak. Bir saniyeliğine onu seyrettim, seyretmemi istediğinden de oldukça emindim.

Ne? dedim. Tekrar gülmeye başladı ve bu insanın kolayca içine işleyen bir gülüştü. Koyu renkk, parlak gözlerini ortaya çıkaran çok hoş bir gülücüktü.

-Ne demek istiyorsun ne ile?

-Ne? Sadece ne, diye takddım.

-Neden b a h s e t t i ğ i 1 çok iyi bikiyorsun. Hâlâ gülüyordu.

-Sana bu soruyu sormam gerekiy°r Alex. Başka seçeneğim yok. Özgür iradem yok. İşte gekyoi som. Bu çok utanç verici olabikr ama umrumda değü d ı r Tamam. Şimdi, odama geri dönelim ister misin? Ben gelmeni isterim. Anlaşma, kayıt, şart yok. Güven bana. Sana hiç bağlanmayacağım. Betsey ye ne diyeceğimi bdmiyordum, ama hayır da demedim. Otelin barından çıkarken ikimiz de sessizdik. Biraz, belki de çok, rahatsızkk duyuyordum.

-Anlaşmalardan hoşlanırım, dedim sonunda.

-Bazen biraz bağım olmakta bile hoşlanırım.

-Hoşlandığını bihyorum. Zaman içinde oluruna bırak.

Bu her ikimiz için de iyi olur. Harika olacak. İkşkimiz gekşiyor ve çok ince bir sınırı var. Çok ince bir sınır.

Otel asansörüne biner binmez Betsey ve ben ilk kez öpüştük, çok yumuşak ve çok hoş bir öpüşmeydi. İlk öpüşmelerde olduğu gibi

hatırlanmaya değerdı. Dudaklarıma ulaşabilmek için parmak uçlarında yükselmesi gerekmişti.

Bunu unutmayacağımı bikiyordum.

Dudaklarımız ayrıkr ayrılmaz, her zamanki mizah anlayışıyla gülmeye başladı.

-O kadar da ufak değihm. 1.60 cm. den biraz fazla, neredeyse 1.63 boyundayım. Güzel miydi? Yani öpüşmemiz?

-Seni öpmek çok hoş, dedim.

-Ama yine de ufaksın. Ağzı hoş bir nane şeker tadındaydı ve o tat ağzımda kaldı. Nane şekerini ne zaman ağzına attığını merak ediyordum.

Ek çok çabuktu. Teni yumuşak ve pürüzsüzdü.

Koyu renk saçları omuzlarının üzerinde parıldıyor ve hafifçe havalanıyordu. Etkilendiğimi inkâr edemezdim.

Ama ne yapmakydı. Bunun benim için çok zor, çok erken olduğu hissine kapılmışım. Çok zordu, çok erkendi d ı r Asansör kapısı odasının bulunduğu katta gümbürdeyerek açddı. Sabırsızkk ve belki de korku hissediyordum.

Bundan ne anlamam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Betsey Cavakerre den hoşlandığımı bikiyordum.

Onu sıkıca sarmak, kim olduğunu, nasd biri olduğunu, mantığının nasıl işlediğini, neyi düşlediğini, söyleyeceklerini bilmek istiyordum.

Betsey,

-Walsh, dedi.

Çabucak asansör kabinine geri adım attık. Kalbim sıkıştı.

Kahretsin.

Bana döndü ve gülmeye başladı.

-Yakaladım seni. Orada hiç kimse yok. Bu kadar heyecanlanma! Yine de ben de öyleyim. Bu kez ikimiz de gülüyorduk. Kesinkkle birkkte olunabilecek eğlencek biriydi. Belki de şimdikk bu kadarı yeterliydi.

Onun yanında olmaktan, hakmize gülmekten hoşlanmışım. Odasına girer girmez sarıldık. Çok sıcaktı. Parmaklarımı yavaş ve yumuşak bir şekilde sırtından aşağıya doğru gezdiriyordum, hafifçe inkiyordu. Başparmağımı minicik daireler çizerek sırtının her yerinde dolaştınıyordum. Tenine yavaşça masaj yapıyor ve onun tempoyu hızlandıran nefesini hissedebikiyordum. Benim de kalbim hızla çarpıyordu.

-Betsey, diye fısıldadım,

-Bunu yapamam. Henüz değil, yapamam.

-Bihiyorum, diye fısıltıyla cevap verdi.

-Sadece sarıl bana.

Sarümak çok hoş. Bana onu anlat Alex. Benimle konuŞa bikrsin.

Hakk olabileceğini düşünüyordum. Onunla konuşabilirdim ve konuşmak da istiyordum.

-Dediğim gibi, bağk °knaktan hoşlanırım. Samimi olmaktan çok hoşlanırım ama bunun hak ecklmesi gerektiğini düşünüyorum.

Christine Johnson adında bir kadına âşıktım. Bu her ikimiz için de doğru bir ilişki gibi gekyordu. Onunla olmak istemediğim bir an bile yoktu. Ruhem yıkıldım. İstemiyordum ama nereden geldiğini bdmeden hıçkıklara boğuldum. Ağkyordum ve durdurmak için kendime engel olamıyordum. Göğsüm inip inip kalkıyordu, ama Betsey nin beni tutmaya, sıkıca sarmaya, gitmeme izin vermemeye çakşüğünü hissedebikyordunı.

Sonunda ağzımdan birkaç kekme çıkarabddim.

-Çok üzgünüm.

-Üzülme, dedi.

-Sen yankş bir şey yapmadın. Hiç yapmadın. Aslını istersen sen her şeyi doğru yapan. Sonunda biraz geri çekddim ve onun yüzüne baküm. Güzel kahverengi gözleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

-Sadece sanlakm, dedi.

-Sanırım ikimizin de sarılmaya ihtiyacı var. Sanlmak iyidir. Betsey ve ben uzun bir süre sarıddık sonra da yalnız başıma kendi odama döndüm. d ı r Alol Ustası, kahrolasica bir kendine güvene ve heyecana sahipti ve buna dayanamıyordu. O gece Hartford daydı. Artık hiç korkmuyordu. Onu hiç kimse korkutmuyordu. FBI da.

Bu davayla uğraşan hiç kimse.

Kendini nasıl aşmalıydı? Kendini nasd yenüemekydi? Sadece bunu düşünüyordu. Nasü daha daha iyi olabilirdi? Bu gece için farkk türden bir planı vardı. Bu manevra çok akılkca çok sapıkçaydı. Böyle bir şey daha önce hiç duymamışa. Bu çok güzel ve orijinal bir

-buluş

-tu.

Daha önceki planlarıyla ortak olan tarafı, Hartford çevresindeki küçük bahçek bir daireye girivermekti. Avlu kapısındaki pencere camını kesti, uzandı ve kapı kolunu çevirdi ve işte, içerdeydi. Bir an için evin nefes

akşını zevkle dinledi. Duyabildiği tek ses, bölgedeki durgun ve kirk bir gölete nazır bir ağaç topluluğunun arasından esen rüzgârın çıkardığı ıskk sesiydi.

Evin içinde olmaktan biraz korkmuştu ama bu doğaldı ve korkmaktan zevk almıştı. Korku, o ânını mükemmeleştirmişti.

İlk soygunda kullanılan Başkan Cknton maskesini başına geçiriverdi. Dairenin arka tarafındaki büyük yatak odasına doğru sessizce ilerledi. Gittikçe daha da giyel oluyordu. Artık neredeyse buraya ait olduğunu hissediyordu.

-Zilyetkk mülkiyet hakkının en büyük dekkdir. Bu eski bir atasözü değil miydi? Karar ânı Sessizce, çok sessizce yatak odası kapısını açtı. Oda sandal ağacı ve yasemin kokuyordu. Gözleri karankğa akşana kadar kapı aralığında durdu. Gözlerini kısarak odaya baktı, inceledi, nerede olduğunu bekrledi. Ve kadını gördü! Şimdi! Git! Bir saniye kaybetme.

Çok hızk hareket etti. Odanın öteki tarafından çift kişilik yatağın üzerine uçmuş gibi görünmüştü. Bütün ağırkğıyla uyuyan bedenın üzerine düştü.

Bir aaah sesi ve ardmdan da korkunç bir çığkk duyuldu.

Kadının ağzına elektrik bandını yapıştırdı ve ince bileklerini yatağın direklerine kelepçeledi.

Klik, klik. Çok hıylı, çok becerikli.

Rehinesi bağırmaya, çırpınıp dönmeye ve kurtulmaya çakşıyordu. Kadının üzerinde sarı ipek bir iç çamaşın vardı.

Akıl Ustası bunu hissetmekten hoşlanırdı, bu yüzden kadının iç çamaşırını çıkardı. İpeği okşadı ve yüzünde gezdirdi.

Sonra dişlerinin arasına alıp ileri geri hareket ettirdi.

-Buna izin vermeyeceğim. Kaçamazsın. Bırak debelenmeyi! Canımı sıkıyorsun.

-Lütfen rahatlamaya çalış. Canın yanmayacak, dedi sonra da.

-Zarar görmemen benim için önemh. Neden bahsettiğini anlaması için kadına birkaç saniyekk bir süre tanıdı.

Yüzünü kadının yüzünün birkaç santimetre uzağında olacak kadar yaklaştırp üzerine abandı.

-Neden burada olduğumu, ne planladığımı sana açıklayacağım. Çok ama çok açık ve net olacağım. Bundan hiç kimseye bahsetmeyeceğine dair sana güveniyorum, ama eğer söylersen bu geceki gibi kolayca yine gelebikrim. Satın alabüeceğin her tür güvenkk sistemine ulaşırım ve sana işkence

yaparım Seni öldürürüm ama önce bundan çok daha kötüsünü ya parım sana. 2 2 0 d ı r Av başını salladı. Nihayet anlıyordu. Sihirli kelime işkence idi. Belki de bu kekme okukarda daha sık dile geürdmekydi.

-Bir süredir seni izkyor ve incekyorum. Bence sen benim için mükemmelsin. Bundan eminim ve bu tür şeylerde genelkkle yanümam. Yüzde doksan dokuz haklıyım. Rehine yine anlamıyordu. Bunu onun gözlerinden okuyabikyordu.

Işıklar açıldı ama evde kimse yoktu.

-Düşüncem şu. Bu gece sana bir bebek vermeye çalışacağım.

Evet, doğru duydun. Bebeğimi doğurmam istiyorum, diye açıkladı sonunda Akd Ustası.

-Senin doğurgankk ritmini, gebelik önleyici programını inceledim. Nasd olduğunu sorma ama inceledim. Güven bana. Bu konuda çok ciddiym.

-Eğer hamile kalmazsan senin için geri geleceğim. Justine. Bebeği aldınrsan sana korkunç işkenceler yapar ve sonra öldürürüm. Ama endişelenme, bu çocuk çok özel olacak, dedi Alol Ustası.

-Bu çocuk bir şaheser olacak.

Seviş benimle Justine. Ertesi gün öğlende, davada korkunç ve beklenmedik başka bir değişiklik oldu. Betsey araya girdiğinde MetroHartford da bir görüşme yapıyordum. Benden koridora çıkmamı rica etti. Yüzü kül gibi solgundu.

-Alex bu o kadar tüyler ürpertici bir şey ki hâlâ titriyorum.

Olanları dinle. Dün gece Hartford dışındaki bir mahallede, yirmi beş yaşında bir kadına kendi dairesinde tecavüz edilmiş. Tecavüz eden kişi kadına, onun bebeğini doğurmasını istediğini söylemiş. Adam gittikten sonra kadın bir hastaneye gitmiş ve poks çağrılmış. Poks raporunda tecavüzcünün tıpkı ilk banka soygununda olduğu gibi bir Cknton maskesi giydiği ve ayrıca kendisine Akıl Ustası dediği bekrtikyor Alex.

-Kadın hâlâ hastanede mi? Yanında poks var mı? diye sordum. Rasdantı olgusunu bir yana bırakarak çoktan olasıklarla dolmuş olan aklım hızla çakşıyordu. Clinton maskesi giymiş bir Akıl Ustası, Hartford un hemen dışında mıydı? Burası çok yakındı.

-Hastaneden çıkıp eve gitmiş Alex. Az önce ölü bulunmuş. Adam hiç kimseye söylememesi ve çocuğu aldırmması için onu uyarmış. Kadın ona karşı çıktı. Bir hata yaptı. Onu zehirlemiş Alex. Tann cezasını versin onun. Betsey Cavakerre ve ben, ölen kadının dairesine gittik ve gördüğümüz

manzara korkunç ötesiydi. Kadın tuhafve çarpdmış bir şekilde mutfakta yerde yatıyordu. B r i a n n e v e G ü l l e r Kırmızıdır Errol Parker ın cesetleri geldi aklıma. Zavalk kadın cezalandırılmıştı.

Küçük bahçek dairenin her yanında FBI ajanları vardı. Betsey ve benim orada yapacağımız hiçbir şey yoktu.

Piç kurusu tam buraya, Hartford a gelmişti, belki de hâlâ buradaydı. Bizimle alay ediyordu.

Bu dava şimdiye kadar üzerinde çakştığım diğer davalar kadar streskydi. Bu dehşet verici soygun ve cinayederin arkasında her kim varsa onun izini sürmek ve olaylara manükk bir açıklama getirmek imkânsızdı.

Kindi bu Akıl Ustası? Geçen gece ve bu sabah gerçekten de burada mıydı? Niçin şansını zorluyordu böyle? Neredeyse saat yediye kadar MetroHartford ofislerinde çakştım. Belli etmemeye çalışıyordum ama tükenmek üzereydim.

Birkaç çakşanla daha görüştüm ve sonra personel ofisine gidip MetroHartford u hedef alan nefret mektuplarını okudum. Yığınla mektup vardı. Nefret mektupları genellikle iddiaları reddeden ya da sürecin çok uzun olduğu kanısında olan —ki genelkkle de böyleydi — acı çeken, kızgın aile bireylerinden gekyordu. Bina güvenkk bölümü başkanı Terry Mayer la bir saatten fazla bir süre konuştum.

Bayan Mayer ın görevi, dışarıdan bir danışman olan Steve Bolding den farklıydı. Bana posta izleme, bomba tehdideri, eposta tehdideri için izlenen yöntemleri ve hatta olası bombalı mektuplar için nasıl tetikte olunacağını anlatan ve şirket içine dağıtılmış formları bile verdi.

-Birçok felakete karşı hazırhkkydık, dedi Mayer.

-Sadece bu son olay için hazırkkk değildik. Bütün gün boyunca olanları gözden geçirip durdum.

Sürekli zehirlenen kadın gekyordu gözümün önüne. Akıl Ustası o kadının kendi bebeğini doğurmasını istemişti. Bu da büyük olasılıkla çocuğu olmadığı anlamına gekyordu. r vekaht, bir parçacık ölümsüzlük istiyordu.

223 O gece son uçakla Washington a döndüm. Eve vardığımda saat on biri birkaç dakika geçiyordu. Parlak ılık, mutfak pencerelerini aydınlatıyordu. Yukarı kat karankktı.

Muhtemelen çocuklar yatmışa.

Gıcırdayan mutfak kapısını açmaya giderken,

-Ben geldim, diye seslendim. Kapının yağlanması gerektiğini fark etmiştim. Evden uzak kalmışım ve yine onarım yapmam gerekiyordu.

-Bütün kötü adamları yakaladın mı? diye sordu Nana, masada tünediği yerden. Önünde The Color of Water Suyun Rengi adk ciltsiz bir kitap duruyordu.

-Doğru yönde derkyoruz. Kötü adam nihayet birkaç hata yapa. Şansını çok zorluyor. Eskiye göre şimdi daha umuduyum. Kitabı beğendin mi? diye sordum. Konuyu değiştirmek istiyordum, çünkü arak erimdeydim. Nana dudaklarını büzüp yanm gülümsedi.

-Umuduyum.

Adam kesinlikle bir fırına estirecek. Konuyu değiştirme.

Otur ve konuş benimle Alex.

-Ayakta durarak konuşabılır miyim, belki böylece kendime bir parça akşam yemeği de hazırlayabihirim. Nana kaşlarını çaup buna inanamayarak başını salladı

-Uçakta seni beslemediler mi?

-Uçakta verilen yemek kavrulmuş balk fısük ve bu plastik bardak koladan ibaretti. Günün geri kalanında ye diklerim gibi. Bu tavuk ve bisküviler taze mi? Güller K ı r m ı z ı d ı r Nana başını yana eğdi. Kaşlarını çatarak yan yan baktı.

-Hayır, bayat. Onları bayademiş olarak sakladım. Sen ne dersin Alex? Tabu ki taze. Ev mutfağı şaheseridir onlar. Durup buzdolabına dikkade baktım ve sonra da ona diktim gözlerimi.

-Affedersin ama kavga mı edeceğiz?

-Hiç de değd. Kavga etsek farkında olurdun. Ben iyiyim.

Sen de yine çok çalışıyorsun. Ama iyi geçşmeler var gibi görünüyor. Hâlâ ejder avcısısın değü mi? Kılıcın seni geçindirir ve hepsi budur, öyle değü mi? Tavuğu buzdolabından çıkardım. Açkktan ölüyordum ve muhtemelen ısıtmadan yemek zorunda kalacaktım.

-Belki bu tuhaf dava yakında biter.

-O halde ardından yenisi gelecek ve o biterken diğeri başlayacak. Geçen gün çok güzel bir özdeyiş gördüm İlerlemek için her aman fırsat bulunur ama sonra ölürsün.

Buna ne dersin? Başımı salladım ve derin derin iç geçirdim.

-Sen de bir cinayet masası dedeküfiyle birkkte olmaktan bıktın, değil mi? Seni suçladığımı söyleyemem. Nana yüzünü buruşturdu.

-Hayır, hiç de öyle değil. Asknda hoşuma gidiyor. Ama neden çoğu kişinin hoşlanmadığını da ankyorum.

-Ben de öyle, özellikle de bugün olanlara benzer olaylardan.

Christine le başımıza gelenlerden de hoşlanmıyorum.

Aslında bundan nefret ediyorum. Beni çok üzüyor.

Kalbimi çok kırıyor. Ama neden korktuğunu gerçekten ankyorum. Bu beni de korkutuyor. Nana başını yavaşça sakayarak onayladı.

-Christine olmasa bile yine de birisine ihtiyacın var. Jannie ve Daoion ın da. Bu öncekieri bir düzene koymaya ne dersin? Soğuk tavuğu ve garnitürlerini tavaya lop diye koyarken, Çocuklarla çok zaman geçiriyorum. Ama onlarla daha fazla birlikte olabilmek için elimden geleni yapanm, dedim.

-Bunu nasıl yapacaksın Alex? Sen hep cinayet davaları üzerinde çakşıyorsun. Bugünlerdeki önceğin buymuş gibi görünüyor. Nana nın bu sözü beni incitmişti. Bu doğru muydu yoksa?

-Bugünlerde birçok berbat cinayet davası olacak gibi görünüyor. Birisini bulacağım. Dışanda bir yerlerde biraz zahmete değer olduğumu düşünen biri olmalı. İSİana kıkırdadı.

-Muhtemelen birkaç seri katil. İlgini onlar çekiyor gibi görünüyor. Nihayet saat bir civannda yorgun argın yatak odama çık ı y o r d u m . Telefon çalmaya başladığında merdivenlerin en üst basamağındaydım.

-Kahretsin! diye küfrettim ve odama koşturdum. Ses bütün evi ayağa kaldırmadan ahizeyi kaldırdım.

-Evet?

-Özür dilerim. Fısıldayan bir ses duydum.

-Özür dilerim Alex. Betsey ydi. Onun sesini duyduğuma sevinmişim asknda.

-Sorun değil Ne oldu? diye sordum.

-Alex davada bir fırsat daha yakaladık. İyi haber. Yeni oldu Brooklyn de on beş yaşındaki bir kız, sigorta şirketinin vereceği ödül için bir iddiada bulundu! New York ta bu çok ciddiye akniyor. Kız, babasının MetroHartford s o y g u n u n a karışanlardan biri olduğunu söylüyor. Olaya karışan diğer kişilen de bikyor. Alex, bu adamlar New York polis dedektifleri. Akıl Ustası bir poksmiş. d ı r Akıl Ustası bir poks. Bu doğruysa birçok şey mantıkk bir şekilde açığa çıkıyordu. Bu durum, banka

güvenkği ve bizim hakkımızda nasıl bu kadar çok şey bildiğini kısmen açıklıyordu.

Sabah beşı çeyrek geçe Betsey Cavakerre ve diğer dört ajanla Bolknğ üssünde buluştum. Bir hekkopter bizi bekkyordu.

Havalanır havalanmaz anında yerden epeyce yükselmiş olan, büyük, gri bir hekkopterle yola çıktık.

Heyecanlanmış ve son derece meraklanmıştık. Betsey Kıdemli ajanlarından biri olan Michael Doud la ön sırada oturuyordu. Beyaz bluz ve açık gri bir takım giymişti ve yine ciddi ve resmi görünüyordu. Ajan Doud şüphes New York dedektiflerinin dosyalarını dağıta.

New York a doğru uçarken özgeçmişleri anlatan dosyayı okudum. Şüphes dedektifler Brooklyn dendi. Sheepshead Körfezi ve Coney Adası yakınlarındaki Altmış Birinci Bölge de çakşıyorlardı. Kopya edilmiş nodarda bu bölgenin Mafya, Rus çeteleri, Asyaklar, İspanyollar, siyahlar gibi çok çeşitk suçluları barındırdığı yazıkydı. Şüphes beş dedektif on iki yıldır birkkte çakşıyordu ve söylenenlere göre de samimi bir dosduklan vardı.

Dosyada bekrtildiğine göre

-iyi poks oldukları sanılıyordu.

Buna rağmen uyan da almışlardı. Sdahlarını, narkotik dedektiflerinden bile daha fazla kukanmışlardı. Beşinden üçü defalarca disipkn cezası almışü. Birbirlerine şaka dan

-Goomba diye hitap ediyorlardı. Grubun lideri Dedektif Brian Macdougall dı.

Ayrıca Dedektif Brian Macdougall ın kızı olan on beş yaşındaki tanık hakkında da yaklaşık altı sayfakk bilgi vardı: Ursukne Lisesi nde takdirname almış bir öğrenciydi. Görünüşe göre orada zamanının çoğunu yalnız geçirmiş ve hiç arkadaş edinmemişti. Onunla görüşme yapan New York Poks Departmanı dedektiflerine göre, sorumluluk sahibi, sağlam ve güvenilir biri gibi görünüyordu. Babasını ele vermesinin nedeni de inandırıcıydı. Evde olduğu zamanlarda içiyor ve annesini dövüyordu.

-Ve MetroHartford kaçırma olayının sorumlusu odur. Dedektif dostlarıyla yaptı bunu dedi kız.

Askıda bunun iyi bir gelişme olduğu kanısındaydım.

Pokslerin işi genelkke böyle yürürdü. Bir sürü ağ atardınız, kontrol ederdingiz ve arada sırada ağlardan birine gerçekten bir şey takılırdı. Bu,

çoğunlukla suç işleyen bir akrabasından ya da bir arkadaşından gekrdı. Tıpkı babasının hak ettiği cezayı almasını isteyen kızgın bir kız evlat gibi. Saat yedi buçukta One Pokce Plaza daki konferans odasına girdik ve şefleri de dahil olmak üzere, NYPD na mensup birkaç dedektifle karşılaştım. Washington poksini temsden orada bulunuyordum ve bu toplantıya girmeme Kyle Craig in aracı olduğunu biyordum. Kızın hikâyesini dk ağızdan duymamı istemişti.

Kyle kıza inanıp inanmadığımı bilmek istiyordu.

Nintendo nun Mario serisindeki video oyunlarında yaratılan ilk düşman karakterin adı. d ı r Veronica Macdougall geniş konferans odasında yerini çoktan almıştı bde. Üzerinde buruşuk bir kot pantolon ve hırpani, uzun koku, yeşil bir kazak vardı. Darmadağınık, kıvrıcık kızd saçları vardı. Gözaltılarındaki morluk ve şiş halkalar bir süredir uyumadığına işaretti. NYPD nın

-Büyük Bina dediği yerde bulunan kocaman, cam yüzeyk maun konferans masasının etrafında kendimizi tanıtırken Veronica kayıtsız bir şekilde gözlerini bize dikmiş bakıyordu.

Sonra dedektiflerin şefi olan Andrew Gross kızı bize tanıttı.

-Veronica çok cesur bir genç bayan, dedi.

-Hikâyesini bize kendi ifadeleriyle anlatacak. Kız hızk ve derin bir nefes aldı. Yeşü gözleri boncuk gibiydi ve korku doluydu.

-Geçen gece bir şeyler yazdım.

Kendimi hazırladım, ifademi vereceğim ve sonra isterseniz soru yöneltebilirsiniz. Şef Dedektif Gross kibarca araya girdi. Tıknaz, kakn gri bıyıklı ve uzun favorik bir adamdı. Yumuşak bir tavrı vardı.

-Tabk olur Veronica. Nasd istersen. Nasd olursa olsun bizim için uygun. İstedğin kadar vaktin var. Veronica başını salladı, çok ama çok kararsız görünüyordu.

-Hazırım. Bunu yapmak zorundayım, dedi. Sonra da hikâyesine başladı.

-Babam sizlerin deyimiyle tam bir erkektir. Bundan da gurur duyar. Dosdarına, özelkkle de diğer pokslere çok sadıktır. Bu haliyle hani şu müthiş adamlardan biri gibi görünüyor değil mi? Ama, başka bir yönü de var. Annem bir zamanlar güzeldi. Bu on yıl ve otuz yumruk önceydi. Annemin güzel şeylere ihtiyacı var. Yani fiziksel olarak demek istiyorum, elbise ve ayakkabı gibi eşyalar. Eşyaları demek kendisi demektir.

-Annem dünyanın en zeki insanı değildir ama babam kendini zeki sandığı için ona acımasızca sataşır. Birkaç yıl önce çok içmeye başladı. Sonra da çok acımasız olmaya ve anneme vurmaya başladı. Anneme torba ve kum torbası diye hitap ediyor. Ne kadar zekice değil mi? Veronica durakladı ve etrafına bakındı; söylediklerine vereceğimiz tepkiyi kontrol ediyordu. Hiçbirimiz gözlerimizi genç kızıdan ve yeşil gözlerinde bekren öfkeden alamıyorduk.

-Bugün işte bu yüzden buradayım. Bu iğrenç şeyi yapabilmemin, kendi babamı gammazlamamın , kutsal Mavi Duvar ı yıkabilmemin sebebi budur. Durdu ve yine meydan okuyan bir tavırla gözlerini dikerek bize baktı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Odadaki hiç kimse gözlerini alamıyordu ondan. Bu çok anlaşılır bir şeydi: bir aile üyesinden gelen bir darbe.

-Babam aslında kendisinden çok daha zeki olduğumun farkında değil, üstekk iyi bir gözlemciyimdir. Belki de bunu ondan öğrenmişimdir. On yaşlanndayken, hatırkıyorum, ben de bir poks dedektifi olacaktım. Çok alaycı bir durum değil mi? Oldukça dokunaklı, sizce de öyle değil mi?

-Büyüdükçe babamın, olması gerekenden daha fazla parası olduğunu fark ettim — gözlemledim. Bazen bizi suçluluk duygusu gezisi ne, İrlanda veya Karaib Adaları na götürürdü. Kendisi için her zaman parası olurdu. Gerçekten çok iyi giysiler, Barneys ve Saks tan kaktelı kıyafetler alırdı. Her yıl yeni bir araba. Sheepshead Körfezi ne demirlenmiş şık bir beyaz yelkenk. d ı r

-Geçen yaz bir cuma gecesi, babam mide bulandırıcı bir şekilde sarhoş olmuştu. Cumartesi günü de köpek gibi koşan dedektif arkadaşlarıyla birlikte Aquadect yarış pistine gideceğini hatırkıyordum. Bizden birkaç sokak ötedeki büyükannemin evine doğru yürüdü. O gece onu takip ettim.

Beni fark edemeyecek kadar uzaktaydı.

-Büyükannemin evinin arkasındaki eski alet kulübesine gitti. Kulübenin içinde bir çakşma tezgâhını ve birkaç tahta çubuğu yerinden oynattı. Tam olarak ne yaptığını söyleyemezdim, bu yüzden ertesi gün yeniden oraya gittim ve tahtaların arkasına baktım. İçinde para, çok para vardı.

Nereden geldiğini bilmiyordum, hâlâ da bilmiyorum. Ama o paraların, onun dedektiflik maaşı olmadığını da biliyordum.

Yaklaşık yirmi bin dolar saydım. Birkaç yüzlük de ben aldım, hiçbir zaman fark etmedi.

-O günden sonra gözlemlerimi daha da artırdım. Geçenlerde, işte diyekm, geçen ay ya da daha daha yakın bir zamanda babam ve arkadaşları bir şeylerin peşindeydi.

Babam ve goombai.n. Çok barizdi. İşten sonra hep bir araya gehyorlardı. Bir gece arkadaşı Jimmy Crews a, Washington D.C. deki bir şeyden bahsettiğini duydum.

Sonra dört günlüğüne gitti.

-Dördüncü günün öğleden sonrası eve döndü. Bu MetroHartford kaçırma olayının ertesi günüydü. Saat üç civarında kudamaya başladı ve saat yediye doğru da uçuşa geçti. O gece annemin elmacık kemiğini kırdı. Gözünü yaraladı ve hatta gözünü çıkarabikrdi de. Babam şu aptal Aziz John'un mühür yüzüğünü takıyor da. Hani şu arak Kızıl Fırına olan Redmen, bikrsiniz işte. O gece büyükannemin kulübesine gittim ve daha fazla para buldum. Buna banamadım. Orada çok fazla para vardı, hepsi de nakitti. Veronica Macdougall masanın alana uzanarak çocukların okulda kullandığı türden pastel mavisi bir sırt çantasını yukarı kaldırdı. Çantayı açtı. Birkaç deste kâğıt para çıkarıp bize gösterdi. Yüzündeki acı ve utancı maskeleyemeye çakşıyordu.

-Burada on bin dört yüz dolar var. Bunlar büyükannemin kulübesindeydi. Babam Washington'daki kaçırılma olayına katılmıştı. Çok zeki olduğunu zannediyor. Ancak o anda, babasının ne yaptığını bize anlattıktan hemen sonra, Veronica Macdougall sonunda ruhsal bir çöküntü yaşadı ve ağlamaya başladı.

-Üzgünüm, diyordu durmadan.

-Çok, çok üzgünüm. Sanırım babasının suçlarından dolayı af dikeyordu. G ü l l e r Kırmızıdır Ona inanıyor dum ama yine de Veronice Macdougall'ın polis babasıyla ilgili olarak yaptığı ürperdici itiraf kafamı karıştırıyordu. Kafamı kurcalayan som şeydu: daha önceki banka soygunlarını da Brooklyn dedektiflerinden oluşan ekip mi planlamıştı? MetroHartford kaçırma olayına kalkışmadan önceki olaylarda da soğukkanklıkla insan öldürmüşler miydi? Akıl Ustası bu dedektiflerden biri miydi? Bitmez tükenmez gün boyunca FBI, belediye başkanı ve New York Poksi şube müdürüyle görüşüp sürtüşürken bunu düşünecek çok zamanım olmuştu. Bu arada beş Brooklyn dedektifi de gözetim altına alınmıştı ama onları getirmemize izin vermemişti. Bu da sinir bozucu ve çddırtıcı bir durumdu, gün boyunca Long Island çevreyolu trafiğinde sıkışıp kalmışsınız

ya da New York metrosundaymışsınız gibi bir şeydi. Dedektiflerin, soygunların yapıldığı günlere denk gelen yoklama kayıdan incelendi. Her birinin harcama çekleri ve kredilerinin dökümü yapıldı.

Diğer dedektiflerle, hatta muhbirlerle bde el altından görüşüldü.

Brian Macdougall ın annesinin evinde bulunan para geri getirdi ve kesinkle fidyenin bir bölümü olduğu anlaşıldı.

Saat 06.00 ya kadar hiçbir şeye karar verilememişti. Hiçbirimiz gecikmeye inanmamıştık. Betsey kısa bir ara görünüp şu ana kadar hiçbir ilerleme kaydedemediğini bddirdi Saat yedi civarında gidip bir otele yerleştim. Gittikçe daha çok öfkeleniyordum. Sıcak bir duş aldım ve şehir merkezinde yemek yenebilecek iyi bir yer araştırmak için Zagat rehberine göz attım. Saat dokuz sularında en sonunda oda servisine sipariş ver dim. Christine ve Alex i düşünüyordum. Canım dışarı çıkmak istemiyordu.

Belki Betsey uygun olsaydı, ama eli kolu bağkydı, Poks Plazası nda poktika çarkına verip veriştirmekle meşguldü.

Yatağa uzandım ve Dennis Lehane in Prayers for Kain adlı kitabını okumaya çalıştım. Son günlerde The Pilot s Wife, Fareli Köyün Kavalcısı, Harry Potter ve Felsefe Taşı, Lehane in eserleri gibi hoşlandığım bir dizi vardı.

Dikkatimi veremiyordum. Beş New York dedektifine dünyanın kaç bucak olduğunu göstermek istiyordum. Çocuklarımla evde olmak istiyordum ve küçük Alex in ailemizin bir parçası olmasını istiyordum. Son günlerde beni ayakta tutan tek şey buydu.

Sonunda Betsey Cavakerre i düşünmeye başladım. Düşünmemeye çakşıyordum ama şimdi Hartford daki

-flört

-ümüzü hatırlamıştım. Ondan hoşlanıyordum, bu kadar basitti. Onu tekrar görmek istiyordum ve onun da beni görmek istediğini umuyordum.

Saat on bire doğru odamdaki telefon çaldı. Arayan Betsey ydi.

Sesi yorgun, hayal kırıklığına uğramış ve kesinkle canlılığını yitirmiş gibi gekyordu.

-Poks Plazası nda işimi bitirmek üzereyim. Umarım. İster inan, ister inanma yarın onlara dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğiz. Bugünkü saçmalığa kesinkle inanamayacaksın. Dedektif hakları hakkında bir sürü gevezekk ettiler. Ayrıca, bunun NYPD nm morak üzerindeki etkileri falan.

En doğru yol tutuklamak. Hiç kimse bunlar beş kötü adam. Muhtemelen hepsi katil. Kızlarına tekme vurun, demeye yanaşmıyor. d ı r

-Bunlar beş kötü adam. Muhtemelen hepsi katil. Kızlarına tekme vurun, dedim.

Güldüğünü duydum ve gülüşünü gözümde canlandırıdım.

-Bizim yapacağımız şey de bu Alex. Yann sabah erkenden.

Onlan yakalayacağız. Belki Alal Ustası nı da yakalanız.

En azından bir saat daha burada olmam gerekiyor.

Sabah erkenden görüşürüz. Sabah dört çok erken bir saattir. Bu, beş dedektifin evlerini basmak için kararlaştırdığımız saatti. Her şey hazır.

Pohtika çarkı dönmüştü; en azından ben öyle olduğunu umuyordum.

Saat üç buçuk daha da erken bir saattir ve bu da Long Island ın dışında, Nassau kırsal bölgesinde bir yerlerde buluştuğumuz saatti. Bölge hakkında fazla bir şey bilmiyordum ama burası kalburüstü insanların yaşadığı, Beşinci Cadde ve Southeast ten çok farklı, hoş bir yerdi. Ekipten birisi yörenin tuhaf bir yer olduğunu söyledi çünkü burada birçok poks ve mafya üyesi uyum içinde birlikte yaşıyorlardı. Bu federal bir davaydı ve Betsey Cavakerre resmi olarak tutuklamalardan sorumlu olan kişiydi. Bu da Betsey nin New York ta olmasa da Washington da sürdürdüğü itiban gösteriyordu.

-Bu sabah herkesi tam formunda görmek beni mutlu etti. Yoksa gece mi desem? Hangi zaman arakgındaysak yani, diyerek şaka yaptı ve ekiplerden birkaç kişiyi gülümsetti.

Poks ve FBI dan oluşan yaklaşık kırk kişilik bir ekiptik ama sabah baskınlardan kesinkle Büro sorumluydu Betsey bizi sekiz kişiden oluşan beş ekibe ayırdı ve ben de onun ekibindeydim.

Herkes hazır ve inanılmaz bir şekilde enerjikti. Af® cımızı Massapequa da High Caddesi üzerindeki farklı seviyeleri olan bir eve doğru sürdük. Görünüşe göre bu d ı r banliyö semtinde henüz hiç kimse yatağından kalkmamıştı.

Yakınlardaki bahçelerden birinde bir köpek havlamaya başladı. Biçilmiş çimenlerin üzerine düşmüş çiğ taneleri parıltıyordu. Brian Macdougak ın dargın ve öfke dolu kızı ve hırpaladığı karısıyla birlikte yaşadığı bu yerde hayat iyi gidiyormuş gibi görünüyordu.

Betsey el telsizine konuştu. Ateş altında son derece sakin görünüyordu.

-Radyo kontrol. Sonra

-A takımı ön kapıya. B takımı mutfığa, C takımı tıraçaya. D takımı destek grubu... Şimdi, ileri! Yakalayın onu! Betsey nin işaretiyle ajanlar ve poks dedektifleri eve akın etti. O ve ben ekibin hızla içeri girmesini izlemek zorundaydık.

Çünkü biz destek grubu olan D takımıydık. A takımı çok hızlı ve sorunsuz bir şekilde eve girdi.

Ardından B takımı girdi. Park ettiğimiz yerden üçüncü takımı göremiyorduk. Arkadan girdüler.

Evde bağışmalar vardı. Sonra hafif bir padama sesi duyduk. Vurma sesiydi, kesinkle bir sdah sesiydi.

-Ah, kahretsin. Betsey şöyle bir bana baktı.

-Macdougall bizi bekkyormuş. Bu nasd olabildi? Birkaç el sdah sesi daha duyuldu. Birisi bağırdı. Bir kadın çığkk atmaya ve küfretmeye başladı. Bu Veronica Macdougak ın annesi miydi? Betsey ve ben arabadan dışarı fırladık ve hızla Macdougak ın evine derledik. Hâlâ eve girmemiştik. Diğer dört eve de aynı anda baskın yapıldığını düşünüyordum. Daha fazla sorun çıkmamasını umdum.

-Konuş benimle, dedi Betsey el telsizine.

-Neler oluyor orada? Mike? Sorun nedir? Rice vuruldu. İkinci kattaki yatak odasının dışındayım. cdougall ve karısı içerde. Çok endişek bir şekilde

-Rice nasd? diye sordu.

-Göğüs yarası. Bilinci açık. Yine de yarası berbat bir durumda. Hemen bir ambulans çağırın! Onu Macdougall vurdu. İkinci katta bir pencere aniden açıldı. Pencereden dışarı kayarak bitişikteki garaj çatısına koşan birinin silüetini gördüm.

Betsey ve ben tam hızla adama doğru koştuk. Betsey nin Georgetown Üniversitesi ndeyken iyi bir lekros oyuncusu olduğunu hatırladım. Hâlâ iyi koşuyordu.

-Dışarıda Macdougak garaj çatısında, diye haber verdi diğerlerine.

-Onu gördüm, dedim. Bir sıra yumuşacık köknar ağacıyla kesişen garaj çatısına doğru yönelmişti. Ağaçların ötesinde ne vardı göremiyordum ama başka bir evin bahçesi olabileceğini anlamıştım.

-Macdougall! diye bağırdım olabddiğince yüksek sesle.

-Dur! Poks! Dur yoksa vururum! Arkasına bakmadı, durmadı ve tereddüt etmedi.

Macdougall ağaçlara doğru adadı. d ı r Kollarımı çizip kanatan gür çaklar arasından ileri doğru başımı eğerek koşuyordum. Brian Macdougall komşu bahçenin içerisinde çok uzaklaşmamışü.

Onun on iki adım arkasından hızla koştum ve onu sıkıca yakaladım. Sağ omzumla dizlerinin arkasını hefef aldım.

Mümkünse Macdougall m canını yakmak istiyordum.

Yere çok sert düştü, ama en az benim kadar adrenalin yüklüydü. Yuvarlandı ve kokarımdan kurtuldu. Çok hızlı bir şekilde ayağa fırlayıverdi, ben de fırladım. Yerde kalmakydın, dedim.

-Hata yapmaman gerekiyor. Ayağa kalkman bir hataydı. Macdougall a sert ve okkak bir sağ kroşe indirdim. Çok iyi bir vuruş gibi görünüyordu. Kafası yaklaşık on beş santim kadar geriye gitti.

Başımı biraz eğip kaldırarak salladım. Macdougak beni tümünden ıskalayan okkak bk kroşe savurdu. Ona yine vurdum.

Dizleri büküldü ama yere düşmedi. Çok dayanıldı bir sokak polisiydi.

-Etkilendim, dedim alay ederek. Yine de yerde kalman gerekkti. Betsey nin bahçeye girerken bağırdığım duydum.

-Alex! Macdougak oldukça iyi bir yumruk sakadı ama sallayacağı yumruğu biraz beki etmişti. Alnımın yanını sıyırıp geçti, burmayı başarsaydı o yumruğu yiyebikrdim.

-Bu daha iyiydi, dedim.

-Ağırkğını topuklarına verme Brian.

-Alex! diye bağırdı Betsey yeniden.

-Ona gününü göster, kahrolası! Şimdi! Macdougall a fiziksel temas istiyordum, ringdeki bir dakika daha. Buna hakkım varmış gibi gekyordu ve o da burada kendisine sunulan sadakayı hak etmişti. Falsolu bir yumruk daha salladı ama ayak oyunlan yaparak yumruğu savuşturdum.

Çoktan yorulmuştu bile.

-Şu anda karım ya da küçük kızını dövmüyorsun, dedim.

-Kendi sıkletinde biriyle dövüşüyorsun. Pozisyon alman için bir şans veriyorum Macdougall.

-Canın cehenneme, diye öfke bir şekilde cevap verdi ama soluk soluğa konuşuyordu. Yüzünü ve ensesini ter kaplamıştı.

-O adam sen misin? Akd Ustası sen misin Brian? Bütün o insanları sen mi öldürdün? Cevap vermedi, ben de midesine sert bir yumruk indirdim.

İki büküm oldu, yüzü acıdan gerilmişti.

Betsey ikimize doğru yaklaşmıştı. Diğer ajanların birkaçı daha geldi. Sadece izleckler; bunu niçin yaptığımı anlamışlardı.

Onlar da böyle olmasını istiyorlardı.

-Ayak parmakların, diyerek Macdougall'a bir dövüş tüyosu verdim.

-Hâlâ topuklarının üzerinde pozisyon alıyorsun. Bir şeyler mırdandı. Ne dediğini anlayamamıştım. Zaten aldırıyordum da. Midesine yine vurdum.

-Gördün mü? Bedeni etkisiz hale getirmek, dedim.

-Aynı şeyi çocuklarıma da öğretiyorum. Midesine aşağıdan yukarıya doğru bir yumruk daha indirdim.

Kaslatı sertti, yumruk da bayağı iyi oturmuştu, tıpkı ağır bir kum torbasına vuruyormuş gibi. Ardından Macdougall 1 çenesinin ucuna sert bir sağ kroşe daha indirdim. Çok sert bit şeldde çimenlerine üzerine düştü. Orada kaldı. İşi bitmişti Nefes nefese ve ter içinde başında dikikyordum.

-Brian Macdougall. Sana bir soru sordum. Akıl Ustası sen misin? d ı r Sonraki iki gün insanı tüketen ve çileden çıkaracak kadar hayal kırıklığına uğratan günlerdendi. Beş dedektif Foley Meydanı ndaki Metropoktan Islah Merkezi nde tutuluyordu.

Burası gangster çeteleri hakkında bilgi verenlerin ve sahtekâr pokslerin kendi güvenkkleri için alıkondduğu bir yerdi.

Dedektiflerin her birisiyle, en gençleri olan Vincent O Malley den başlayan ve kderleriymiş gibi görünen Brian Maidougall la biten bir görüşme yaptım. Dedektiflerin hepsi, MetroHartford kaçırma olayıyla dgderi bulunduğunu sırayla inkâr ettiler.

Brian Macdougall dk görüşmemizden saader sonra benimle yeniden görüşmek istemişti. Prangak dedektif Foley Meydanı ndaki sorgu odasına getirildiğinde bir şeylerin değişmiş olduğuna dair bir hisse kapddım. Bunu onun gözlerinden okuyabikyordum. Konuşurken Macdougak ın üzgün olduğu belkydi:

-Düşündüğümde daha farkk. Hapishane de olmak. Masanın yankş tarafında oturmak. Bir savunma oyunundan daha fazlasını gerektiriyor, bıkrısın. Denersin ve topu ağların üzerinden aşırısm.

-Bir şey ister misin? diye sordum.

-Soğuk bir içecek?

-Sigara olur mu? Sorgu odasına sigara getirilmesi için seslendim. Birisi bir paket Marlboro yla geldi ve hemen bırakıp çıktı. Macdougall bir sigara

yaktı ve sanki Marlboro içmek bu dünyadaki en büyük hazmış gibi rahadamış bir şekilde tüttürerek içti. Belki de şu anda ona öyle gekyordu. Gözleri kâh dalıyor kâh amaçsızca hareket ediyordu.

Zeki ve düşüncek olduğu belkydi. Akıl Ustası olabikr miydi? Benden ne istediğini duymak için sabırla bekkyordum.

Benden bir şey istiyordu.

-Birçok dedektifin bunu yapağını gördüm, dedi ve sigara dumanını üfledi.

-Nasıl dinleyeceğini bikrsin. Hata yapmazsın. Kısa bir sessizkk oldu. İkimizin de vakti boldu.

-Bizden ne istiyorsun? diye sordum sonunda.

-Doğru soru Dedektif. Buna birazdan geleceğim. Bikyorsun başlangıçta yeterince temiz bir pokstim, dedi.

-İlk idealler yok olup gittiğinde dikkatk olmak zorundasındır.

-Unutmamaya çalışırım, dedim hafifçe gülümseyerek ve üstünlük taslamamaya çakşarak.

-Böyle kalmanı sağlayan ne? diye sordu Macdougall. Cevabımla ilgileniyor gibi bir hak vardı. Belki onu eğlendiriyordum.

Büyük olasılıkla da benimle oynuyordu. Şimdilik bu sorun değildi.

Gözlerinin içine baktım ve boşluğu, hatta belki de pişmanlığı gördüm.

-Ademi ya da kendimi hayal kmkkğına uğratmak istemiyorum. Yaradılış tarzım böyle. Belki de çok fazla hayal gücüm yoktur. Duman parmaklarının arasında dolanıyordu.

-Ne istediğimi mı sordun? Bu doğru bir soruydu. Her zaman kişisel çıkarıma göre davranırım, her zaman böyle olmuştur.

Yüksek sesle iç geçirdi.

-Pekâlâ, ne istediğimi söyleyeyimİyi dinkyordum ama konuşmuyordum.

-Öncekle, MetroHartford olayında hiç kimseye zarar gelmedi. Hiçbir işimizde hiç kimseye asla zarar vermedik. d ı r

-Buccierilere ne diyeceksin? Ya James Bardett? Bayan Colkns? diye sordum.

Macdougau başını saüadı.

-Bu işleri ben yapmadım. Bikyorsun, bunları ben yapmadım. Bildiğini biliyorum. Hakkydı; önceki soygunları onların yapmadığına en azından ben inanıyordum. O olayların tarzı farkkydı. Ayrıca yoklama kayıdan,

soygunların yapıldığı bazı günlerde, dedektiflerin işe gelmiş olduklarını gösteriyordu.

-Tamam.

Buradan nereye varacağız? Bu soygunları planlayan kişiyi yakalamayı istediğimizi de biliyorsun. Şu anda önemseydiğimiz şey bu.

-Bunu biliyorum. O halde benim teklifim şu. Herkes için yutması zor bir lokma ama tartışmasız bir koşul. Bir polis olarak şimdiye kadar gördüğüm en iyi anlaşmayı istiyorum. Bu da Greenhaven gibi bir şehir kulübünde tanık koruma programı anlamına geliyor. Maksimum on yıl kadar, ortalıkta olmayacağım. Böyle bir anlaşmanın aynısını bir cinayet davasının bir maddesinde görmüştüm. Ne yapıp ne yapamayacağını biliyorum. Hiçbir şey söylemedim, ama buna mecbur da değildim.

Macdougall anlaşmayı kendi kendime yapamayacağımı biliyordu.

-Hikâyenin sonunu duyayım, dedim.

-Karşılık olarak biz senden ne alacağız? Gözlerini gözlerime dikti. Bakışı sabitti.

-Karşılık olarak size onu vereceğim. Soygunları planlayan herifi nerede bulacağınızı biliyorum. Ona Akıl Ustası diyorlar.

Nerede olduğunu biliyorum. Beşinci Kısım TAM BİR FİYASKO 9 FBI, New York Polis Departmanı ve Adalet Bakanlığı, Brian Macdougall'ın teklifine verilebilecek en iyi cevabı hazırlayabilmek için bir dizi üst düzey toplantı yapıyordu.

En azından pazartesi gününe kadar Macdougall ile ilgili hiçbir kesin sonuç alınamayacağından oldukça emindim.

Saat dört buçukta Washington'a geri döndüm. Betsey Cavakerre ve Michael Doud herhangi bir şey olabilir, diye New York'ta kaldılar.

Bazı önemli işlerim vardı. O gece çocuklar, Nana ve ben Yıldız Savaşları: I. Bölüm Fantom Tehdidi adlı filmi görmeye gittik. İyi vakit geçirmiştik, yine de filmde Samuel L.

Jackson'ın daha fazla görünür olmasını istedik. Jannie ve Damon'ın ilişkilerindeki ince değişikliklerin farkına varıyordum. Jannie hastalandığından beri Damon ona karşı çok daha sabırlı davranıyordu. Jannie de onu az eleştiriyor, daha az eziyet ediyordu. Geçen birkaç hafta içerisinde çok olgunlaşmışlardı. Arkadaş olmaya başladıklarına inanıyordum ve ömürleri boyunca da böyle sürecekti.

Cumartesi erkenden çocuklarla derleşmeye karar verdim.

Onlara ne söylenmesi gerektiği konusunda Nana dan güzel bir tavsiye zaten almıştım. Tepkisi tipik bir Nana davranışydı: Christine ve benim aramda olanlara oldukça üzülmişti. Küçük Alex e geknce, onun gelmesi için sabırsızlandığını söyledi.

-Bebekleri severim Alex. Onun gelmesi ömrümü on yd daha uzatır. Neredeyse ona inandım d ı r Kahvaltı masasında bana gözlerini dikerek,

-Hiç iyi değil, dedi Damon.

-Değil mi? Ona gülümsedim.

-Şey, bu gerçeğin sadece yarısı. Anlatmaya nereden başlayacağım? dedim biraz geveleyerek.

-En baştan, dedi Jannie.

Baştan mı? Tam olarak nerede başlamıştı? Sonunda konuya dakş yaptım.

-Christine ve ben uzun zamandır çok yakındık. Sanınım ikiniz de bunu bikiyorsunuz.

Hâlâ öyleyiz ama son zamanlarda bazı şeyler değışti.

Bu yd okul kapandığında Washington bölgesinden ayrılacak.

Tam olarak nereye gideceğini henüz bilmiyorum. Yine de onu çok fazla göremeyeceğiz. Jannie şaşırdı ve Damon konuştu.

-Okulda çok farklı davranıyor baba. Herkes öyle söylüyor. Kolaylık la çılına dönüyor. Her zaman üzgün görünüyor. Buuu duymak beni çok üzmüştü. Bunun kısmen benim suçum olduğuna inanıyordum.

-Çok kötü, çok korkutucu bir şey geçti başından, dedim Damon a.

-Bunun onun için ne demek olduğunu başkalarının anlaması çok zor.

Hâlâ toparlanmaya çakşıyor. Bu biraz daha zaman alabikr. Nihayet Jannie de konuştu ama şaşırtıcı bir şeküde alçak bir sesle yaptı bunu. Gözleri merak ve endişeyle doluydu.

-Peki Koca Oğlan ne olacak? diye sordu.

-Küçük Alex gekp bizimle birkkte yaşayacak. Bu iyi haber, söz veriyorum.

-Yaşasın! Yaşasın! diye bağırdı Jannie ve o doğaçlama danslarından birini yaptı.

-Küçük Alex i seviyorum.

-Bu gerçekten çok iyi, dedi Damon ve yüzü sevinçle parladı.

-Evimize gelmesine çok sevindim. Ben de seviniyordum ve merak da ediyordum, nasıl oluyordu da aynı anda hem neşe hem de hüzün olabiliyordu? Ufaklık gelip bizimle yaşayacaktı ama Christine gidi yordu.

Durum artık resmileşmişti; Nana Anne ye ve çocuklara bu durumu anlatmıştım. Uzun zamandır bu kadar yalnız ve boşlukta hissetmemiştim kendimi. d ı r Tehlike ne kadar artarsa heyecan da o kadar büyük olur. Akıl Ustası bu özdeyişteki gerçeği zaten biliyordu ve bu cidden tehkkeydi. Para iyiydi, ama sadece paraya sahip olmak yetmiyordu. Onu asıl heyecanlandıran ve adrenaknini yükselten şey tehkkenin ta kendisiydi.

FBI ajanı James Walsh, Alexandria dışında küçük, kiralık bir çiftkk evinde yaşıyordu. Ev en az Ajan Walsh m kendisi kadar sade ve mütevaziydi ve kendi kişiliğiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Çok

-dürüst ve

-candan bir evdi.

Akıl Ustası eve girmekte çok az sorun yaşadı. Poks memurları kendi evlerinin güvenkği konusunda akıl almaz derecede dikkatsiz davranırlardı. Walsh ya çok dikkatsiz ya da çok kibirk davranmıştı.

Çabucak girip çıkmak istemişti ama Akıl Ustası dikkatsiz davranmak istemiyordu. Döşeme tahtaları gıcırdıyordu.

Ama bunu zaten bikiyordu, çünkü eve daha önce de girmişti.

James Walsh in yatak odasına yaklaştıkça döşeme tahtaları rahatsız edici sesler çıkarmaya devam ediyordu.

Ne kadar tehlikeli olursa o kadar iyi. Ne kadar alçakça olursa heyecan da o kadar muhteşem olur.

Bu kural onun için daima böyle işlemişti. Yavaş ve sessizce yatak odasının kapısını iterek açtı ve içeri giriyodu ki,

-Kıpırdama, dedi Walsh yan karanlık odada.

Yatak odasının bir köşesindeki FBI ajanını zar zor görebik yordu.

Walsh yatağın arkasında pozisyon almıştı.

Eknde bir tabanca vardı. Walsh yatağının altında hep bir süah bulundurur ve onsuz asla yatmazdı.

-Silahı görüyorsunuz bayım. Tam göğsünüzü hedef almış durumda. Yemin ederim ki ıskalamam.

-Evet ankyorum, dedi Akıl Ustası ve hafiften güldü.

-Şah mat, öyle mi? Akıl Ustası nı yakaladın. Ne kadar da zekisin. Walsh a doğru ilerlemeye başladı ve hâlâ gülümsüyordu. Ne kadar tehlikeli olursa o kadar iyi.

-Kıpırdama! Dur! diye bağırdı Walsh aniden.

-Dur yoksa vururum! DUR!

-Evet tam s verdiğini gibi, dedi Akıl Ustası.

Durmadı, adımını yavaşlatmadı, aldırmasızca yaklaşmaya devam etti.

Sonra Ajan Walsh in tetiği çektiğini duydu. Onun ölümüne yol açacak, dünyasını durduracak, bu suç ılgınlığınl çözecek tek bir hareket. Ama hiçbir şey olmadı.

-Aaa, ama yemin etmiştiniz Ajan Walsh. Kendi sdahını FBI ajanının alnına dayadı. Boşta kalan ekyle Walsh in asker tıraşk başına hafifçe dokundu.

-Akıl Ustası olan benim; sen değilsin. Beni yakalamak için lyordun ama ben seni yakaladım. Senin tabancanın şarjörünü boşaltmıştım. Hepinizi avlayacağım. Birer birer.

Ajan Walsh, Doud, Cavakerre. Belki Dedektif Alex Cross u bile. Hepiniz leceksiniz. d ı r James Walsh in Virginia daki evine, pazar günü gece yansına doğru vardım. Birkaç komşu sokakta sinirk sinirk dolaşıyordu. Yaşlı bir kadının mırıldanıp i geçirdiğini duydum,

-Ne kadar iyi bir adamdı. Ne yazık, ne büyük bir kayıp. Bikyorsunuz, o bir FBI ajanıydı. Bikyordum. Derin bir nefes aldım ve sonra da Walsh in yaşayıp öldüğü o mütevazı eve dalıverdim. içeride çok sayıda yerel poks ve Büro mensubu vardı. Ölen bir ajan olduğu için şiddet Suçları Birimi de Quantico dan buraya çağrılmıştı.

Ajan Mike Doud u gördüm ve aceleyle yanına gittim.

Doud solgun görünüyordu, belki de tepesi atmak üzereydi.

-Çok zgnm, dedim. Walsh de çok yakın bir arkadaşlıklan vardı. Doud Virginia banhysnde yakınlarda bir yerde yaşıyordu.

-Oh, Tannm. Jimmy bana tek bir kötü söz söylemedi.

Onun en iyi arkadaşıydım, Tann aşkına. Başımla onayladım.

-şimdiye kadar ne ğrendin? Ne olmuş? Doud yatak odasını işaret etti.

-Jimmy orada. Sanınm kendisini öldürmüş Alex. Bir not bırakmış. İnanması çok zor. içinde az eşya bulunan oturma odasına girdim. Onunla daha önce yaptığım konuşmalardan Walsh in birkaç yıl önce boşanmış olduğunu biliyordum. Hazırlık okulunda okuyan on altı yaşında bir oğlu vardı diğer oğlu da, aynı zamanda kendi okulu olan Holy Cross ta okuyordu.

James Walsh yatak odasına açılan banyoda beni bekliyordu.

Kendi kanıyla kapk, hafif grimsi beyaz fayansların üzerine kıvrılmıştı. Odaya girerken kafasının arka tarafının parçalanmamış kısmını

görebikyordum. Doud arkama yaklaştı. Plastik deki torbasına konmuş intihar notunu eknde tutuyordu. Notu plastik torbadan çıkarmadan okudum. Not, Walsh in iki oğluna yazdmişti: Artıkyaşam benim için tamamen zorlaştı.

Bu iş; bu dava; her şey.

Andrew, Peter, gerçekten çok üzgünüm.

Sevgiler, Babanız Bir cep telefonu çaldı ve beni korkuttu. Çalan Doud un telefonuydu. Telefonu açtı ama sonra bana verdi.

-Betsey arıyor, dedi.

-Havaalanına doğru yola çıktım. Ah, Alex, neden böyle bir şey yaptı? Sesini duyuyordum. Hâlâ New York ta olduğu belkydi.

-Ah, zavalk Jim. Zavalk Jim. Niye öldürdü sanki kendisini? Buna inanmıyorum. O böyle birisi değildi. Ardından da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve çok uzakta olmasına rağmen ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim kendimi.

Ne düşündüğümü söylemedim. İçimde sakkyordum ve bu da beni biraz ürperti. Belki Betsey nin içinden gelen tepki doğruydu. Belki James Walsh kendini öldürmemişti. d ı r Pazartesi sabah erkenden New York a geri döndüm.

Manhattan daki FBI merkez ofisinde, saat dokuzda bir brifing verilecekti ve ben de tam zamanında oraya varmışım.

Birçok şeyi içimde sıkı sıkı sakkyor ve bir sorun olduğunu belk etmemeye çakşıyordum. Gözümde güneş gözlüğüyle resmi konferans salonuna doğru yürüdüm. Betsey orada olduğumu anlamış olmakydı.

Dağ gibi yığılmış kâğıdardan başını kaldırıp baktı ve ciddi bir şekilde başıyla selam verdi. Gecenin büyük bölümünü Walsh i düşünerek geçirdiğini söyleyebikrdim. Ben de öyle geçirmiştim.

Adalet Bakankğı ndan bir avukat konuşmasına başlarken boş bir sandalye çekip oturdum. Ellik yaşlarında, sert ve çok ciddi, neredeyse sevgiden yoksun biriymiş gibi görünüyordu.

Dar yakak, parlak, koyu gri bir takım giymişti, en azından yirmi ydkkmış gibi görünüyordu.

-Brian Macdougall la dgik bir ayarlama yapıldı, diye toplanmış gruba duyurdu.

Betsey ye baktım, başını sallayıp gözlerini devirdi. Çoktan öğrenmişti.

Buna inanamıyordum. Adalet Bakanlığı avukatının ağzından çıkan her kekmeyi çok dikkade dinkyordum.

-Bu odada tartışılan hiçbir şey hakkında açıklama yapmayacaksınız.

Basma hiçbir bilgi sızdırmayacağız. Dedektif Macdougall, MetroHartford kaçırma olayının bütün planı nı ve uygulamasını, soruşturma yapan dedektiflere anlatmayı kabul etti. Kendisi, söz konusu Akıl Ustası nın, son derece önemk şüpheknin yakalanmasını sağlayacak değerli bilgilere sahip. Tümnden akak buüak olmuş, etkisiz hale gelmişim ve kendimi tamamen becerilmiş biri gibi hissettim. Tann nin cezası Adalet Bakankğı haftasonu anlaşımayı bitirmişti ve Macdougak m istediği şeyleri elde ettiğine bahse girebilirdim.

Bu beni fiziksel olarak hasta etmişti ama poks olduğum günden beri Adalet hep böyle işlemişti.

Brian Macdougak, onlardan ne tür bir anlaşma koparabileceğini çok iyi bikiyordu. Artık sorulması gereken tek soru şuydu: Akıl Ustası nı bize verebilecek miydi? Soygunlarla ilgik ne bikiyordu? Lanet olası, bir tek şey bikiyor muydu? Yakında anlayacaktım. Yıldız tanık Dedektif Macdougall la o sabah geç vakit Metropoktan Islah Merkezi nde bir görüşme yapacaktım. Dedektif Harry Weiss, NYPD adına oradaydı. Betsey Cavakerre oturum boyunca FBI ı temsü ediyordu.

Macdougak m iki avukatı da oradaydı. Hiçbirisi de yirmi yıkık takım elbise giymiyordu. Elbiseleri usta işi, pahalı ve şık görünüyordu. Dedektif toplantının yapılacağı, küçük kayıt odasına girerken odaya bir göz attı.

-Burası berbat bir yer, değd mi? dedi.

-Kabul ediyorum, ama sistem böyle. Füozof Macdougak avukadarının arasına yerleşti ve oturum başladı.

Betsey öne doğru eğildi.

-Bu iyi bir şey olmalı. Bakakm Adalet Bakankğı ne satın almış? diye fısıldadı. d ı r Toplanü çok kötü başladı. NYPD İç İşleri nden Dedektif Weiss, hepimiz adına konuşma hakkını kendinde gördü. Weiss baştan başlayıp Macdougall ın önceki ifadesini düzenk bir şekilde, cümle cümle tekrar anlatmayı gerekli bulmuştu. Bu çok acı vericiydi. Fena halde onun sözünü kesmek istiyordum ama bunu yapmadım. Weiss ne zaman başka bir soru sorsa ya da Macdougall ı eleştiren anlamsız bir tartışmaya girse masanın alandan Betsey nin ayağını dürtüyordum.

Bu edepsiz dürtmelere son vermek için kaval kemiğime bir tekme ata.

Macdougall ın da canına yetmişti

-Seni lanet olası aptal! diye padadı Weiss a.

-Sizler birer şaka gibisiniz. Bu söylediklerin sadece senin dışkılarını Weiss, senin yağlı poponu örtmüyor. Zamanımı boşa harcıyorsun. Bırak başkası sorsun sorulan. Hâlâ anlamamış gibi görünen Weiss a ters ters bakü.

Macdougall sonunda ayağa kalkıp bütün gücüyle Sorulabilecek bütün yanlış soruları soruyorsun aşağılık herifi diye bağırdı.

-İşinde çok kötüsün, berbatsın, herkesin zamanını Ha harcıyorsun! Ardından da Macdougall, ağır demir çerçeve ve par klddı kirk bir pencereye doğru paldır küldür yürüdü, ikadan da arkasından koştu. Onlara bir şey söyledi ve hepsi güldü. Ha, ha, ha. Ne kadar da sinirleri bozulmuştu Brian Macdougall ın.

Diğerlerimiz konferans masasında oturup onları izledik.

Betsey, Weiss i yatıştırıyor, birleşik cephemizi sürdürmeye çalışıyordu.

-S...ktirsin, dedi Weiss olağanüstü bir açıkkk ve özetle.

-Ona istediğim soruyu sorabikrim. Bu o... çocuğunu saün aldık. Betsey başını saüayarak Weiss i onayladı.

-Hakksın Harry. Kibirk ve haksız. Tipik dedektif dedi.

-Belki Dedektif Cross a cevap verir. Anlaşdan İç İşleri Departmanı ndan hoşlanmıyor. Weiss önce başını saüayarak reddetti ama sonra yumuşadı.

-Pekâlâ tamam. Ne gerekiyorsa. Bu serseriyle işlen yürütmek için ne gerekiyorsa yapakm. Ben bir takım oyuncusuyum.

-Hepimiz birer takım oyuncusuyuz, dedi Betsey ve hafifçe Weiss in koluna vurdu. Çok iyi bir kadındı.

-Oneriere açık olduğun için teşekkür ederim. Macdougall masaya geri döndü, daha sakın görünüyordu.

Weiss tan özür büe diledi.

-Özür dilerim. Biraz sinirlerim yıpranmış, bihrsin. Dilediği özrün Weiss tarafından kabul edilmesi için bir kaç saniye bekledim, ama İç İşleri nden olan bu adam. arşıkk olarak tek kekme etmedi. Sonunda başladım.

-Dedektif Macdougall neden bize sahip olduğunuz, önemli bilgiyi anlatmıyorsunuz? Ne anlatmanız gerektiğini biliyorsunuz.

Aynca bizim de ne duymak istediğimizi biliyorsunuz. Macdougall her iki avukatına da baktı. Sonra da gülümsedi. d ı r

-Pekâlâ, bu yaklaşımı deneyekm, dedi Macdougall.

-Basit sorular ve basit cevaplar. Şu sözde Akıl Ustası yla üç kere karşılaştım. Hep Washington merkezinde. Onunla her görüşmemde bize seyahat masrafları dediği miktarı verdi. Bu, vaktimizi ayırdığımıza değen, ayrıca dikkatimizi çeken, ilgimizi uyandıran, gezinti başına elli bin dolar olan bir miktardı.

-Çok ama çok az konuşuyordu. Her şeyi başından sonuna dek düşünmüştü. Bütün açları biliyordu. Neden bahsettiğini biliyordu. Ve sonra bize, bu işteki payımızın on beş milyon dolar olacağını söyledi hemen. MetroHartford la ilgili çok inandırıcı konuşuyordu. Son derece ayrıntılı bir fikri ve planı vardı. Biz de işe yarayabileceğine inandık ve yaradı da.

-Sizi nereden tanıyordu? diye sordum.

-Sizinle nasıl bağlantı kurdu? Macdougall sorulardan hoşlanmıştı ya da en azından öyleymiş gibi görünmeye çalışıyordu.

-Arada sırada başvurduğumuz bir avukat var. Sağında ve solunda oturan avukadara baktı.

-Bu iki bey değd. Diğer avukatımızla bağlantı kurmuş. Bizden nasıl haberdar olduğunu tam olarak bilmiyoruz, ama ne yaptığımızı, nasıl çalıştığımızı biliyordu. Bu yararlı bir bilgi Dedektif Weiss. Kendiniz için not alın. Bizi bilebilirdi? Poks gücünden birisi mi? Bir poks? Bizimden biri mi Dedektif Weiss? FBI dan bir ajan? Washington dan bir polis? Belki bu odadan birisi? Herkes olabilirdi. Weiss kendini tutamadı. Yüzü kızardı. Döğmek gömleğinin yakası birkaç beden küçükmüş gibi göründü.

-Ama kim olduğunu zaten biliyorsun Macdougak. Öyle değil mi? Macdougak Betsey ve bana baktı. Başını salladı. Weiss a o da inanamıyordu.

-Buna geleceğim, ne bildiğime ve ne bilmediğime. Hakkımızda bildiği şeyleri küçümsemeye kalkmayın. Dedektif Cross u biliyordu. Ve Ajan Cavakerre i de. Her şeyi biliyordu. Bu çok önemk.

-Aynı fikirdeyim, dedim.

-Devam edin lütfen.

-Pekâlâ. İkinci buluşmamızı kararlaştırmadan önce, bu Akıl Ustası denen herifin kim olduğunu bulmak için ekimizden geleni yapıyorduk. Onunla ügik olarak FBI la bile konuştuk. Kurabddığımız tüm bağlantıları kurduk. Hiçbir şey bulamadık. Hiçbir iz bırakmamıştı. Bu yüzden ikinci buluşmayı yapmamız gerekiyordu ve henüz işi bağlamamıştı. Bobby Shaw, otelden ayrıkr ayrılmaz onu takip etmeye çalıştı, ama izini kaybetti.

-Bu da size onun bir poks olabüceğini mi düşündürdü? diye sordum.

Macdougak omuz sükti.

-Kesinkkle aklımızdan geçti.

Üçüncü buluşma bu işi yapıp yapmayacağımızla ilgiliydi.

Otuz müyon doların yarısı bu işi kabul edeceğimizi zaten biliyorduk. Daha iyi bir pay için pazarkk etmeye çakştık.

Güldü ve kesinkkle hiçbir şey söylemedi. Onun şardarını kabul ettik. Ya onun şardarını kabul edecektik ya da işi alamayacaktık.

-Buluşmadan sonra otelden ayrıldı. Bu kez onu takıp etmek üzere iki adamımız vardı. Uzun boylu, iri, koyu renk bıyıkkydı — ama bizce bu muhtemelen sahte bir bıyıktı. İki adamımız az kalsm yine izini kaybediyordu. d ı r

-Ama kaybetmediler. Çok şanskydılar. Onu Washington daki Hazelwood Gazi Hastanesi ne girerken gördüler.

Bir daha görünmedi. Neye benzediğini bilmiyoruz ama Akıl Ustası oraya girdi ve orada kaldı. Dışan çıkmadı. Macdougall konuşmayı kesti. Gözlerini yavaşça Weiss ın hizasından Betsey e ve bana doğru çevirdi.

-O bir akıl hastası baylar ve bayanlar. Washington daki Hazelwood Gazi Hastanesi nde. Akıl sağlığı koğuşunda. Onu hemen orada bulmanız gerek. FBI ajanları derhal Hazelwood Gazi Hastanesine gönderildi.

Hastanede bulunan her hastanın ve personelin dosyası toplandı ve değerlendirildi. Hastane yönetimi hastalara ulaşmamızı engelliyordu ama bu da uzun sürmeyecekti.

Çok uzun bir günün geri kalanını MetroHartford müşterileri ve çakşanlannın dosyalarının kopyalannı Hazelwood daki hasta kayıtlarıyla karşılaştırmakla geçirdim. Tanrı ya şükür ki bilgisayarlar vardı. Akıl Ustası hastanede olsa bile hiç kimse onun neye benzediğini bümiyordu. Otuz milyon doların yarısı hâlâ kayıptı. Ama ona hiç olmadığımız kadar yaklaşmıştık. Neredeyse tüm parayı New York dedektiflerinden gen almışük. Sadece birkaç yüz bin hâlâ kayıptı. Tüm dedektifler

-anlaşma yapakm

-ı oynamaya çalışıyorlardı.

O gece dokuz otuz sularında Betsey ve ben New York ta Ecco adk bir restoranda akşam yemeği yedik. Sarı, uzun ve bol bir elbise giymiş, altın küpe ve kolye takmıştı.

Bronz teni ve siyah saçlarıyla tezat oluşturan bu elbise ona çok yakışmıştı. Sanırım, güzel ve çok ama çok kadınsı göründüğünü o da bikiyordu.

Hoş ama gürültülü bir Manhattan restoranında masaya otururken,

-Bu flört gibi bir şey mi? diye sordu.

Gülümsedim.

-Çok fazla iş konuşmazsak bunun bir flört olarak nitelendirilebileceğini söyleyebirim. d ı r

-Söz veriyorum. Akıl Ustası buraya gehip masamıza otursa bile.

-

-Jim Walsh için üzgünüm, dedim. Bu konu hakkında çok fazla konuşma şansımız olmamıştı.

-Üzgün olduğunu bikiyorum Alex. Ben de üzgünüm.

Gerçekten çok iyi bir insandı.

-Bu seni şaşırttı mı? Yani kendisini öldürmesi? Elini benimkinin üzerine koydu.

-Evet şaşırttı, tamamen. Bu gece olmaz. Tamam mı? İlk kez bana açıldı ve biraz kendinden bahsetti.

Washington da John Carroll Lisesi ne gitmiş ve bir Katokk olarak yetiştirilmişti. Geçmişinin,

-katı, katı ve daha da katı, çok fazla disipknli olduğunu söyledi. Betsey on altı yaşındayken ölen annesi ev kadınıydı. Babası ordudayken bir çavuş, sonraları da itfaiye eri olmuştu.

-Eskiden John Carroll dan bir kızla çıkmıştım, dedim.

-Çok tadı k.üçük bir üniforması vardı okulun. Yeni mi? diye sordu. Kahverengi gözleri ışıldadı. Komikti.

Esprî anlayışının Washington daki eski semtinden ve ayrıca aile ortamından geldiğini söyledi.

-Bizim semtimizde bir erkek çocuk olarak büyüseydin ya çok komik olmak ya da bir sürü kavgaya karışmak zorunda kakırdın.

Babam bir erkek evlat istemiş ama bana sahip olmuş. Zoru ama komik bir adamdı, her zaman şaka yapardı. Babam çalışırken kalp krizi geçirip öldü. Sanırım bu yüzden her gün çdgın bir manyak gibi çalışıyorum Ona annem ve babamın ben on yaşına gelmeden önce öldüklerim ve beni büyükannemin büyüttüğünü anlattım. Ben de çok çakşıyorum, dedim.

Georgetown ve ardından da John Hopkins e gittin değil mi? diye sordu. Gözlerimi devirdim ama gülüyordum.

-Buluşmaya hazırlıklı gelmişsin. Evet, Hopkins ten psikoloji doktoram var. İşim için aşırı nitekkk biriyim. Güldü.

-Ben de Georgetown a gittim. Yine de, senden bir adım gerideyim.

-Dört yd. Yalnız dört kısa yd, Ajan Cavakerre. Orada çok iyi bir lekros oyuncusuydun. Ağzını ve burnunu buruşturdu.

-Oooh. Birileri daha bu geceye iyi hazırlanmış. Güldüm.

-Hayır, hayır. Ashnda seni oynarken bir kere görmüştüm. Hafif bir şaşkınlıkla

-Hatırkyor musun? diye sordu.

-Seni hatırlıyorum. Koşarken kayar gibi gidiyordun.

Başlangıçta parçalan tam yerine koyamamıştım ama şimdi hatırlıyorum. Betsey, John Hopkins teki psikoloji eğitimim ve sonra da üç yıkık özel doktorluk deneyimim hakkında sorular sordu.

-Ama cinayet masası dedektifi olmaktan daha çok hoşlanıyorsun değil mi? diye sordu.

-Evet. Hareketi seviyorum. O da bunu sevdiğini itiraf etti.

Sonra yaşamımızda bizim için önemk olan insanlar hakkında konuştuk. Ona öldürülen kanm Maria dan bahsettim.

Damon ve Jannie nin cüzdanımdaki resimlerini gösterdim.

Sesinin yumuşadığını fark ettim.

-Hiç evlenmedim. Kız kardeşlerimden ikisi evk ve çocuklu. Onlann çocuklannı seviyorum. Bana Poks Teyze diyorlar.

-Kişisel bir som sorabilir miyim? Başıyla onayladı.

-Ateş et! Sıcağa d a y a n a b i k r i m .

-Hiç evlenip yerleşmenin eşiğine geldin mi? diye sor dum.

-Poks Teyze? d ı r

-Bu soru kişisel mi, profesyonel mi Doktor? İnandmaz ölçüde İh riyatk davrandığını çoktan anlamıştım. Mizah anlayışı en iyi savunma aracıydı muhtemelen.

-Soru sadece arkadaşça, dedim.

-Öyle olduğunu bikiyorum. Söyleyebikrim Alex. Geçmişte bazı iyi arkadaşlarım, yani erkekler, birkaç çocuk olmuştu. Ne zaman cidddeşe, hep emin bir yerde durdum.

Eyvah! Ağzımdan kaçtı.

-Sadece gerçek olan bu kadar yavaş kaar ağızdan, diyerek gülümsedim. Öne doğru eğderek yaklaştı. Alnımdan, sonra da nazikçe dudaklarımdan öptü. Öpücükler çok hoş ve bütünüyde karşı konulmazdı.

-Seninle olmaktan hoşlanıyorum, dedi.

-Seninle konuşmaktan korkunç hoşlanıyorum. Gitmeye hazır mıyız? Birlikte otele döndük. Onunla odasına kadar yürüdüm.

Kapının dışında öpüştük ve Hartford daki ilk öpüşmemizde olduğundan daha çok hoşlandım bundan. Yavaş ve rahat olan maratonu kayanır.

-Hâlâ hazır değılsin, dedi gerçekçi bir şekilde.

-Hakksın... Hazır değıdim.

-Ama yaklaştın. Gülümsedi, ardından otel odasına girdi ve kapıyı kapadı.

-Ne kaçırdığını bdmiyorsun, diye seslendi içerden.

Otel odama giderken tüm yol boyunca gülümsedim.

Sanırım ne kaçırdığımı bikiyordum.

-İşte başlıyoruz! dedi John Sampson ve sonra da ellerini ırdtı.

-Kötü adamlar, kötü adamlar, nereye saklanacaksınız? Sak sabahı saat 06.00 da Sampson ve ben, Washington Kuzey Capitol Caddesi üzerindeki Hazelwood Gazi Hastanesi nin personel park yerindeki eskimiş Porsche mden indik. Büyük ve geniş bir alana yayılan hastane Asker ve Havacılar Yurdu nun tam kuzeyindeki Walter Reed Asken Tıp Merkezi nin güneyinde bulunuyordu.

Akıl Ustası mn evi burası mıydı? Merak ediyordum. Bu mümkün müydü? Brian MacdouglaU a göre mümkündü ve buna çok bel bağılamıştı.

Her ikimiz de spor gömlek, bol haki pantolon ve uzun konlu spor ayakkabüar giymiştik. Hastanede bir ya da iki günlüğüne çakşmaya gidiyorduk. FBI şimdiye kadar hastalar ya da personel arasında Akıl Ustası nı saptayamamıştı.

Hazelwood a ait arazi sarmaşık kapk yüksek taş duvarlarla evrikydi. Manzarası azdı: Hem kışın yapraklarını döken hem de taze yapraklı birkaç adet ak ve ağaç, savaşırdaki yeraltı sığınaklarını andıran suni toprak yığınları vardı

-Bu ana hastane binası, dedim ve sonra da uçuk sama boyanmış, yakındaki altı katlı bir binayı işaret ettim. Arazide yarım düzine kadar küçük ve sığınağı benzeyen bın vardı. d ı r

-Daha önce burada bulunmuştum, dedi Sampson.

Qözlerini kıstı.

-Vietnam dan tanıdığım, Hazelwood u boylayan birkaç adam vardı. Bu kurum için coşku dolu övgüler y a ğ d ı r m ı y orlardı. Burası bana hep Titicut Follies Delikk adk belgesel düşündürür. Bir hastanın yemek yemeyi reddettiği sahneyi haürkyor musun? Hani bu yüzden burnuna bir hortum takmaya zorladıkları sahneyi? Sampson a baktım ve başımı salladım.

-Hazelwood dan gerçekten hoşlanmıyorsun.

-Gazilere tıbbi bakım sağlayan sistemden hoşlanmıyorum.

Burada çakşanların çoğunun iyi olmasına rağmen, savaşlarda yaralanan erkek ve kadınların başına gelenler hoş değil. Muhtemelen artık burun hortumları kullanmıyorlardır.

-Biz ihtiyaç duyabiliriz, dedim,

-adamımızı bulursak.

-Akıl Ustası nı bulduğumuzda, şeker çocuk, kesinkkle o burun hortumlarından kullanacağız. Dik taş merdivenleri çıktık ve hastanenin yönetim binasına girdik. Birimin yöneticisi olan Albay Daniel Schofield m içerdeki ofisinin yolunu gösterdiler bize.

Albay Schofield, küçük ve özel bir odanın girişinde bizi karşılamak üzere bekkyordu. Diğer iki adam ve sanşın, minyon bir kadın içeride bekkyordu.

-Hemen içeri girelim, dedi Schofield. Endişek ve üzgün görünüyordu. Ne sürprizdi ama.

Bizi kendi personekne soğuk ve çok resmi bir şekilde takdim etti. Hiçbirisi bizi gördüğüne sevinmemiştı.

-Bu, Bayan Kathleen McGuigan. Sizin ve Bay Sampson ın çakşacağı dördüncü ve beşinci katın başhemşkesidir.

Bu Doktor Padriac Cioffi. Doktor Cioffi akıl sağlığı birimlerinden sorumlu psikiyatristtir. Ve Doktor Marcuse da hastanede çakşan en iyi beş terapistten biridir. Doktor Marcuse bize doğru yumuşak bir şekilde başını salladı. Oldukça sevimk biri gibi görünüyordu, ama hemşire McGuigan ve Doktor Cioffi taş suratlı ifadelenyle orada oturuyorlardı.

-Bu çok hassas durumu Bayan McGuigan, Doktor Cioffi ve Doktor Marcuse a açıkladım. Dürüst olmak gerekirse, bu durumdan hiç kimse hoşnut değil, ama başka seçeneğimiz olmadığını ankyoruz. Şu şüphek katıl bura saklanıyorsa bu herkesin güvenkğini ilgilendirir. Tabu yakalanmak. Buna kimse karşı çıkmıyor. d ı r

-O buradaydı, dedim,
-en azından bir süreliğine. Şu anda burada olabilir.
-Onun burada olduğuna inanmıyorum, dedi Doktor Cioffi
-Üzgünüm. Sadece anlayamıyorum. Bütün hastalaflnızı tanıyorum ve inanın bana hiçbirisi Akıl Ustası değil.

Y a k ı n ı n d a n büe geçmez. Buradaki bay ve bayanlar ciddi, çok ciddi bir şekilde dengesizdir.

-personelden biri de olabır, dedim ve tepkisini izledim.

-Fikrim yine de değişmedi Dedektif. İşbirkklerine ihtiyacım vardı, bu yüzden ekmden geldiği kadar arkadaş olmaya çakşmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyordum.

-Dedektif Sampson ve ben buraya ekmizden geldiğince hızlı girip çıkacağız, dedim.

-Katilin şu an hastanede bulunan hastalar dan biri olduğuna ya da en azından geçmişte öyle olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Bu işi kolaylaştırır mı zorlaştırır mı bilmiyorum ama ben de bir psikologum. Hopkins e gittim. McLean Hastanesi nde ve ayrıca Yaşam Enstitüsü nde psikolog yardımcısı olarak çalıştım. Sanırım koğuşlan bden biriyim. Sampson konuştu.

-Ah, evet, bir keresinde Union İstasyonu nda hamalkk yapmıştım. Ben de uygun biriyim.

Bu yükü taşımaya. Yönetici personel buna gülmedi ve tek bir kekme etmedi.

Hemşire McGuigan ve Doktor Cioffi, Tanrı esirges 1, durumun ciddiyetini hafifletmek için arsızlık eden Sarapson a ters ters baktılar.

Bir yere varmak istiyorsam onlara tamamen farkk bir da yaklaşmam gerektiğini anlamıştım.

-Hastanede jetine ya da Marplan bulunur mu? diye sordum gruba, jk. o k t o r Cioffi omuz sđkti.

-Tabii ki. Ama neden bu ar hakkında bilgi edinmek istiyorsunuz?

-Anectine, katille bırkkte çakşan insanları öldürmek ıcın kullanıldı. Zehirler hakkında çok şey bıkıyor ve insanların ölümünü izlemekten hoşlanıyor gibi görünüyor. Soyguncu gangster ekiplerinden biri asla bulunamadı, onlann da öldürölmüş olması muhtemel. Dedektif Sampson ve benim hemşire raporlarına ve bütün hastaların vaka görüşmesi raporlarına bakmamız gerekiyor. Daha sonra en umut verici ipuçlarımızdan biri olan

günlük çizelgeleri kontrol edeceğim. Bugün yediüç buçuk vardiyasında çakşacağız. Albay Schofield başıyla nazıkçe onayladı.

-Herkesin bu dedektiflerle tam bir işbirliği içinde olmasını bekkvorum.

Hastanede bir katil olabilir. Pek olası değil ama yine de imkân dahiknde. Saat yedide Sampson ve ben Hazehvood da görev başına geçtik. Ben bir akıl sağkğı danışmanı ve o da bir hamal dı. Ya Alul Ustası? O kimdi? d ı r O sabah Hazelwood un beşinci katında bir yerlerde Akıl Ustası doktoruna inanılmaz ölçüde sinirlenmişti. İşe yaramaz, değersiz şarlatan onun hastane bahçesine çıkma ayrıcalıklarını eknden almıştı. Psikiyatrisi son günlerde neden farkk göründüğünü bilmek istemişti. Neler oluyordu? Ne düşünüyor, neyi içine atıyordu? Beşinci kattaki zavallı küçük odasında endişe içerisindeydi.

Öfkelendikçe öfkeleniyordu. Kime köpürüyordu böyle, psikiyatrı.imden başka? Bunu düşündü ve sonra da oturup bir mektup yazdı.

Bay Vatrık Lee Mal Sahibi Sayın Bayım: Sizi hiç anlamıyorum. Değişiklikler üzelinde anlaşmaya vardı Ğımız kira sözleşmesini sözünüze güvenerek imzaladım. benimle ilgili olan kısmına uydum ama siz uymadınız.

Sözleşmemize adeta maksatlı olarak karşı çıkıyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz.

Size hatırlatayım Bay Lee, bu dairenin sahibi siz olabilirsiniz ama paramı aldığınız sürece ev benimdir. Bu mektup, tutanak için, sizin bana karşı almış olduğunuz ya Sadışi önlemleri gösterecektir.

Kapıma tahliye tebliğleri postalamaktan vaygeçmeli ve buna bir son vermelisiniz.Kirayı her ay, tam zamanında ödemekteyim! Beni bir daha aramayın. Anlamadığım Çince saçmalıklarınızı ve beni rahatsız etmeyi kesmelisiniz !Beni taciz etmeyi bırakın! Son bir kere daha söylüyorum.

Beni taciz etmeyi bırakın! Derhal.

Yoksa ben sizi taciz ederim!!! Yazmayı bıraktı. Sonra uzun uzun ve yoğun bir şekilde yazdığı mektubu düşündü. Aklını kaçıyordu, öyle değil mi? Çıldıracaktı.

Bilgisayarını kapattı ve koğuşun ortasına kadar gitti.

Her zamanki pasif ve hafiften mutsuz yüz ifadesini takındı.

Kaçıklar tüm ihtişamlarıyla dışarıdaydı. Pejmürde bornozlu, gıcırdayan tekerlekk sandalyek, çıplak kaçıklar. Bazen, asknda çoğu zaman, burada olduğuna inanması irakânsızlaşıyordu.

Tabii ki, ama amaç da buydu değil mir Hiç kimse onun Akıl Ustası olduğunu tahmin edemezdi.

Onu burada hiç kimse bulamazdı. Tam olarak güvendediydi.

Daha sonra Dedektif Alex Cross u gördü. d ı r Sampson la birlikte o gün yediüç buçuk vardiyasında çalıştık. Beşinci kata geldiğimde aktıkları deliller arasına gerilen ince kırmızı hattın sesini neredeyse duyabiliyordum.

Koğuş fazlasıyla standart kurumsal bir görüntüye sahipti: her şeyin rengi solgun leylak ve gri, duvarlarda açmış tek tük derin yarıklar, küçük fincank tepsiler taşıyan hemşkeler, hastane pantolonu ve lekek sabahkk giydirilmiş adamlar. Hepsini daha önce de görmüştüm, bir şey hariç.

Akıl sağkğı çakşanları, yardıma ihtiyaçları olduğunda alarm verebilmek için üzerlerinde düdük taşıyorlardı. Demek ki, burada personele zarar verilmişti.

Dördüncü ve beşinci kadar psikiyatrik hastalar için koğuş olarak düzenlenmişti. Beşinci katta yaşları yirmi üç ile yetmiş beş arasında değişen otuz bir gazi vardı. Beşinci kattakiler hem kendileri hem de başkaları için tehкке oluşturan hastalardı.

Araştırmaya beşinci kattan başladım. Kattaki hastaların ikisi, uzun boylu ve iri yarıydı. Adamlar, dedektif Crews ve O Malley tarafından takip edüen adamın tarifine bitaz uyuyordu. Adamlardan biri olan Cletus Anderson, Otdudan atıldıktan sonra Denver ve Salt Lake City deki gücünde yer almış, bıyıklarına ak düşmüş bir adamdı.

İlk sabah Anderson ı koğuşun salonunda aylak aylak olaŞırken buldum. Saat onu geçmişti ama hâlâ pijamaları ve kirli sabahlığı üzerindeydi. Televizyonda ESPN kanalını izkyordu ve bana alol ustası bir katılmış gibi gelmedi. Koğuşun salonundaki dekor yaklaşık bir düzine kadar kahverengi plastik sandalye, orantısız bir iskambil masası ve duvarlardan birine monte edilmiş bir televizyondan oluşuyordu. İçerde ağır bir sigara kokusu vardı. Anderson sigara içiyordu. Televizyonun önüne oturdum ve başımla selam verdim.

Bana döndü ve bozuk bir sigara dumanı halkası üfledi.

-Yenisin değü mi? Bilardo oynar mısın? diye sordu.

-Bir denerim.

-Bir dene, dedi ve sanki şaka yapmışım gibi gülümsedi.

-Bilardo salonunun anahtarı var mı sende? Sorusuna cevap beklemeden ayağa kalktı. Ya da belki de som sorduğunu unutmuştu. Hemşire

çizelgesinden, onun öfkek bir yaradılışa sahip olduğunu ama şu anda bir kamyon Vakumun etkisi altında olduğunu biliyordum. Bu iyiydi. Anderson 1.98 boyunda ve 122 kilo ağırlığındaydı.

Bilardo salonu beklenmedik şekilde, duvarla çevrilmiş egzersiz bahçesini gören, iki büyük penceresi olan eğlencek bir yerdi. Bahçe, kırmızı akçağaç ve karaağaçlarla sınırlanmıştı ve ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu.

Orada Cletus Anderson la birlikte yalnızdım. Bu çok iri adam Akıl Ustası olabilir miydi? Bunu henüz söyleyemezdim.

Bilardo topu ya da istekayla kafama ağır bir darbe indire bilirdi.

Anderson ve ben sekiz top oynadık. Çok iyi değildi. Birkaç kötü vuruş yaparak onun oyunda kalmasına izin verdim, ama o bunu fark etmişe benzemiyordu. Grimavı gözleri neredeyse donuklaşmıştı.

Bir banko atışını kaçırdıktan sonra,

-Şu mavi kargaların boyunlarını kırmak istiyorum, diye öfkek öfkek mırıldandı ki bu atış, masada ekne geçen en iyi fırsat değildi. d ı r

-Mavi kargaların suçu ne? diye sordum.

-Onlar dışarıda. Bense buradayım, dedi ve gözlerini bana dikti.

-Başıma deli doktoru kesmeye kalkma tamam jı? Bay Akd Sağkğı Görevlisi Zırvası. Atışını yap. Çizgili topu köşeye yolladım, ardından diğer uzun atışı kaçırdım Anderson istekayı benden aldı ve bir sonraki atışı için uzunca bir süre ayakta durdu. Fazla uzun bir süre diye düşünüyordum. Sonra aniden doğruldu. Boyunun tüm uzunluğuyla. Bana ters ters baktı. Vücudu katılaşıyordu; geniş kollarını geriyordu.

-Bana bir şey mı dedin, Bay Akd Sağkğı? diye sordu.

Elleri çok büyüktü ve bilardo istekasını sıkıca kavramış sapını buruyordu. Vücudu çok yağlıydı ama sıkıydı, tıpkı futboldaki hat oyuncuları ve bazı profesyonel güreşçiler gibiydi.

-Yoo. Cık bde demedim.

-Bunu komik mi zannediyorsun? Bundan nefret ettiğimi bile bde cıkıkıkleyen mavi kargaları takkt edip dalga mı geçiyorsun? Başımı sallayıp reddettim.

-Hayır, Bunu kastetmemiştim. Anderson her iki ekyle sınıksıkı tuttuğu istekayla bilardo masasından geri adım attı.

-Alçak sesle bana pisi pisi dediğini duyduğuma yemin edebikrim. Küçük pisi? Korkak? Bunun gibi aşağıdayıcı bir şey? Onunla göz teması kurdum.

-Sanırım bilardo oyunumuz burada sona erdi, Bay Anderson. Lütfen çubuğu yere bırakın.

-Bana bu çubuğu yere koydurtabileceğini mi sanıyorsun? Muhtemelen öyle sanıyorsun, benim korkak bir pisi olduğumu düşünüyorsan. Çalışanların sahip olduğu düdüğü ağzıma aldım.

-Burayeniyim ve işe ihtiyacım var. Başka sorun istemiyorum.

-Güzel, öyleyse, Tann nın cezası, lanet olası yanlış bir yere geldin adamım, dedi.

-Burnu havada boktan bir düdük çakıcısıysın sen. Anderson istekayı masanın üzerine rasgele fırlattı ve kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü. Giderken bana omuz atı.

Tükürük saçarak,

-Konuşmana dikkat et, end dedi.

Anderson a daha fazla fırsat vermedim. Onu kaptığım gibi döndürerek şaşırtım. Kollarım ve omuzlarımdaki gücü hissetmesini istedim. Ona dik dik bakım. Tahrik edildiğinde neler olacağını görmek istiyordum.

-Asıl sen konuşmana dikkat et, dedim en hafif fısıltıyla.

-Etrafımda dolaşırken çok, ama çok dikkatli ol. Sonra Cletus Anderson m yakasını bıraktım ve dönüp uzaklaştı. Bu iri adamın bilardo salonunu terk edişini izledim.

Umarım Alol Ustası odur.

274 d ı r Şu âna kadar düşünebildiğim en kötü olası Akıl Ustası nı ortadan kaybolması ve bir daha izini hiç bulamamaktı. Akıl Ustası Avı,

-Akd Ustası nı Beklemek ya da onu yakalamamıza yol açacak bir şey yapması için

-Akıl Ustası Duası Etmek gibi bir duruma dönüşmüştü.

Gazi Hastanesi nde vardiya değişimleri, otuz dakikak hemşire raporu ve aynı anda kahve molası verilerek başkyordu.

Toplantı sırasında her hastayla kısa bir görüşme yapıp kazanmış oldukları özel haklardaki değişiklikler not ediliyordu. Raporda sıkça geçen kekmeler tesir; itaat, etkileşim ve tabki ki TJ GB ydi. Koğuşlardaki adamların en azından yansı Travma Sonrası Gerikm Bozukluğu yaşıyordu.

Vardiya değişim raporu sona erdi ve günüm başladı.

Psikiyatrisi yardımcılarının temel görevi hastalarla etkileşim kurmaktı. Orada bu işi yapıyordum ve bu da bana öncelikle neden psikoloji okuduğumu hatırlatıyordu.

Aslında geçmiş yaşantımın büyük bölümü, özellikle de travmanın o korkunç etkisi hakkındaki sezgilerim ve bilgim hızla yeniden canlanıyordu. Bu adamların çoğu bunun acısını çekiyorlardı. Çevrelerindeki insanlar sağlam ve güvenilir gelmiyordu. Kendinden şüphe etme ve suçluluk duyma her an yaşadıkları bir şeydi. İnanç ve dini değerlere önem vermiyorlardı. Akıl Ustası gizlenmek için niçin böyle bir İri seçmişti? Sekiz saatlik çakşma süresince sivri uçlu aletleri kontrol etmek zorundaydım Mutfaktaki tüm çatal, bıçak ve kaşık lan saymak gerekiyordu; bir şey kaybolmuşsa, ki bu nadi ren olurdu, tüm odalar aranırdı. Sekiz saatlik vardiya bo yunca aşırı derecede intihara eğilmek, Copeland adındaki hastayla bire bir görüşme yapmak; saat dokuzda başlayan on beş dakikalık kontrolleri yapmak her on beş dakikada bir bütün hastaların nerede olduklarını kontrol etmek ve hemşire odasının dışında, holde duran karatahtadaki hasta isimlerinin yanma işaret koymak; ve çöp sepederini boşaltmak birilerinin çöpleri alması gerekiyordu gibi birtakım özel görevlerim vardı.

Tahtaya her gidişimde, en olası şüpheleri tebeşirle hafif koyularak işaretedim. Kontrol saatimin bitiminde, yeni kstemde yedi adayın yer aldığını fark ettim. James Gallagher adk bir hasta, sadece Akd Ustasının fiziksel eşkâne çok uyduğu için kstedeydi. Yeterince uzun boylu, kakn göğüslü, ve oldukça uyanık ve zeki görünüyordu.

Sadece bu özelliği bde onu bir şüpheli yapıyordu.

Frederic Szabo nun şehre inme hakkı vardı, ama utangaç biriydi ve onun bir katil olduğundan şüpheliydim. Vietnam dan beri ülkede, orada burada dolaşmış ve hiçbir işte birkaç haftadan fazla çalışmamıştı. Ara sıra hastane personeline tükürürdü ama yatkın görüldüğü tek suçu da buydu.

Stephen Bowen ın da şehre inme hakkı vardı, bir zamanlar geleceği parlak bir piyade yüzbaşı olmuştu. TSGB dan muzdaripti ve 1971 den beri Gazi Hastanesi ne girip yordu. Ordudan ayrıldığından beri hiç

-gerçek bir iş te çalışmadığını söylemekten gurur duyuyordu.

Michael Fescoe, Washington da iki bankada çalışmış ama aldığı dağlar yüzünden kendi çek defterini büe kon etmekten aciz görünüyordu. Belki TSGB hastakğını uy u d ı r rıyordu ama hastanedeki terapisti hiç de aynı fikirde değildi.

Cletus Anderson, Akıl Ustası nın genel fizisel eşkâne uyuyordu. Ondan hiç hoşlanmadım. Üstekk şiddete eğilimliydi.

Yine de Anderson Akıl Ustası olabileceğine dair beni şüphelendirecek hiçbir şey yapmamıştı. Durum tam tersiydi.

Vardiya değişiminden az önce Betsey Cavakerre koğuştan beni aradı. Hemşire odasının arkasındaki küçük personel odasında telefona cevap verdim.

-Betsey? Neler oluyor?

-Alex çok garip bir şey oldu, dedi ve titriyormuş gibi geldi. Ona ne olduğunu sorduğumda, o berbat, şok edici haberi verdi.

-Mike Doud kayıp. Bu sabah işe gelmedi. Kansını aradık ama evden her zamanki saatinde çıktığını söyledi.

-Bürö ne yapmayı düşünüyor? diye sordum.

-Bir otomobd kazası geçirdiğini zannetmiyoruz. Paniğe kapdın için çok erken. Ama bu Doud ın yapacağı bir şeye benzemiyor. Gerçekten düzgün bir adamdır, bir ade babası ve tamamen güvendir birisidir. Önce Walsh, dedi.

-Şimdi de bu. Neler dönüyor Alex? Bu o, değil m? 277 O mu bizi avlıyordu? Önce Ajan James Walsh öldü şimdi Doud kayıp. Olayların birbiriyle bağlantık olup olmadığını söylemenin imkânı yoktu ama öyle olduğunu varsaymak zorundaydık. Bu oydu, öyle değil mft Doktor Cioffi yle hastanenin yönetim binasında mülakat yapmak için zaman ayırmıştım, bu yüzden randevuya uydum. Cioffi ve Hazelwood daki diğer psiki yatrisderin geçmişleri hakkında biraz araştırma yapmıştım. Cioffi nin kendisi de bir gaziydi; Vietnam a iki kere gitmişti ve bundan önce de yedi ayrı gazi hastanesinde çalışmıştı. Akıl Ustası o olabıkr mıydı? Anormal psikoloji üzerine tahsili vardı. Ama gel gelekm ben de aynı durumdaydım. çeriye alındığımda Doktor Cioffi, ortağının çam ağacından yapılmış masasında yazı yazıyordu. Sırtı pencereye dönüktü. Rengi perdelerle uyumlu, san çizgih kumaşla kaplı, ahşap ve bambu karışımı bir sandalyede oturuyordu.

Onu çok iyi göremiyordum ama onun beni görebildiğini bikiyordum. Ah evet, oynadığımız oyunlar, akü doktorlan olan bizlerin bile.

Sonunda başını kaldırdı ve orada olduğuma şaşırmış gibi yaptı.

-Dedektif Cross, özür düetim. Sanırım saati unutmuşum. Koüüğünü fırlattı ve sonra da sandalyesinden kalkıp ote taraftaki genel oturma alanını işaret etti.

-Doktor Marcuse ve ben geçen gece sizi konuşuyorduk. Siz ve diğer dedeko d ı r gjj geldiği gün oldukça sert davrandığımızı fark ettik. Sanının poHsin koğuşlarda gezinmesi fikrini biraz rahatsız edici bulduk. Neyse, sizin mükemmel bir alal sağkğı danışmanı olduğunuza dair birtakım söylentiler duydum. Oltaya gelmeyi reddettim. O bir doktordu; bense akıl saghğ danışmanımın. Cioffi ye, derlediğim şüphehler kstesinden bahsettim. Listeyi benden aldı, isimlere çabucak bir göz attı.

-Tabii ki bu hastaların hepsini tanıyorum. Eminim bazıları şiddet eğikmlerini besleyecek kadar öfkekdirler. Askna bakarsanız Anderson ve Hale geçmişte cinayet işlemişler. Yine de bu adamların herhangi birinin, cesaret isteyen bu seri soygunları düzenlediğine inanmak zor. Sonra, tabü ki, bu kadar paralan varsa neden hâlâ buradalar? diyerek güldü.

-Ben olsam burada olmazdım. Öyle mi Doktor Cioffi? Hayret etmekteydim.

Daha sonra yaklaşık bir saatimi Cioffi nin hemen bitişiğinde, daha küçük bir ofise sahip olan Doktor Marcuse la geçirdim. Arkadaşkımdan hoşlanmıştım ve zaman uçup gitmişti. Marcuse etkin, zeki biriydi ve araştırmada işbirliği içinde davranmaya çakşıyordu. Ya da öyle bir izlenim bırakmaya çakşıyordu.

En sonunda,

-Buraya, Hazekwood a nasd geldiniz? diye sordum.

-iyi soru, karmaşık cevap. Babam orduda pilottu. İkinci Dünya Savaşı nda iki bacağını birden kaybetmişti. Yedi yaşımdan beri gazi hastanelerini gezip duruyordum. Bu geçerli nedenden dolayı, oralardan aşırı derecede nefret diyordum. Sanırım bu hastaneleri babamın döneminde buğundan daha iyi hale getirmek istedim. Başarıyor musunuz? diye sordum.

Sekiz aydan daha az bir zamandır buradayım.

Onda daki başka bir hastaneye geçen Doktor Francis in 9 yerine geldim. Bu hastanelere ayrdan para yeterli değil. Bu ulusal bir rezalet ama hiç kimsenin umrunda değilmiş gibj görünüyor. Birileri bu hastaneler için bir şeyler yapıncaya kadar .Sixty Minutes ve Dateline adk TV programlarının her hafta gazi hastaneleriyle dgik program yapması gerekiyor. Alex, senin katil hakkında sana ne anlatabüeceğimi bilmiyorum.

-Onun burada olduğuna inanmıyorsunuz değil mi? diye sordum.

Marcuse başını salladı.

-Buradaysa eğer, gerçekten de bir alol ustasıdır. Buradaysa, herkesi kandırmış demektir. d ı r Sizi görüyorum, Doktor Cross. Sizi görüyorum ama siz benim kim olduğum hakkında en küçük bir ipucuna bile sahip değilsiniz Uzansam size dokunabilirim.

Sizden çok daha zekiyim ve ayrıca da zekâm düşündüğünüzden de üstün. Basit bir gerçek. Aynı zamanda kanıtlanabilir bir gerçek. Bir dizi zekâ testi yapddı. En iyisinden, birçok psikolojik testti bunlar. Test sonuçlarımı gördünüz mü? Etkilendiniz mi? Geçen sabah dinlenme odasında, size tam tamına bir sandalye uzaktaydım. Yüzünüzü inceledim. Gözlerimi idmanlı vücudunuzda dolaştırdım. Yandığımı düşünüyordum, belki de siz gerçekten Alex Cross değddiniz. Öyle yakındık ki, üzerinize adayıp boğazınıza yapışabıkrdım. Bu sizi şaşırrır mıydı? Burada olmanızın beni kesinlikle şaşırttığını itiraf edeyim.

Resminizi görmüşüm, meşhur birisiniz ve sonra bakûm kı buradasınız. Bütün paranoyak düşlerimin ve fantezilerimin gerçekleşmesini sağladınız.

Niçin buradasınız Doktor Cross? Tam olarak neden? Beni nereden bulabildiniz ki? Bu kadar becerikk misiniz? Kendi kendime sürekk sorduğum, kafamın içinde bir nakarat gibi dönüp duran som bu işte. Alex Cross neden burada? İşinde ne kadar başardı? Şimdi sizin için bir sürpriz hazırlayacağım. Sizin onurunU2a özel bir plan yapacağım. 9 Artık planın bir parçasısınız.

Son derece dikkatk olun, Doktor Cross.

Düşündüğünüzden çok daha savunmasızsınız Nej yapabileceğimle ilgili hiçbir fikriniz yok.

Ne yapacağım bikiyor musunuz? Uzanıp size dokunaca ğım.

Yakaladım sizi. d ı r

-Hastane tıpkı çıkmaz bir sokak gibi Betsey. Herkese bakam doktorlar, hemşireler, hastalar. Bu haftadan sonra Hazelwood a geri dönmek miyiz, yoksa dönmemek miyiz bilmiyorum. Belki de Brian Macdougall bizi aptal yerine koydu. Belki Akıl Ustası bizimle oynuyor. Walsh ya da Doud hakkında başka bir şeyler öğrendik mi? Başını salladı. Gözlerindeki acıyı ve hayal kmkkğını fark edebihyordum.

-Doud hâlâ kayıp. Hiçbir iz yok. Ortadan kayboldu. Onun ofisinde oturuyordum ve ayaklanmızı masanın üzerine koymuştuk. Şışeden buzlu çay içiyorduk. Vakit geçiriyor, birbirimizin derdini paylaşıyorduk. Betsey istediğinde ya da siz ihtiyaç duyduğunuzda iyi bir dinleyici olabikyordu.

-Şimdiye kadar ne öğrendiğini anlat bana, dedi.

-Sadece bırak dinleyeyim. Üzerine düşünmek istiyorum.

-Hastanedeki herhangi bir hasta ya da personel üyesinin, MetroHartford ya da daha önceki soygunlarla bir bağlantısı olduğunu gösteren hiçbir şey bulamadık. Hiçbir sta bu suçları işleyebilecek kapasiteye sahip değd. Oradaki doktorlar bde çok etkileyici değd. Belki Marcuse öyle alabilir ama bence o iyi biri. Yarım düzine ajan Hazelwood da k k her seçeneği araştırdı. Hiçbir iz yok Betsey. Bu afa sonu dosyalara yeniden bakacağım. Sence onu ekmizden kaçırdık mı? 9

-Hep aynı şey, yine bir şüpheli yok ekmizde. Sanırım Akd Ustası istediği an, hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolabikyor. Gözlerini ovuşturdu ve sonra yine bana baktı.

-Adalet Bakankğı Brian Macdougall ın hikâyesine fazla yatınm yaptı. Bu yüzden Hazelwood u araştırmaya devam etmek zorundalar. Sonra da ülkedeki bütün gazi hastanelerini kontrol edeceklerdir. Bu da benim araştırmaya devam etmek zorunda kalmam demektir. Sence Macdougak ve çetesi yanıldı mı?

-Belki yanıldar, belki de oyuna getirildiler. Ya da belki de Macdougak tüm hikâyeyi uydurdu. Muhtemelen Macdougak bu işten istediği şeyi alacak, yani kampa gidecek.

Dediğim gibi dosyalara yeniden bakacağım. Pes etmeyeceğim. Betsey şehrin manzarasını seyretmeye devam ediyordu.

-Öyleyse bütün haftasonu çalışmayı plankyorsun. Çok yazık. Mola vermeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor oysa, dedi.

Çayımı yudumladım ve ona baktım.

-Akkndan neler geçiyor? Güldü, yüzündeki ifade dayanılmaz bir şekilde cilveliydi.

Buzlu çay şişesinin ağzına üfleyerek ıskk sesi çıkarttı.

-Bence zamanı geldi Alex. Her ikimizin de eski moda EĞLENCE ye ihtiyacı var. Cumartesi öğlen gibi seni almama ne dersin? Başımı salladım ama gülüyordum.

Bu evet mi demek? diye sordu.

-Evet demek. Sanırım birazcık eski moda EĞLENCE ye ihtiyacım var. Bundan eminim. d ı r Cumartesi öğleden sonrayı bekleyemiyor, sabırsızlanıyordum.

Çocuklarla market akşverişi yaparak, Southeast tekı bir hayvanat bahçesine giderek kendimi meşgul ettim. Akıl Ustası nı akkmdan çıkarmıştım. Ajan Walsh ve Doud ı, Hazelwood Gazi Hastanesi ni, cinayet ve kargaşayı da düşünmüyordum.

Betsey öğlen tam 12.00 de gelip mavi Saab ıyla aldı beni.

Araba yıkanmış, hatta belki de cdalanmıştı, çok parlak ve yeni görünüyordu, ayrıca bu buluşma günü, vaatlerle doluymuş gibi görünüyordu.

Jannie nin odasının penceresinden bakacağını biliyordum, b u yüzden arkamı döndüm, komik bir yüz ifadesi takınıp el salladım. Jannie de bana el salladı, ağzı kulaklarına varıyordu. O ve kedimiz Rosie oradaydılar; başrolünü oynadığım pembe diziyi izkyorlardı.

Betsey nin Saab ının yan penceresine yaslandım. Beyaz pek bir bluz üzerine, ince deri bir ceket giymişti. İsteddiği zaman gerçekten güzel görünebikyordu ve sanırım bugün de öyle olmasını istemişti.

-Her zaman tam vaktinde gekyorsun. Dakiksin. Tıpkı Akıl Ustası gibi, diye şaka yaptım.

Ego Ustası, diye düzeltti.

-Bu hikâye için iyi bir son muydu bu Alex? Ben oyum! Beni yakalıyorsun çünkü ölümcül bir hata yapıyor ve sana deli gibi âşık oluyorum. J a m e s P a t t e r s o n 9

-Deli gibi âşık mısın? diye sordum sessizce ön koltuğa kayarken.

-Kıdemli Ajan Cavalierre? Güldü, harika bir tebessüm bekrdi yüzünde. Hiçbir fedakârkıktan kaçınmıyordu.

-En değerık hafta sonumdan vazgeçiyorum değü mi?

-Nereye gidiyoruz? diye sordum.

-Yakında anlarsın. İyi bir planım var.

-Buna şaşırmadım. On dakika sonra Saab ın yönünü Pennsylvania Bulvarındaki Four Seasons Otek nin girişine doğru çevirdi. Asık bayraklar rüzgârda nazıkçe hışırdıyordu. İç bahçe, Boston sarmaşığıyla kapk tuğlalardan oluşuyordu. Çok hoştu.

-Burası iyi mi? diyerek bana dönüp baktı. Bakışları biraz endişek ve biraz karasızdı.

-Bence güzel, dedim.

-Uygun. Mükemmel bir plan.

-Değerli zamanımızı neden yollarda harcayalım? dedi Betsey ve karşı konulmaz bir şekilde gülümsedi. Bir FBI ajanı için oldukça sıra dışı ve şaşırtıcıydı, özellikle de çok hırsk, zeki biri için. Onun tarzını, istediği şeyi üzerine yakıştırmasını çok beğeniyordum. İstediklerini genellikle elde edip etmediğini merak ediyordum.

Kayıt yaptırdı ve bizi doğrudan otekin en üst katındaki bir odaya götürdüler. Tüm yol boyunca onun arkasından yürüdüm.

Yürüyüşünü izledim.

Süit odaya girer girmez oda görevlisi adam

-Benden istediğiniz başka bir şey var mı çocuklar? dedi, gençlere özgü ama işgüzar bir edayla. Ona bahşış verdim.

-Odayı gösterdiğiniz için teşekkürler.

Sadece dışarı çıkarken kapıyı arkanızdan kapaın. Nazikçe. Başıyla onayladı.

-Bu arada, buradaki oda servisi çok iyidir. Washington daki en iyi oda servisidir.

-Teşekkürler. Kapı, dedi Betsey ve el sallayıp gülümsedi.

Yavaşça. Hoşça kakn. d ı r Betsey deri ceketini çoktan çıkarmıştı. Kapı çekildiğinde kokarımdaydı. Öpüşüyor, birbirimizi kışkırtıyorduk ve bu benim için yavaş, zarif ve karşı konulmaz bir dans gibiydi.

Her ikimiz de dek gibi âşıktık ve şu modası geçmiş eğlence o kadar da kötü bir şey değil, diye düşünüyordum. Bana söz verdiği de bu değil miydi? Betsey çok heyecanlıydı ama aynı zamanda da kollarımın arasında çok rahattı. Zıtlıkların mükemmel bir örneğiydi Ufak tefek ve hafifti ama aynı zamanda adetlik ve güçlüydü; çok zeki ve ciddiye ama aynı zamanda da komik, alaycı ve asiye. Ah evet, bir de korkunç seksiydi.

Yatağa doğru ilerledik ve kendimizi yatağın üzerine bıraktık.

Kimin başı çektiğini ya da kimin diğerini izlediğini bilmiyordum. Bu hiç de önemk değildi. Yüzümü ipek bluzuna gömdüm.

Kahverengi gözlerinin içine baktım.

-Kendinden çok eminsin. Kayıt yaptırmak filan.

-Zamanı geldi, demekle yetindi.

Yumuşak beyaz bluzunu ve kısa siyah eteğini tek tek çıkardım. İpek gibi pürüzsüz yüzünü nazikçe okşadım; sonra kollarını, bacaklarını ve ayaklarının altını. Soyunmamız bir buçuk saat almış olmalıydı.

-Dokunuşların harika, diye fısıldadı.

-Durma. Lütfen durma. 9

-Durmuyorum. Dokunmaktan ben de hoşlanıyorum.

Sen de durma.

-Oh Tanrım, bu çok harika! Alex! diye, karakterine hiç de uymayan inceden bir çığlık attı.

Parmaklarımla dokunduğum bölgelerini öpüyordum.

Okşanmak onu çok heyecanlandırıyordu. Daha önce bana kullandığını söylediği Alfred Sung s Forever adlı harika bir parfüm sürmüştü. Onu dudaklarından uzun uzun öptüm.

Nihayet birimiz,

-Şimdi. Lütfen? diye fısıldadı.

Artık şamarı gelmişti.

Yavaşça, ama çok yavaşça Betsey nin içine girdim. Olabildiğince derine doğru hareket ediyordum. Üstteydim ama ağırlığımı kollarıma vermiştim. Birkkte hareket ediyorduk ve bu çok kolay ve rahattı. Sonra dudaklarıyla bir melodi mırıldanmaya başladı, behrli bir ezgi değddi, sadece beni diyapazon gibi titreten tadı bir sestti.

-Seninle olmaktan hoşlanıyorum, dedim.

-Hem de çok. Umduğumdan daha da fazla.

-Ben de. Bunun, Akd Ustası nın peşine düşmekten daka güzel bir şey olduğunu söylemiştim sana.

-Ondan çok daha güzel.

-Şimdi. Lütfen? d ı r O öğleden sonra Betsey ve ben birbirimizin kollan arasında uykuya daldık. Önce ben uyandım, saat neredeyse altı olmuştu. Ama saatin kaç olduğunun, hatta günlerden ne olduğunun bile bir önemi yoktu. Evi aradım ve herkesi bir yokladım. Dışarı çıktığım ve bir değışikk yapıp eğlendiğim için çok mudu olmuşlardı.

Ben de öyleydim. Çıplak uyurken Betsey yi seyrettim, bunu uzun zamandır yapmak istemişim, ikimizin de ıkk bir banyo aldığını düşünüyordum. Yapmak mıyım? Evet, yapmalıyım. Neden olmasın? Banyoda onun eşyalarının yanında duran, bir kavanoz açık mavi banyo köpüğünü fark ettim. Benden bir adım öndeydi, değü mi? Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı düşündüm ve hoşlandığıma karar verdim. çeriden seslendiği zaman banyo küveti yavaş yavaş dolmaktaydı.

-Ah, harika, hep seninle köpük banyosu yapmak istemişim. Ona baktım, hâlâ çıplaktı.

-Bunu daha önceden düşünmüştün ha?

-Evet. Ve sık sık. O bitmez tükenmez brifing oturumları sırasında ne düşündüğümü sanıyordun? Birkaç dakika sonra birkkte küvete girdik. Kendimi inanılmaz derecede iyi hissediyordum. Bu kaçamak, o ağır çalışmanın, gerilimin ve birlikte yaşadığımız hayal kırıldığının panzehiri olmuştu.

-Seninle birkkte olmaktan çok hoşlanıyorum, diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak.

-Senden de, bu küvetten de ayrılmak istemiyorum. Burası cennet gibi.

-Mükemmel bir oda servisleri var. Washington ın en iyisi, diye hatırlattım.

-Kibarca istesek, herhalde küvetin içine kadar gekrler.

-Hadi bakalım, görekm, dedi Betsey. d ı r Cumartesi gününün geri kalanı, pazar sabahına kadar rüya gibi, harika ve kusursuz bir şekilde işte böyle devam etti. Tek sorun, zamanın çok hızlı akıp geçmesiydi.

Betsey le birkkte olup onunla konuştuğukça ondan daha çok hoşlanıyordum; üstekk Four Seasons Otel ne gitmeden önce de ondan hoşlanıyordum. Hoşlanmamak için bir sebep var mıydı? Cumartesi günü sadece bir kez Akıl Ustası ndan kısaca söz etmiştik. Betsey tehkkede olduğumuzu düşünüp düşünmediğimi sormuştu. Bize sezdirmeden yaklaşıyor olabilir mi, diye merak etmişti. Bu soruya ikimiz de cevap verememiştik, ama ikimiz de silahlanmamızı yanımızda getirmiştik.

Pazar sabahı on gibi havuz başında kahvaltı ettik. Mavi ve beyaz, kabank tüylü havluyla kaplanmış şezlonglarda oturduk. Washington Post ve New York Times gazetelerini okuduk. Ara sıra meraklı bakışlar oldu, ama Four Seasons ince zevkk bir otel zinciridir ve otelde kalan kişiler, özellikle de Washington daki otelde kalanlar, böyle şeylere akşkındır, çok ama çok daha fazlasını görmüştür. Ayrıca Betsey ve benim birkkte mudu ve memnun görüldüğümüzden de emindim.

Bunun olacağını bilmekydim. Nedendir bihnmez, birdenbire soygunların, cinayederin ve kaçırma olaylarının adındaki kişiyi, yani Akıl Ustası nı düşünmeye başlamışım.

Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Ama bir James Patterson 9 türlü atamıyordum. Vampir Avcısı geri dönmüştü; yine işi düşünmeye başlamıştım.

Betsey ye baktım. Gözleri kapakydı ve oldukça rahadamış görünüyordu. O sabah tırnaklarına kırmızı oje sürmüştü. Dudaklarını da kırmızıya boyamıştı. Artık bir FBI ajanı gibi görünmüyordu. Seksi ve güzeldi ve ben de onunla birkkte vakit geçirmekten hoşlanıyordum.

Onu rahatsız etmekten nefret ediyordum. Birazcık tarik hak etmişti ve şezlongunda büyük bir huzur içinde yatıyordu.

-Betsey? Dudaklarında bir gülümseme bekrdi. Gözlerini sımsıkı kapatmaya devam ediyordu. Daha rahat edebümek için vücudunu hafifçe kıpırdattı.

-Evet. Seninle odaya geri dönmek istiyorum. Hatta bunun için boynumda ve sırtımda hissettiğim bu sıcak ve rahat duygudan bile vazgeçebikrim. Havlularımızı sandalyelerin üzerinde bırakabikriz. Böylece geri döndüğümüzde belki onları burada bulabikriz. Gülümsedim ve sırtına hafifçe masaj yaptım.

-Bunu yapmaktan nefret ediyorum Betsey, ama davayla ilgili konuşabikr miyiz? Yani onunla ügik? Gözlerini açtı; kısıtı ve odaklandı. Tamamen işe odaklanmıştı.

Ondaki bu ani değişim beni şaşkına çevirmişti.

En azından, iş konusunda benden daha beterdi.

-Ne olmuş ona? diye sordu.

-Ne düşünüyorsun? Şezlongunun kenanna kaydım.

-Son iki haftayı MetroHartford civarını araştırmak ve Macdougau ı sorgulamakla geçirdik. Bütün bu zaman boyunca daha önce soyduğu bankalan ihmal ettik. Betsey, bütün eski dosyaları yeniden incelemek istiyorum. Personel dosyalarını bile. Biraz şaşırdı.

-Tamam. Sanırım. Tabü. Yine de anlamadım. Ne düşünüyorsun Alex? Ne anyoruz? Güller K ı r m ı z ı d ı r

-First Union Bankası nın dört görevlisi öldürüldü. Bu çok mantıksız bir şeydi. Hep ibret olsun diye onları cezalandırdığını düşündük. Neden dört kişi? Bu bana pek anlamdı gelmiyor. Yine gözlerini kapattı. Tekerleklerin çok hızlı döndüğünü görebikyordum; vitesin değiştiğini neredeyse duyabikyordum.

-O bankadan intikam almak istiyordu ve parasını istiyordu.

-Bu onun tarzı gibi değil mi? Çok dikkatli ve becerikli.

Hiçbir şeytankğı adamıyor. Hepsini istiyor. Betsey gözlerini yine açtı. Gözlerini dikerek bana baktı.

Parlak kırmızı dudaklarını büzdü. Yine de bir şey var.

Önemk bir şey. Dudaklarından hafifçe öptüm.

-Neymiş o? diye sordum.

-Hâlâ, önce seninle birkkte odaya geri dönmek istiyorum. Sonra da bütün o tozlu ve küflü banka dosyalanna göz atanz. Güldüm.

-Bu çok akılcıca bir plana benziyor. Özelkkle de ilk bölümü. Öğleden sonra üçte FBI merkez ofisine geri dönmüştük.

Betsey önceden arayıp haber vermişti ve geldiğimizde dosyalar bizi bekliyordu. Dosyaların başına geçtik. İnceledik, inceledik. Köşedeki şarküteriden sandviç ve buzlu çay sipariş ettik.

İki kez Betsey dosyalardan başını kaldırıp,

-İkimiz birden, bunu yapmaya niye bu kadar şardanmış durumdayız? diye sordu.

-Muhtemelen Walsh ı o öldürdü ve belki Doud ı da. O gerçekten hasta bir züppe, dışarlarda bir yerde ve bu da oldukça ürpertici bir durum. Büyük bir ciddiyede başım sallayarak onayladı.

-Binler de hasta züppeleriz ve bak ne haldeyiz. Şu dosya yığının bana uzatır mısın? Tanrım, Four Seasons ne kadar da güzel, güneşli ve huzurluydu. Saat on bir sularında küçük siyahbeyaz bir fotoğraf aldım ekme. First Union m personel dosyalarına gömülmüştüm.

-Betsey? diye seslendim.

-Mmmm? O da kendi dosya yığının gömülmüştü.

-Bu adam bankanın güvenkk yetkiksi. Betsey, adam Hazekwood da, beşinci kattaki hastalardan biri. Kim olduğunu bikiyorum. Bu hafta onunla konuşmuştum. Hastane d ı r de, onun First Union da çalıştığına dair hiçbir kayıt yok.

Adamımı bu. O olmak. Fotoğrafi ona uzattım.

Sampson ve benim sabahleyin Hazehwood a dönmemiz gerektiğine çabucak karar verdik. Bu arada Betsey de, Frederic Szabo adındaki hasta hakkında toplayabildiği kadar bilgi toplayacaktı. Kahrolası manyak Frederic Szabo! Szabo nun bu işle bağlanüsü olmaması olasıydı ama öyle görünmüyordu. Szabo, First Union Bankası nda güvenkk şefiydi. Hazelwood daki uzun boylu, sakalk hasta oydu.

Brian Macdougall ın tarifine uyuyordu. Psikiyatrik profiknde, Fortune dergisi sıralamasında dünyanın 500 dev şirketi arasında yer alan birkaç şirketin yöneticileri de dahil, önde gelen yetkililere karşı ısrark paranoyak

fantaziler beslemesi yer akyordu. Akıl Ustası olamayacak kadar içine kapanık ve aciz biri gibi görünüyordu.

En etkih kanıt, hastane kayıdanm, onun daha önce First Union da çalışmış olduğunu göstermemesiydi. Görünüşe bakılırsa Szabo, Vietnam dan bu yana işsiz bir serseriydi.

Tabu ki artık onun, o yıkar hakkında yalan söylediğini bikyorduk.

Bu psikiyatrik profile göre Szabo da paranoyak kişilik bozukluğu vardı, insanlara, özellikle de işadamlarına karşı şiddetk bir güvensizkk duyuyordu ve onlann kendisini sömürdüğüne ve aldattığına inanıyordu. Birine güvenip bilgi verdiğinde, bilginin kendisine karşı kullanılacağından emindi. 1970 ten 1971 sonuna dek süren iki yıllık evkkği boyunca Szabo, karısına karşı nedensiz yere aşırı duyark ve kıskanç davranmıştı. Evkkği sona erdiğinde de sözüm ona yollara düşmüştü. Sonunda da First Union dan atıldıktan bir yıl sonra ve soygunlardan üç yıl önce, yardım almak üzere Hazehwood a çıkagelmişti. Hazelwood u ziyaredeflnde de her zaman soğuk ve düşmanca davranışlar göstermişti.

Hastanedeki herkesle, hem hastalar hem de per sonelle ilişkisini kesmişti. Hiç arkadaş edinmemişti ama asknda diğerlerine karşı zararsızdı; ve çoğu şamarı da bahçeye ve şehre inme ayrıcalıklarına sahipti.

Profık tekrar okuduğumda Szabo nun hastakğının, bankadaki işiyle mükemmel bir uygunluk içinde olduğu izlenimi uyandı bende. Aktif durumdaki birçok paranoyakta olduğu gibi Szabo, toplum tarafından kabul görecekt, acımasız ve ahlakçı bir tavırda çakşabdeceği bir iş araştırmıştı.

Bankada güvenkk şefi olarak çakşırsa hastalığının bir parçası olan, herhangi bir zamanda herhangi birinden gelebilecek bir saldırıyı önleme ihtiyacı da giderilebdecekti. Bankanın çevresini koruyarak asknda farkında olmadan kendini korumuş oluyordu.

Bir dizi başardı banka soygunu düzenleyerek kendisini başkalarından gelebilecek saldıılardan korumasının hiçbir yolu olmadığını kanıdamış olması alaycı bir durumdu. Belki de amacı buydu.

Onun bu güvensizkği, hastanedeki tedavisini imkânsız hale getirmese de, en azından zorlaştırıyordu. Geçen sekiz ay içinde Hazelwood a dört kez girip çıkmıştı. Gazi Hastanesi onun başka faakyederi için bir paravan mı oluştıuruyordu? Hazelwood u poksten saklanma yeri olarak mı seçmişti? e

hepsinden daha şaşırtıcı olanı ise neden hâlâ oradaydı? Güller K ı r m ı z ı d ı r Pazartesi sabahı çalışmak üzere yine Hazelwood a gittim.

Bacağıma sardığım tabanca kıkfını gizlemek için yeterince bol bir kadife pantolon ve dökümlü beyaz bir tişört giymiştim. Ek destek olarak Jack Waterhouse adlı bir FBI ajanı ekibe aknmıştı. Sampson hamal olarak çahşmaya devam ediyordu ama artık sadece beşinci katta çahşıyordu.

Frederic Szabo şüphe çekmemek ya da hiçbir şekilde kendini ele vermemek için hiçbir şey yapmamaya başladı.

Arka arkaya üç gün boyunca koğuştan hiç ayırdmadı. Durmadan odasında uyuyordu. Ara sıra eski bir Apple dizüstü bdgisayarda çakşıyordu.

Ne halt ediyordu? Onu iylediğimi biliyor muydu? Çarşamba günü geç vakit vardiya değişiminden sonra hastanenin yönetim binasında Betsey de buluştum. Lacivert bir takım ve arkası açık topuklu bir ayakkabı giymiş ve yine tam bir işkadmı olmuştu. Zaman zaman neredeyse başka biri, kafası meşgul ve mesafek biri gibi görünüyordu.

Benim kadar onun da hayal kırıldığına uğramış olduğu açıktı.

-Usta, planı için en az dört yd çakştı, öyle mi? Belki de zulada bir yerlere sakladığı on beş mdyon doları vardır.

Bu parayı elde etmek için birçok insanı öldürdü. Şimdi de Hazehwood da poposunun üzerinde mi oturuyor? Boşversene bunlan! Ona Szabo hakkında ne düşündüğümü anlattım.

-Son derece paranoyak biri. Bir psikopat. Bizim burada oldu ğumuzu biliyor olabilir. Belki de hastaneden çekümekyiz.

Dışarıdan kamerayla izlemekyiz. Doktor Cioffi tarafından bahçeye ve şehre inme ayncakklan geri verildi. Szabo buraya istediği gibi girip çıkabıkr. Ben konuşurken Betsey durmadan blazer ceketinin klapalannı çekiştiriyordu. Saçlarına da aynı şeyi yapmasından korktum.

-Ama hiçbir yere gitmiyoA Elk yaşında bir tembel! Bir sürüngen!

-Betsey, biliyorum. Üç gündür Szabo nun internette oyun oynamasını ve uyumasını izkyorum. Kahkaha de güldü.

-Böylece büdiğimiz gibi, beş kusursuz cinayet işlemeyi becerdi. Ve artık çiftliğine çekilecek.

-Evet. Komedi çiftliği, dedim.

-Günümün nasd geçtiğini öğrenmek ister misin? diye sordu sonunda.

Başımla onayladım.

-Evet, First Union ı ziyaret ettim ve Szabo yla aynı dönemde bankada çakşanlardan kime ulaşabildiysem herkesle konuştum. Aslında

-kendini işine oldukça adanmış biri olarak görülüyor. Ama hızk ve verimk çakşma ve doğru şeyi tam anlamıyla doğru bir şekilde yapmak konusunda makaraya akınıyormuş. Bazdan bunu onunla alay etmek için kukanıyo rmuş.

-Nasıl alay ediyorlarmış? diye sordum.

-Szabo nun bir takma adı varmış Alex. Sıkı dur, takma adı Akıl Ustası ymış! Tamamen dalga geçmek için takılmış bir isimmiş. Szabo yu bir aptal gibi göstermek için.

-Şey, sanınm o da şakanın yönünü değıştirdi. Artık aptal gibi görünen biziz. 298 d ı r 1 1 1 Ertesi sabah, olabilecek en tuhaf şey oldu. Szabo koridorda yanımdan geçerken bana sürtündü. Heyecank ve şaşkın görünmeyi başardı ve güya

-dengesini kaybettiği için benden özür ddedi, ama bunu kasten yaptığından neredeyse emindim. Neden? Bütün bunlar ne demek oluyordu? Yaklaşık bir saat sonra onu koğuştan çıkarken gördüm.

Onun gidişini izlediğimin farkında olduğundan oldukça emindim. Dışarı çıkar çıkmaz kapıya koştum. Onu az önce dışarı çıkaran yardımcıya

-Szabo nereye gidiyor? diye sordum.

-FT. Defteri imzaladı. Szabo nun sınırsız bahçe ve şehir izni var. Nereye isterse gidebilir. Koğuşta o kadar uzun zamandır ot gibi yaşıyordu ki beni hazırlksız yakalamıştı.

-Başhemşireye çıkmam gerektiğini söyle, dedim.

-Kendin söyle. Yardımcı kaşlarını çattı ve beni önemsetnemeye çakşü.

Onu iterek geçtim.

-Söyle ona. Bu çok önemk. Kendimi birimden dışarı atım ve lobi katına inen, doğ 111 düzgün çakşmayan ve sallanan, döküntü asansöre bindim.

FT Fiziksel Terapi anlamına gekyordu ve Frederic Szabo beden eğitiminden nefret ediyordu. Bunu hemşire notlannda okuduğumu hatırlıyordum. Gerçekten nereye gidiyordu? Dışarı koştum ve Szabo nun hastane binaları arasındaki bahçeden gizkce karşıya geçtiğini gördüm. Uzun boylu ve sakalk, tıpkı Brian Macdougau ın verdiği eşkâl gibiydi.

Szabo spor salonunu doğrudan geçince hiç şaşırmadım.

Hareket hakndeydi! O gidiyor ben de takip ediyordum. Endişek ve heyecank görünüyordu. Neden sonra kafasını benden tarafa çevirdi, ben de patikaya daldım. Beni gördüğünü sanmıyordum.

Acaba görmüş müydü? Szabo hastane kapdarının arasından yürüyüp gitmeye devam etti. Dışarıdaki caddede çok trafik vardı. Tam güneye doğru yürüyordu. Dünya umrunda bile değüdi. Akd Ustası bu adam mıydı? Hastaneden birkaç blok ötede bir taksiye adadı. Holiday Inn in önünde park etmiş bekleyen üç taksi vardı.

Diğer taksderden birine koşup bindim ve şoföre takip etmesini söyledim. Şoför bir Hindiydi.

-Nereye gidiyoruz bayım? diye sordu.

-Hiçbir fikrim yok, dedim. Ve ona rozetimi gösterdim.

Şoför başını salladı ve sonra da sızlandı.

-Of, kardeşim.

Talihsiz başım. Filmlerdeki gibi şu taksiyi izle d ı r Szabo kuzeybatıdaki Rhode Island Bulvarı nda taksiden indi. Ben de indim. Bir süre vitrinlere bakarak yürüdü. En azından öyle görünüyordu. Artık daha rahadamış görünüyordu.

Hastane bahçesinden çıkar çıkmaz sinirsel tikleri azalmıştı. Çünkü muhtemelen o tikler sahteydi.

Nihayet yine bulvar üzerinde kanuna aykırı olarak mesken tutmuş köhne, kahverengi, taş bir binaya döndü. Bodrum katı Çink birine ait bir çamaşırhaneydi, üzerinde A.

LEEyazıyordu.

Orada ne yapıyordu? Arka kapıdan kaçıyor muydu? Ama sonradan ikinci katın penceresinden zayıf bir ışık yandığını gördüm. Szabo birkaç kez odadan odaya geçerek ışığı yakıp söndürdü. Bu oydu. Uun boylu ve sakallı. Kafam olasıklarla dolmaya başkyordu. Haelnood dakı hiç kimse Sabo nun Washington D.C. de bir daimi olduğunu bilmiyordu. Hemşire nodarında bundan hiç bahsedilmiyordu.

Szabo nun bir serseri olduğu farzedihyordu. İşe yaramaz, zararsız, evsi bir serseri. Yarattığı yandsama buydu.

Sonunda onun bir sırrını öğrenmiştim. Bunun anlamı neydi? Rhode Island Bulvan nda bekkyordum. Hiçbir tehкке sezmiyordum. En azından şimdikk.

Oldukça uzun bir süre cadde üzerinde bekledim. Neredeyse iki saattir binanın içerisindeydi. Onu pencerelerin önünde bir daha görmedim. İçeride ne yapıyordu? Bir şeye ısrarla sarılmışsanız zaman çabuk geçer.

Sonunda dairede bir ışık yanıp söndü.

Binayı artan bir endişeyle izliyordum. Szabo dışarı çıkmıyordu.

Endişeleniyordum. Neredeydi? Yukarıdaki ışık söndükten beş dakika sonra, Szabo ön merdivenlerde görüldü. Sinirsel tikleri yine geri dönmüşe benziyordu. Belki de bu tikler gerçektir.

Gözlerini tekrar tekrar ovuşturdu, sonra da çenesini.

Aniden kıpırdandı ve gömleğini sürekli olarak göğsünden uzaklaştırarak çekiştirip durdu. Gür siyah saçlarını parmaklarıyla üç dört kere taradı. Bu izlediğim adam Akd Ustası mıydı gerçekten? Neredeyse imkânsız gibiydi. Ama eğer o değdiyse bize ne kalıyordu geriye? Szabo caddede etrafına bakınmaya devam etti ama ben başka bir binanın karankk bölgelerinde saklanıyordum.

Beni göremeyeceğinden emindim. Korktuğu şey neydi? Yürümeye başladı. Rhode Island Bulvarı na aynı yoldan geri gitmesini izledim. Sonra bir taksiye el etti.

Szabo yu takip etmedim. İstiyordum ama daha kuvvetli bir istek beni sıkıştırıyordu. Önsezime güvenmekydim.

Caddenin karşısına koştum ve neredeyse tüm öğleden sonrasını harcadığı kahverengi taş binaya girdim.

Szabo nun orada ne yaptığını bulmakydım. Nihayet itiraf etmehyim ki, beni çddirüyor, sinirsel tiklerini bana da bulaştırıyordu. d ı r Küçük, çok kullanışlı bir kikt açıcısı kullandım ve deyim yerindeyse

-ülkeye yasadışı giriş

-te harcanan zamandan çok daha kısa bir sürede Szabo nun dairesine girdim. Buraya girdiğimi hiç kimse bilmeyecekti.

Daireye çabucak bir göz atıp derhal çıkmayı plankyordum.

MetroHartford kaçırma olayı ya da daha önceki banka soygunlarıyla kendisi arasında bağlantı kurmayı sağlayacak dekker bıraktığından şüphekydim. Yine de dairesini görmem gerekiyordu. Szabo hakkında, Hazehwood daki doktor ve hemşirelerin raporlarında yazanlardan fazlasını bilmek zorundaydım. Akıl Ustası nı anlamam gerekiyordu. Evde keskin avcı bıçaklar koleksiyonu ve ayrıca Savaş tüfekleri, Alman Lugerlar, Amerikan Coltlar gibi sdahlardan oluşan bir koleksiyon vardı. Ayrıca, Kuzey Vietnam K10 NVA taburunun bayrağı ve bir tören kıkcı gibi Vietnam haüraları vardı. En çok da kitap ve dergi vardı. The Evil That Men Do, İnsanoğlunun Kötülükleri, Suç ve Cezası gibi kitaplar ve The Shooting Gayette, Scientific American gibi dergiler vardı.

Bir dairesi olduğunu öğrenmek, olayın en büyük sürprizi oldu. Szabo, o sen misin? diye yüksek sesle sordum sonun Akıl Ustası sen misin? Lanet olası, ne dolaplar çeviriyorsun adamım? Oturma odasını, küçük yatak odasını çabucak araştırdım, ardından da belk ki ofis olarak kullandığı klostrofobik çakşma odasını araştırdım.

Szabo, her şeyi plandığın yer burası mı? Çakşma odasındaki masanın üzerinde elyazması, bitirilmemiş bir mektup duruyordu. Görünüşe bakırsa son zamanlarda bunun üzerinde çakşıyordu. Okumaya başladım.

Bay Arthur Lee A. Lee Çamaşırhanesi Bu bir uyarıdır ve yerinirde olsam çok ciddiye alırdım.

Üç hafta önce sie kuru temizleme için giysilerimi bıraktım.

Giysilerimi göndermeden önce kuru temizleme çantasına, bütün eşyalarımın bir listesini ve bir de her eşyanın kısa bir tarifini daima iliştiririm. Bir kopyası bende kalır! Liste düzenli ve açıktır.

Mektup Szabo nun bazı giysilerinin kaybolduğunu söyleyerek devam ediyordu. Çamaşırhaneden biriyle konuşmuş ve giysderinin eksiksiz geri gönderileceğine dair kendisine söz verilmiş. Ama gönderilmemiş.

Doğruca dükkânınıza doğru yürüdüm. SİZİNLE karşılaştım.

Orada öylece dikilip SİZİN bile, elbiselerimin dükkânda olmadığını söylemiş olmanıza öfkeliyim. Sonra da en son hakaretinize.

Elbiselerimi kapıcımın çaldığını söylüyorsunuz bana.

Kahrolası, bir kapıcım yok! Ben de sizinle aynı binada oturuyorum! Bilin ki bu sizin için bir uyarıdır.

Frederic Szabo 304 d ı r Bu da neydi böyle? Bu tuhaf, çılgın ve görünüşe göre yersiz mektubu okumayı bitirdiğimde merak ediyordum.

Başımı ileri geri salladım. Bir sonraki hedefi A. Lee Çamaşırhanesi miydi? Lee ye karşı bir şey mi plankyordu? Akıl Ustası mı? Küçük büfenin çekmecelerini açtım ve Citibank, Chase, First Union Bankası, Exxon, Kodak, Bell Atlantic gibi çok sayıda başka şirketlere yazılmış mektuplar buldum.

Oturup mektuplara göz gezdirdim. Hepsi de nefret mektubuydu. Dek saçmalarıydı. Tıpkı hastanedeki raporlarda tanımlandığı gibi, bu Frederic Szabo ydu. Paranoyak, dünyaya kızgın, girdiği her işten kovulan elk yaşında aksi bir adam. Szabo yla ilgili olarak, akkmdakiler daha da nedeşceğine gittikçe daha da bulanıklaşıyordu. Parmaklarımı yüksek dosya

dolabının en üstüne uzattım. Orada da kâğıdar vardır Onları aşağı indirdim ve göz attım.

Soyulan bankaların ayrıntılı plan kopyaları vardı! Ve de Renaissance May Flower Oteli nin bir planı vardı!

-Tanrım, bu o, diye yüksek sesle mırıldandım. Yine de planların burada ne işi vardı? Sonra neler olduğunu tam olarak hatırlamıyorum. Belki de başımı çevirmeme neden olan şey, gözümün ucuyla yakaladığım ışık değişimi ya da odadaki hareketti.

Szabo nun çakşma masasından başımı başka yöne çevirdim.

Gözlerim şaşkınlıktan ve ardından da tam bir şoktan fal taşı gibi açık kalmıştı. Ani bir heyecan ve çarpıntı hissettim.

Elinde bir avcı bıçağıyla bir adam bana doğru gekyordu.

Kafasına Başkan Clinton Maskesi geçirmişti. Ve bağırarak adımı söylüyordu!

-Cross! Her iki ekmele uzanıp bana doğru inen kolu durdurmaya çakştım. Diğer odada gördüğüm avcı bıçaklarına çok benzer bir bıçak tutuyordu maskek adamın kolu. Ekerim o güçlü kola dolandı. Eğer bu Szabo ysa hastanede görüldüğünden daha güçlü ve çevikti.

-Ne yapıyorsun sen? diye feryat ediyordu.

-Bu ne cüret? Kişisel eşyalarım dokunmaya nasıl cüret edersin? Tamamen çıldırmış gibiydi.

-Bu mektuplar Sağ bacağımın üzerinde dönüp bıçağı tutan ekni birden kuvvetkce çektim. Bıçağın ucu tahta ma saya birkaç santim saplandı. Maskek adam homurdandı ve küfretti.

Şimdi ne yapacaktım? Ayak büeğimdeki tabancayı çekmek için eğüme yi göze alamadım. Maskek adam, bıçağı kolayca saplandığı yerden kurtardı. Küçük, öldürücü bir kavis çizerek bıçağını savurdu. Birkaç santimetreyle hedefi iskaladı. Bıçak şakağımdan vınlayarak geçti.

-Öleceksin, Cross diye bağırıldı.

Masasının üzerinde kristal bir beysbol topu olduğunu fark ettim. Gördüğüm tek silaha benzer şey oydu. Onu kaptım. Adama karşı süahlanmışım.

Kâğıt ağırkğını kafatasının yan tarafına indirdiğimde bir çatırtı sesi duydum. Yarak bir hayvan gibi öfkeyle ve yüksek sesle bağırıldı. Sonra da geriye doğru sakandı. Yere düşmedi. d ı r Hızla eğilip Glock tabancamı çektim. Bir kez takıldı ama sonra ekme geldi.

Büyük bıçağı sakayarak yeniden saldırdı.

-Dur! diye bağırdım.

-Yoksa vururum. Üzerime yürümeye devam etti. Anlaşılmaz kelimeler söyleyerek kükrüyordu. Bıçakla bir darbe daha indirdi. Bu kez sağ bileğimi kesti. Kesilen yer sızlamış ve canımı çok acıtmıştı.

Tabancamı ateşledim. Kurşun göğsünün üst kısmına girdi. Ama bu onu durdurmadı! Yana doğru sallandı, kendini doğrulttu ve sonra da bağırarak üzerime geldi.

-Canın cehenneme, Cross. Sen bir hiçsinV Ona bir yumruk indiremeyeceğim kadar yaklaşmıştı ve mecbur kalmadıkça ateş edip onu öldürmek istemiyordum.

Kafamla göğsünü sert bir şekilde ittim. Yarasını hedef almıştım.

Acı acı feryat etti, korkunç, tiz bir sesle inledi. Sonra da bıçağı eknden düşürdü.

Her iki kolumu da olabildiğince sıkı bir şekilde ona doladım.

Bacaklarım şiddeüe sarsıldı. Onu odanın karşı duvanna çarptıncaya kadar ittim. Tüm bina öylesine şiddetle sarsılmıştı ki, yan daireden biri, gürültüden rahatsız olup duvara vurdu.

-Polis çağır! diye bağırdım.

-911 i ara. Onu yere mıhlamıştım, canını yaktığım için bağırarak inkyordu. Mücadele etmeye, karşı koymaya devam etti. Çenesine bir yumruk indirdim ve sonunda mücadele etmekten vazgeçti. Sonra kauçuk maskeyi çekip çıkardım.

Bu Szabo ydu.

-Akıl Ustası sensin, dedim soluk soluğa.

-O sensin.

-Ben hiç bir şey yapmadım, diye hırladı. Yine mücadele etmeye başladı. Yüksek sesle küfretti.

-Evime zorla girdin.

Seni aptal! Hepiniz Tann nın cezası aptaUarsınız. Beni dinle aşağıkk herif. Dinle! Yanlış adamıyakaladın 9 Burası bir tımarhaneydi ve bu dramatik tutuldamaya da tam olarak uygundu. FBI teknisyenlerinden oluşan bir ekip Frederic Szabo nun dairesine bir saatten az bir sürede ulaştı. Gelenlerden ikisini, Greg Wojcik ve Jack Heeney i daha önceki çakşmalardan tanıyordum. FBI ın en iyderiydi, bu yüzden daireyi ustaca araddar.

Kakp bu titiz aramayı izledim. Teknisyenler, Szabo nun delkleri ya da on beş mdyon doları saklayabdeceği gizk duvarlar, gevşek döşeme tahtaları arıyorlardı.

Betsey Cavakerre teknik ekibin hemen ardından daireye gelmişti. Onu gördüğüme sevinmiştim. Szabo nun kurşun yarası tedavi edikp sarddıktan sonra Betsey ve ben onu sorgulamaya çalıştık. Bizimle konuşmuyor, tek kekme etmiyordu.

Daha önce olduğundan daha dek görünüyordu; bir an için manyak gibi oluyor hemen ardından sessiz ve tepkisiz davranıyordu. Hazelwood daki ününü ispadayarak bana birkaç kez tükürdü. Szabo ağzı kuruyuncaya kadar tükürdü ve sonra da kokarını kavuşturup sessiz kaldı.

Gözlerini sıkı sıkı kapamıştı. İkimize de bakmıyor hiçbir şekilde cevap vermiyordu. Sonunda dek gömleği giydirilerek götürüldü.

Szabo nun binadan çıkarıkşını izlerken,

-Para nerede? diye sordu Betsey. d ı r

-Bden tek kişi o ve adım gibi eminim konuşmayacak.

Şimdiye kadar hiçbir zaman bir davanın bu kadar dışındaymışım gibi gelmemişti bana. Ertesi gün yağmurlu, insanın keyfini kaçırın, berbat bir cuma günüydü. Betsey ve ben Szabo nun akkonduğu Metropoktan Hapishanesi ne gittik. Basın oraya top lanmıştı, dışarıda, her yerde çok sayıda basın mensubu vardı. Aralarından geçerken ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Büyük siyah bir şemsiyenin ve bastıran yağmurun altında hızla ilerleyerek içeri girdik.

-Zavalk kahrolası akbabalar, diye fısıldadı Betsey.

-Bu hayatta üç şey kesindir: ölüm, vergiler ve basının yanlış anlaması. Yankş anlarlar, bikrsin.

-Birisi bir kere yankş yazarsa, o yankş öyle kalır dedim.

Hücre bloğuna ilıştırılmış, kimin olduğu bihnmeyen küçük bir odada Szabo yla buluştuk. Artık dek gömleği giymiyordu ama öyleymiş gibi görünüyordu. Mahkemenin atadığı avukat oradaydı. Adı Lynda Cole du ve o da Szabo dan pek hoşlanmış gibi görünmüyordu.

Szabo nun isim yapmış bir avukat tutmaya çalışmamış olmasına şaşırmıştım ama zaten yaptığı her şeyle beni şaşırtıyordu.

Diğer insanlar gibi düşünmüyordu. Onun güçlü yanı da bu değil miydi? Kendi sevdiği yanı buydu ve belki de onu bu özeltkği mağlup etmişti.

Szabo yine bize dakikalar boyunca bakmadı. Betsey ve ben durmadan aynı somlan sorduk ama o tamamen inatçı bir şekilde tepkisiz kaldı. Haldol adk ilacın dozajı artırılmıştı, kayıtsızlığının bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. Nedense bundan şüphe ettim. Yine numara yapıyor olabileceğini düşünüyordum. Bir saatten fazla bir süre orada durduktan sonra,

-Hiç umut yok, dedi Betsey sonunda. Hakkydı. O gün Szabo yla vakit harcamak boşunaydı. Gitmek için kalktık, Betsey gibi ufak tefek ve çekici olan Lynda Cole da kalktı. Avukat da bir saat boyunca beş on kekmeden fazlasını etmemişti. Müvekkik konuşmuyorsa onun da konuşmasma gerek yoktu. Szabo bakışlarını aniden, masada gözünü diktiği noktadan çekti. En az bir yirmi dakikadır o noktaya gözlerini dikmişti.

Doğrudan bana baktı ve konuştu.

-Yanlıı adamı yakaladın Ardından Frederic Szabo, hayatım boyunca karşılaştığım en kaçık insanmış gibi sırttı. Daha önce de oldukça dek insanlar görmüştüm. d ı r 116 Betsey Cavalierre ve ben Hazelwood a ve hâlâ yapmak zorunda olduğumuz dağ gibi yığılmış zor işlere geri dönmüştük.

O gece on buçuğa kadar hastanede bulabildiğimiz her şeyi gözden geçirdik. Szabo yla vakit geçiren on dokuz personel üyesinin kimler olduğunu saptamayı başardık.

Listeye onu gören altı terapist de dahildi.

Resimlerini bir duvara astık. Onlara gözümü dikerek bir ileri bir geri yürüyor, göz kamaştırıcı bir aydınlığın inmesini umuyordum. Kahrolası para neredeydi? Szabo soygun ve cinayederi gerçekten nasıl denedemişti? Yeniden yerime oturdum. Betsey altıncı ya da yedinci diyet kolasını yudumluyordu. Ben de bir o kadar kahve içmişim. Ara ara James Walsh in sözde intiharını ve Michael Doud un ani kayboluşunu konuşuyorduk. Szabo bu iki ajanla dgik sorulara cevap vermeyi reddetmişti. Onları neden öldürmüştü? Asd planı neydi? Tanrı onun cezasını versin!

-Bütün bunların arkasında Szabo olabikr mi Alex? Bu kadar zeki mi? Kahrolasıca, bu kadar şeytani mi? Bu kadar Çıldırılmış mı? Çakştığım masadan ayağa kalktım.

-Artık hiçbir şey bilmiyorum. Yine geç oldu. Artık düşünemiyorum Betsey.

Burada tıkanımdı. Yarın yeni bir gündür. Tavandaki ışıklar parlak ve rahatsız ediciydi. Betsey nin 8°zleri kızarmıştı ve boş boş bakıyordu. Ona sarılmak istiyordum ama beş altı ajan hâlâ ofiste çalışmaktaydı. Onu kollarıma almayı ve bu dava dışında herhangi bir şeyden bahsetmeyi çok istiyordum.

Sonunda,

-İyi geceler, dedim.

-Biraz uyu.

-İyi geceler, Alex. Dudaklarını oynatarak seni önledim der gibi yaptı.

-Dikkatk ol, dedim.

-Eve giderken dikkatk ol.

-Her zaman dikkatliyim. Sen de dikkatk ol. Nasd olduysa eve geldim ve yukarı yatmaya çıküm. Çok uzun zamandır çok çakşıyordum. Belki de gerçekten bu işi bırakmam gerekkydi. Kendimi yatağa dar attım. Saat ikiyi yirmi geçe civarında uyandım. Uykumda Frederic Szabo yla sohbet etmişim. Sonra da soruşturmadan biriyle konuşmuşum. Eh be kardeşim! Uyanılacak en kötü zamandı. Genellikle rüyalarımı hatırlamam, ki bu da muhtemelen onları bastırdığım anlamına gekyor, ama son birkaç dakikanın oldukça rahatsız edici ve net bir görüntüsüyle uyandım.

Banka soyguncusu Tony Brophy, Alol Ustasıyla buluşmasını tarif ediyordu; parlak ışıkların ardında nasd oturduğunu ve sadece adamın sduetini görebildiğini anlatıyordu.

Tarif ettiği siluet Frederic Szabo nun başmın şekline benzemiyordu. Yanından bde geçmezdi. Büyük çengelk bir burundan ve büyük kulaklardan bahsetmişti. Kulaklarından birkaç kez bah setmişti. Büyük kulaklar, iki kapısı da açık kalmış bir araba gibi. Szabo nun ise ashnda küçük kulakları ve muntazam bir burnu vardı.

Ancak aklıma başka biri gelmişti! Tanrım! Yataktan fırladım.

Kafam biraz daha nedeşinceye kadar pencereden dışarı baktım. Sonra Betsey yi aradım.

İkinci çakşında telefonu açtı. Sesi kısık ve derinden, inilti haknde gekyordu. d ı r

-Benim. Arayıp uyandırdığım için üzgünüm. Sanırım Akıl Ustası nın kim olduğunu bikiyorum.

-Bu kötü bir rüya mı? diye mırıldandı.

-Evet, kesinlikle öyle, dedim.

-Bu bizim en kötü kâbusumuz. 117. ki tane Akıl Ustası vardı. Başlangıçta bu fikir çılgınca gelmişti ama daha sonra soruşturmayla ilgili anlamsız kalan birçok şeyin bir cevabı olması gerektiğinden tamamen emin olmuştum.

Bir tanesi Szabo ydu, ama bu isim ona aşın derecede düzenk ve mükemmelkyetçi olduğu için şaka olsun diye verilmişti, ikinci Akd Ustası na geknce. Bu kişi çakşma arkadaşları için bir şaka kaynağı değildi bir kere hiç arkadaşı yoktu; Gazi Hastanesindeki odasından nefret mektubu da yazmamışü.

Betsey yi hakk olabdeceğime inandırmam birkaç dakikamı almıştı. Ardından Kyle Craig i aradık. Yeterince ikna olup tamamen yeni ve karmaşık bir yöne doğru derlememize izin verinceye kadar ikimiz de Kyle ın üzerine gittik. O sabah 11.00 de Betsey yle beraber Bolkng üssünden bir uçağa bindik. Birkaç hafta öncesine kadar Bolling de hiç bulunmamıştım ama son zamanlarda orayı National dan ya da şu anki adıyla Ronald Reagan Havaalanından daha fazla kullanıyormuşum gibi gekyordu.

Saat bir gibi Güney Florida daki Palm Beach Uluslararası Havaalanı na indik. Dışarısı otuz beş dereceydi ve aşın nemkydi. Sıcağa aldırmıyordum. Heyecankydım ve bdmeceyi çözme olasıkğı heyecanımı artınıyordu. FBI ajanları tarafından karşılandık, Florida da bile sorumlu ajan Betsey ydi.

Yerel ajanlar ona bağı hareket ediyordu. d ı r İyi işleyen küçük havaalanından ayrdınca Kuzey 195 otoyoluna girdik. Yaklaşık on altı kilometre katettik, sonra doğuya, okyanusa ve Singer Adası na doğru ilerledik. Güneş, açık mavi gökyüzünde eriyen bir kmon gibi görünüyordu.

Uçaktayken iki Akd Ustası olduğuna dair teorim üzerine düşünme vakti bulmuştum. Ne kadar dikkadice düşünürsem artık doğru bir iz üzerinde olduğumuzdan o kadar emin oluyordum. Aklımdan sürekk cank bir görüntü geçiveriyordu.

Doktor Bernard Francis adk bir terapistin fotoğrafıydı bu görüntü. Fotoğraf, Francis in Hazelwood daki personel dosyasına zımbalanmıştı. Diğer iki fotoğraf Doktor Cioffi nin duvarında asıkydı. Fotoğrafları, onunla görüşme yaparken görmüştüm. Bernard Francis uzun boylu, saçları dökülmeye başlamış, geniş aknk ve çengel burunlu biriydi.

Aynı —amanda da büyük, yumuşak ve sarkık kulakları vardı.

Tıpkı iki kapısı da açılmış bir arabaya be yıkıyorlardı.

Francis 1996 da dokuz hafta boyunca ve geçen yd da beş ay boyunca Frederic Szabo nun terapisti olmuştu. Yılın sonunda sözüm ona Kuzey West Palm daki gazi hastanesinde çakşmak üzere Florida ya tayin edilmişti. Francis le bir bağ kurduğumda diğer bağlantılar bunu izledi. Hemşire nodarına göre Doktor Francis geçen yd, en az üç kere Szabo ya bahçe gezderinde eşkk etmişti. Geziler olağandışı değildi ama bu şardar altında bana çok ilginç gekyordu.

Aynca Florida ya uçarken Doktor Francis in Frederic Szabo hakkında 1996 da ve geçen yd yazmış olduğu asıl

-odan tekrar okumuştum.

Oldukça zekice olan ilk nodanndan biri şu soruyu şofördü: Hasta son yirmi küsur yılını, gerçekten ülkeyi geip tu V işlerde çalışarak mı geçirdi? Her nedense bu söyler doğru gibi ilmiyor. Şüpheli hastanın oldukça aktif bir fantezi dünyası var ve belki de biyden giyliyordur. Hastanın bu yıl Hayehwood da kalmasına neden olan şey gerçekten neydi? Betsey ve ben bu sorunun cevabını biliyorduk ve Francis in de cevabı bulduğundan şüpheleniyorduk. 1996 nin Şubat ında Frederic Szabo, First Union Bankası ndaki güvenkk şefi görevinden atılmıştı. Virginia ve Maryland deki First Union Bankalannda çözülememiş bir dizi soygun yapılmıştı. Szabo güvenkkte yapılan küçük hatalardan kendini sorumlu tutmuştu, sonradan banka da onu sorumlu tutmuştu. Sonunda da onu kovmuşlardı. Bunun hemen ardından ruhsal çöküntü yaşamış, Hazehwood a kaydını yaptırmıştı. Eğlencek zekâ oyunlanna burada başlamışa. d ı r Doktor Francis in Singer Adası ndaki mülkünün önünde gece gündüz gözetim noktası kurduk. Konut yan yana, geniş bir alana yaydmış dört odasıyla, üzerinde bir çekme kaü bulunan çıkma teras katından ibaret bir evdi; tam suyun üzerindeydi. Ortalama bir gazi hastanesi terapistinin gekrının çok ötesinde bir yermiş gibi görünüyordu. Şüphesiz Doktor Francis kendini ortalama bir terapist olarak görmüyordu.

Francis geceyi kendisinin yaklaşık yarı yaşında olan sarışın bir kadını ağırlayarak geçiriyordu. Ona haksızlık etmemek gerek, Francis kırk beş yaşlarında zayıf ve formunda biriydi. Yine de kadın çok çekici ve hoştu; siyah ipk bir bikini ve yüksek topuklu sade bir ayakkabı giymişti. Durmadan göğüslerinin arasını düzeltiyor ve uzun sarı saçlarını gözlerinin önünden çekiyordu.

-Çok çekici, dedi Betsey ve kaşlarını çatı.

-Gerçek bir katil sevgik bulmuşa benziyor. Betsey, diğer iki ajan ve ben, konutların arkasındaki park yerinde bir Dodge karavanda kamp kurduk. Park yeri neredeyse doluydu, karavanımız, oradaki araçların arasına taşıdığından dikkat çekmiyordu. Karavanda, Francis ve safirim terasta barbekü yaparlarken izleyebdmemizi sağ an bir periskop vardı. FBI sarışın kadının West Palm çıkı

-lüks, üstsüz biftek evi

-nde çakşan bir dansçı ılduğunu çoktan tespit etmişti bde. Fort Lauderdale de, sokaklarda müşteri arayıp fahişekk yaparken defalarca tutuklanmışa.

Adı Bianca Massie ydi ve yirmi üç yaşındaydı. İyi doktorumuzun yemek pişirirken sanşın kadına sıkça sarıkp okşamasını izledik. Ardından ikisi de içeri girip on dakika kadar ortadan kayboldular. Sonra yine dışan çıktılar ve yemek sırasında masanın altından birbirlerinin bacaklarına dokunup okşadılar. İkinci Stag s Leap şarabını devirdikten sonra yine içeri girip ortadan kayboldular.

-Orada ne görebikyoruz? diye sordu Betsey ajanlardan birine.

-Bir fotoğraf gerekiyor.

-Diğer çandaki adamımız güney cepheye bakan pencerelerden evin içini görebiliyor, dedi ajanlardan biri.

-Konforlu, adi bir bekâr odası. Pahak mobilyalar, bir sürü gravür. Bose ses sistemi, birkaç halter. Doktorun siyah bir Labradoru var, sahilde kadın tavlama için muhtemelen o hayvanı kullanıyor.

-Onu tavladığını sanmıyorum, dedim.

-Büyük olasıkla onu kiraladı.

-O ve kadın şu anda birbirleriyle derinlemesine ilgileniyorlar.

Siyah Labrador doktora birkaç numara öğretmişe benziyor. Birkaç havhav numarası bikiyor. Gözcümüz, kulaklarının ve burnunun vücudunun diğer kısımlarına göre çok daha iri olduğunu bildiriyor. Grup bu söze kahkalarla güldü. Bu da gergin ortamı biraz olsun yumuşattı. Kız için biraz korkuyorduk ama içeriye çabucak girebilecek kadar da yakındık.

Gözcü gördüklerini bize aktarmaya devam etti.

-Hop! Doktor erken geldi gakba. Ama kız buna aldırılmış gibi görünmüyor.

Doktoru başından öptü, zavalk bebek.

-Parasını ödediğin şeye sahip olursun, dedi Betsey. Nihayet sarışın kadın gitti ve şehvet dolu film o gecelik sona erdi. Doktor Francis, Brandy sini yudumlayıp Atlantik in üzerinde yükselen ayı seyrederek terasta kaldı. d ı r

-Oh ne güzel bir yaşantı, dedi Betsey.

-Miami de ay ve sek bir içki.

-Sadece bu güneşk yeri almak için, yaklaşık bir düzine insanı öldürmek zorunda kaldı, dedim.

Gece yansına doğru Francis in cep telefonu çaldı. Görüşmeyi karavandan dinledik. Bu görüşme çok dikkatimizi çekmişti. Betsey ve ben birbirimize baktık.

Arayan kişi sinirkymiş gibi gelmişti.

-Bernie, yine her yerdeler. Şu anda personele bakıyorlar. O... Francis hemen araya girdi.

-Geç oldu. Seni sabah ararım.

Arayacağım. Beni buradan arama. Bunu yapmamanı daha önce söylemiştim. Lütfen bir daha yapma. Doktor Francis öfke bir şekilde telefonu kapattı.

Brandy sini bitirdi.

Betsey dirseğiyle beni dürttü. Francis i izlemeye başladığımızdan beri ilk defa gülümsedi.

-Alex, hatan diğer ucundaki sesi tanıdın mı? diye sordu.

Tabu ki tanımıştım.

-Sevindi ve yetenekk Kadeen McGuigan. Hemşire McGuigan bu işin bir parçası. Parçalar birleşmeye başkyor değil mi? James P a t t e r s on Doktor Bernard Francis ten tiksirmek gerçekten çok kolaydı. Toplumun yüz karası, kötü insanların en kötüsü, kurbanlanna acı çektirmekten hoşlanan bir katildi. Bu olay, gece geç saadere dek süren gözedeme işini kolay laştırmış, neredeyse kadanılabilir hale getirmişti. Akıl Ustası nın Francis olduğu ve onu Akdeniz tarzı konutunun pembe duvarına mıhlamaya yakın olduğumuz düşüncesi de bizi rahadatmışü.

Kadeen McGuigan o gece Francis i bir daha aramaya çalışmadı. Francis de onu atamadı. Saat bir sularında yatağına gitti ve alarm sistemini çalıştırdı.

-Tadı rüyalar piç kurusu, dedi Betsey, evin ışıklan söndüğünde.

Francis yatar yatmaz,

-Nerede yaşadığını biliyoruz. Bunu onun yaptığını biliyoruz nasıl yaptığını bilmesek de.

Ama onu ya kal ayamıyoruz değil mi? diye hayıflandı ajanlardan birisi.

-Sabredin, sabredin, dedim.

-Bu noktaya ulaştık. Doktor Francis i yakalayacağız. Sadece biraz daha izlemek istiyoruz.

Artık kesinlikle emin olmamız gerekiyor. Ayrıca çaldığı parayı da istiyoruz. Betsey ve ben saat iki gibi gözetleme karavanından ayrıldık.

Büronun sedanlarından birine bindik. Singer Adası ndan uzaklaştık. Geri kalan herkes West Palm daki bir d ı r Hoüday Inn de kalıyordu. 195 otoyolunda kuzeye doğru yol aldık.

Eyalederası otoyolda,

-Bu iş tamam mı? diye sordu Betsey. Her zamankinden daha hassas görünüyordu.

-Kuzeyde birkaç dönemeç sonra bir Hyatt Regency var.

-Seninle olmaktan hoşlanıyorum Betsey. Seninle ilk tanıştığımız andan beri, dedim.

-Evet, bikiyorum Alex. Ama yetmiyor, ha? Ona baktım. Kendinden biraz daha az emin olduğu zamanlarda Betsey den daha fazla hoşlanıyordum.

-Gecenin ilci çeyreğinde açık yüreklik ve dürüsdük istiyorsun öyle mi? diye takıldım.

-Kesinkle ve amansızca.

-Bunun biraz çılgınlık olduğunu bikiyorum ama... Nihayet gülümsedi.

-Çılgınlıklarla başa çıkabikrim.

-Şu anda hayatımda neler olduğunu tam olarak bilmiyorum.

Biraz gelgide suyun üzerinde kalabiliyorum. Ben bu değdim. Belki de bu iyi bir şeydir.

-Ayrıca hâlâ Chrisüne i unutmaya çakşıyorsun, dedi.

-Bence bunu doğru bir şekilde yapıyorsun. Cesur davranıyorsun.

-Ya da çok aptalca davranıyorum belki de, dedim ve gülümsedim.

-Muhtemelen her ikisinden de biraz var. Ama inisiyatifi ele akyorsun. Dış görünüşte sorunsuz ve sadesin iyi bir Şey. Ama karmaşıksın bu da iyi bir şey. Muhtemelen ben de senin için aynı şeyi söyleyebihrim, diye düşünüyorsundur.

-Tam olarak değil. Asknda seninle tanıştığım için şans k °ldüğümü düşünüyorum.

-Beraberliğimiz özel bir hal almak zorunda değil Alex, benim için zaten özel, dedi. Gözleri çok güzel ve çok J a m e s P a t t e r s o n parlaktı.

-Her neyse, benimle eve geliyor musun bu gece? Evden uzaktaki eve. Hyatt taki mütevazı odama?

-İsterdim, her şeyden çok. Otekn girişine park ettiğimizde Betsey yana eğildi ve beni öptü.

-Seni çok özleyeceğim, diye fısıldadı. d ı r Gece hızlıca geçip gidiverdi ve sanırım ikimiz de zamanın akıp gidişinden nefret ettik. Durmadan Betsey nin söylediği şeyi —beni önleyeceğini — düşünüyordum. Ertesi sabah dokuzda FBI gözedeme karavanına geri dönmüştük. Karavan çoktan kötü kokmaya başlamıştı bile. Köşede duran iki kova kuru buz buharlaşarak daracık mekânı neredeyse yaşanamaz hale getirmişti.

İçerideki kalabakk ajanlar topluluğuna,

-Neler oluyor beyler? diye sordu Betsey.

-Kaçırdığım bir eğlence mi var? Ego Ustası daha kalkmadı mı? Francis in kalktığı ama henüz Kathleen McGuigan ı aramadığı söylendi. Bir fikrim vardı ve öneride bulundum.

Betsey bundan çok hoşlandı. Kyle Craig i aradık ve onu evde yakaladık. Kyle da bu fikri beğendi.

Virginia, Arkngton daki ajanlar, o sabah saat onu biraz geçte hemşire McGuigan ı tutukladılar. Sorgulandı ve Doktor Bernard Francis ve Frederick Szabo nun aralarındaki ilişkiyi bildiğini reddetti. Çevrilen bu dolapla ilişkisi olduğunu da reddetti. Hakkındaki iddiaların gülünç olduğunu söyledi. Bir gece önce Francis i aramamıştı, telefon kayıdını kontrol etmemizi de memnuniyetle karşılayabırdı. Bu arada ajanlar McGuigan ın evini ve bahçesini arıyorlardı.

Öğlene doğru MetroHartford soygunundaki elmaslardan birini buldular. McGuigan panikledi ve ifadesini değiştirdi. FBI a Doktor Francis, Frederic Szabo ve soygun, kaçırma olayları hakkında büdikleini anlattı.

Betsey haberleri duyduğunda

-Evet, evet, evet, evet, diyerek gözedeme karavanının arka tarafında havalara zıplamaya başladı. Kafasını karavanın tavanına çarptı.

-Acıdı.

Ama aldırmiyorum. Onu yakaladık! Doktor Francis hapse girecek. O öğleden sonra saat ikiyi biraz geçte Betsey ve ben ön taraftaki biçilmiş

çimlerden yürüyerek Francis in binasının tuğla merdivenlerini çıktık. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

İşte olmuştu. Olmak zorundaydı. Asansörle beşinci kata, terasa, Akıl Ustası nın gizk barınağına çıktık.

-Bunu yapmayı hak ettik, dedim.

Zik çalarken,

-Yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum, dedi Betsey.

-Soğukkanlı pislik. Dingdong, bd bakalım kim var ön kapıda? Bu Walsh ve Doud için.

-Ve küçük Buccieri ve öldürdüğü tüm insanlar için. Doktor Francis kapıya bakü. Bronzlaşmıştı, yaknayaktı ve üzerinde Florida Gators eşofmanı, Miami Yunusları tişörtü vardı. Soğukkank ve acımasız bir canavara benzemiyordu.

Çoğunlukla benzemezler zaten. Betsey Doktor Francis e, kim olduğumuzu söyledi. Ardından da bizim MetroHartford kaçırma olayını ve East teki birkaç banka soygununu soruşturan ekipten olduğumuzu söyledi.

Francis in bir an için kafası karışmış gibi göründü.

-Anladığımı sanmıyorum. Neden buradasınız? Neredeyse bir yıldır Washington da değikm. Buradan, kuzeyden, banka soygunları konusunda size nasd yardım edebileceğimi anlayamıyorum.

Doğru adrese geldiğinizden emin misiniz? Sözü ben aldım.

-İçeri girebikr miyiz Doktor F r a n c i s ? Bu doğru adres. Bu konuda bana güvenin. Sizinle F r e d e r i c Szabo adındaki hastanız hakkında konuşmak istiyoruz. d ı r Francis daha da kafası karışmış gibi görünmeyi başardı.

Kendi rolünü çok iyi oynuyordu, sanırım buna şaşırmamış tım.

-Frederic Szabo? Dalga geçiyorsunuz değil mi?

-Dalga geçmiyoruz, dedi Betsey üzerine basa basa.

Francis aksileşti. Yüzü ve boynu kızardı.

-Pazartesi günü West Palm da, hastanedeki ofisimde olacağım. Hastane Blue Heron üzerinde. Orada buluşup konuşabikriz.

Frederic Szabo mu? Tannm! Bu neredeyse bir yıl önceydi.

Ne yaptı? Yoksa bu iş Fortune dergisinin Five Hundred ekine yazdığı çadək mektuplarla mı ilgili? Sizler inanılmaz insanlarsı nız. Şimdi lütfen evimi terk edin. Doktor Francis kapıyı yüzüme kapatmaya çalışa. Elimle onu durdurdum. Kalbim hızla çarpmaya devam ediyordu.

Bu çok güzel bir duyguydu — onu yakalamışık.

-Bu iş pazartesiye kadar bekleyemez Doktor Francis, dedim.

-Hem de hiç bekleyemez. İç geçirdi ama inandmaz bir şekilde kızmış gibi görünüyordu hâlâ.

-Pekâlâ. Kendime kahve yapmak üzereydim. Girmeniz gerekiyorsa içeri gekn.

-Gerekıyor, dedim Alal Ustası na. Onun arkasından, birkaç kat aşağıdaki Adantik Okyanusu nun dalgalarına tepeden bakan, baştan aşağı cam avluya doğru derlerken,

-Neden buradasınız? diye sordu Francis bir kez daha. Manzara harikuladeydi, en azından birkaç cinayete değerdı. Öğle sonrası güneşinin yakamozu, suyun üzerinde dans eden sayısız yıldız ve elmasların görüntüsünü andırıyordu. Hayat Doktor Bernard Francis için çok ama çok güzeldi.

Ortamı yumuşatıp konuşmaya başlamak için,

-Frederic Szabo sizin için her şeyin çözümüydü değil mi? dedim.

-Bankalara karşı intikam amaçlı incekkk bir fantezisi vardı.

Bütün uzmanğa, saplantıya ve bağlantılara sahipti. Böyle olmadı mı? Francis,

-Siz neden bahsediyorsunuz böyle? diyerek sanki en az kendi hastalan kadar dekymişiz gibi Betsey ve bana baktı. Bakışma ve sesindeki küçümseyicikğe aldırmadım.

-Szabo yla yaptığınız terapi seanslarınızda, onun planlanndan haberdar oldunuz. Aynntdanndan ve dakikkğinden çok etkilendiniz. Her şeyi düşünmüştü. Aynı zamanda savaştan bu yana onca yd boyunca bir serseri gibi dolaşmadığını da öğrendiniz. First Union Bankası nda çakşmış olduğunu da keşfettiniz. Sürpriz, sürpriz. Bankada güvenlik şefi olarak çakşmıştı. Bankalar ve nasd soyulabdeceklefl d ı r hakkındaki her şeyi gerçekten de iyi biliyordu. O bir dekydi ama sizin düşündüğünüz anlamda değddi. Francis, mutfak tezgâhının üzerindeki kahve makinesine hafifçe vurdu.

-Bu saçmakğa bir yanında paye vermek niyetinde değdim, ikinize de kahve ikram edecektim ama şimdi öfkeyim. Gerçekten de sabrım taşıtı. Lütfen saçmakklarınıza bir son verin ve evimi terk edin.

-Ben kahve istemiyorum, dedim.

-Sizi istiyorum, Francis. Hiçbir pişmanlık duymadan bütün o insanları öldürdünüz. Walsh ve Doud u da öldürdünüz. Dek olan, Akıl Ustası olan sizsiniz. Frederic Szabo değd.

-Asıl dek olan sizsiniz. İkiniz de dekrmişsiniz, dedi Doktor Francis.

-Ben saygın bir doktorum, nişan verilmiş bir ordu görevksiyim. Sonra da gülümsedi neredeyse eknde olmadan ve Francis in yüzündeki ifade şöyle diyordu: Yapmak istediğim her şeyi yapabilirim. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsunuy.

İstediğim her şeyi yapabilirim. Bu korkunç bakışı daha önce de görmüştüm. Bu bakışı çok iyi tanırım. Gary Soneji, Casanova, Bay Smith, Sansar. Francis de bunlar gibi bir psikopattı.

En az şimdiye kadar yakaladığım katiller kadar dekydi. Belki de gazi hastanelerinde takdir edilmeden çakşarak uzun yıllarını geçirmişti. Şüphesiz bu iş bundan çok daha derindi.

-Görüşme yaptığınız soygun ekibinden biri sizi hatırladı.

Sizi uzun boylu, geniş aknk, çengel burunlu ve iri kulaklı olarak tarif etti. Bu Frederic Szabo nun eşkâk değil.

Francis, kahve makinasından uzaklaşıp sert ve nahoş bir kakhaha padattı.

-Ah, bu çok dgi çekici bir deki dedektif.

Bunu, Washington daki bölge savcısına sunarken sizi görmek isterim. Bahse girerim savcı da buna kakhahalarla gülecek. 9 Ben de ona gülerek karşıkı verdim.

-Savcıyla çoktan görüştük. Buna hiç gülmedi. Bu arada Kathleen McGuigan da bizimle konuştu. Telefonuna karşıkı vermediğiniz için onu görmeye gittik. Soygun, adam kaçırma ve cinayetten tutuklusunuz Doktor Francis, görüyorum ki artık gülmüyorsunuz. Zekâsını, bu konuşmanın sonuna sakladığını sezmişim.

-Avukatımı aramak için acele etmediğimi de görüyorsunuz.

-Etseniz iyi olur, dedim.

-Bilmeniz gereken bir şey daha var. Szabo bu sabah nihayet konuştu. Frederic Szabo seanslarınızın bir güncesini tutmuş doktor. Nodar almış.

Onun planlarına olan ilginizi yazmış. Frederic in ne kadar verimli, ne kadar esask çakştığını bilirsiniz. Seanslarınızda kendisinden ziyade, soygunlarla dgik sorular sorduğunuzu söyledi. Her durum için hazırladığı aynntdı planları size göstermiş.

-Parayı, elk milyon doları istiyoruz, dedi Betsey.

-Parayı geri alırsak her şey sizin için daha kolay olacak. Alabileceğiniz en iyi tekkf bu. Francis in horgörüsii ortaya çıkıyordu.

-Bir an için şu bahsettiğiniz Akıl Ustası nın ben olduğumu farzedekm.

Harika bir kaçış planı tasarlamış olmam gerektiği aklınıza gelmiyor mu? Böylece buraya gekp içeri dalarak beni yakalayamazdınız.

Akıl Ustası, sizin gibi iki piyonun kendisini yakalamasına izin vermezdi. Sonunda gülümseme sırası bana gelmişti.

-Bunu bümiyorum Francis. Biz piyonlar sizi şaşırtabiliriz. Sanınm şu anda tek başinasınız. Szabo size bir kaçış planı da vermiş miydi? Muhtemelen vermemiştir. d ı r

-Aslında vermişti, dedi Francis ve sesi daha önce olduğundan en az bir oktav daha alçaktan çıkıyordu.

-Her zaman zayıf bir ihtimal, beni yakalayabdeceğinize dair zayıf bir olasılık vardı. Ömür boyu hapisle yüzleşebileceğim ihtimam. Bunu kesinkle kabul edemezdim, bikiyorsunuz.

Bu asla olmayacak. Anladınız mı?

-Hayır, aslında bu olacak, dedi Betsey, Francis in ifadesine uyan bir kararlılıkla. Bu arada ekm çoktan silahıma doğru uzanmıştı.

Birdenbire Francis çatının üst katına giden cam kapıyı kırdı. Orada gidebdeceği hiçbir yer olmadığını bikiyordum.

Ne yapıyordu}

-Francis, hayır! diye bağırdım.

Betsey ve ben sdahlarımızı aynı anda çektik, ama ateşleme dik. Onu öldürmek için hiçbir neden yoktu. Derhal kapıdan dışarı fırlayıp güneş ve rüzgârdan yıpranmış ahşap çatıyı geçerek tam bir hızla Francis i takip ettik.

Çan katının duvarına ulaşüğında Francis, yüz kere poks hayatı yaşamış olsaydım bile yine de hiçbir zaman akkma gelmeyecek bir şey yapü.

Çatıdan —caddenin beş kat üzerindeydi — aşağıya doğru dalış yapü. Bernard Francis yere kafa üstü adamıştı. Mutlaka boynu kırılmışa. Yaşama şansı hiç yoktu.

Çannın kenarına gekp aşağıya bakarken

-Buna inanmıyorum! diye bağırdı Betsey. Gördüklerime ben de inanamıyordum. Francis beş kat aşağıda parddayan mavi yüzme havuzuna dakş yapmıştı.

Yüzeyde göründü ve hızla havuzun duvarına doğru yüzdü.

Başka çarem yoktu, hiç tereddüt etmedim. Doktor Francis in arkasından, o yüksek çatı katından adadım.

Betsey yarım adım gerimde büe değddi.

Her ikimiz de, havuza top gükesi gibi düşerken bağırđık.

Suyun yüzeyine önce popo üstü çarptım, şiddetk hırpalanmışım. Vücudumdan bir şaplama sesi çıkü. İç organlarım sanki yeniden düzenleniyormuş gibi hissettim.

Popomu dibe çarptım, oldukça sert çarpmışım ama yüzeye doğru derledim, duvara doğru olabddiğince hızk yüzüyordum.

Kafamı netieştirmeye, gözlerimi odaklamaya, Akd Ustası nın kaçmasına engel olmak için bihncimi açık tutmaya çakşıyordum.

Havuzdan dışarı tırmandım ve Francis in komşu konutlara doğru koştuğunu gördüm. Koşarken bir ördek gibi etrafa su saçıyordu.

Betsey ve ben arkasından koşmaya başladık. Ayakkabılarımız cik cik ötüyor, su saçıyordu. Onu yakalama zorunluluğundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Francis hızlanıyordu, ben de hızlandım. Komşu park yerlerinden birinde bir arabası ya da belki de yakın bir marina da bir botu olduğunu tahmin ediyordum.

Tüm çabalarım a rağmen çok az derleme kaydediyordum.

Francis yaknaya k koşuyordu ama bu onu yavaşlatmış a benzemiyordu.

Omuz hizasından arkasına dikkade baktı ve bizi gördü.

Ardından başını doğrulttu ve her şeyi alt üst eden bir şey gördü. d ı r Francis in önünde, ilerideki park yerinde üç FBI ajanı vardı. Silahlarını çekip onu hedef almışlardı. Durması için ona sesleniyorlardı. Francis kalabakk parkyerindeki çıkmaza gelmişti. Arkasına dönüp bize bakti, sonra da üç ajana bakti. Ekni pantolonunun cebine attı.

Ona doğru koşarak

-Francis, yapma! diye bağırđım.

Ama silah çekmemişti. Eknde parlak bir şişe vardı. Şişeyi kafasına dikti.

Doktor Francis aniden boğazını tırmalamaya başladı.

Gözleri normalden iki kat daha fazla dışarı fırladı. Sert bir şekilde, dizlerinin üzerinde kaldırım a düştü.

-Kendini zehirledi, dedi Betsey boğuk bir sesle. Tanrım, Alex. Francis can havkyle yerden kalktı. Park yerinde çılgın gibi kıvranmasını dehşet içinde izledik. Kollan kontrolsüz bir şekilde sağ a sola savruluyor, kaskaü

kesilmiş sırüyla tuhaf bir şekilde dans ediyordu adeta. Ağzından köpükler gekyordu. Sonunda yüzünü gümüş renkk bir Mercedes jipe çarptı. Motor kapağına kan sıçradı.

Çığlık attı, bize bir şeyler söylemeye çakştı ama gargara sesine benzer ısırap verici garip sesler çıkardı. Şiddetti bir burun kanaması geçiriyordu. Seğirip kasılıyordu ama ona yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Park yerine ajanlar ve komşu konutlardan insanlar toplanmaya başlamışa. Francis için etimizden bir şey gelmezdi.

İnsanları öldürmüştü, bazılarını da zehirlemişti. İki FBI ajanını öldürmüştü. Şimdi de biz onun ölümünü izkyorduk, bu dehşet verici bir şeydi ve çok uzun zaman akyordu. Yeniden, gümbürtüyle yere düştü. Kafası sert bir şekilde kaldırıma çarptı. Kasılmalar ve seğirmeler fark edikr bir 9 şekilde yavaşladı. Boğazından gargara sesine benzer korkunç bir ses geldi.

Ellerim ve dizlerimin üzerinde onun yanına çöktüm.

-Ajan Doud nerede? Michael Doud nerede? diye yalvardım.

-Tanrı aşkına söyle bize. Francis gözlerini bana dikti ve duymak istediğim son sözleri söyledi.

-Yanlıı adamı yakaladım Sonra da öldü. Kapanış DOĞRU KİŞİ 9 Üç hafta geçmişti ve hayatım nihayet normale dönüyordu.

Yine de polislikten ayrılmayı düşünmediğim bir tek gün geçmemişti. Bunun Akd Ustası davasının yoğunluğundan mı yoksa bütün davaların birikiminden mi kaynaklandığını bdmiyordum ama işimden kaynaklanan yorgunluk hissinin temel bekrtilerini yaşıyordum.

Francis in pay ettiği on beş milyon doların çoğu bulunamamıştı ve bu da FBI daki herkesi biraz çıldırtıyordu.

Paranın yerini bekrleme çabası Betsey nın bütün zamanını alıyordu. Yine hafta sonları da çakşmaya başlamıştı ve onu çok fazla göremiyordum. Sanırım söylenecek her şeyi Florida da dde getirmişti. Seni çok önleyeceğim.

Bu gece Nana Anne bir hata yaptı; en azından bunun için onu suçlamıştan. İşte burada Sampson ve ben evimin yakınlarında, Dördüncü Cadde üzerindeki, çok eski, kutsal First Baptist Kiksesi nde kapana kısılmıştık.

Sampson ve benim çevremdeki kadın ve erkeklerin hepsi hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorlardı. Bakan ve karısı herkese, taşan duygu sekinin iyi bir şey olduğunu söylemekle meşguldü.

Sadece içimizdeki kızgınlığın, korkunun ve zehrin dışarı çıkmasına izin vermeliydik. Kiksedeki herkesin yaptığı da buydu. Ben ve Sampson dan başka herkes hüngür hüngür ağlıyordu. d ı r

-Nana Anne bu küçük gılgı için bize koca bir zaman borçlanıyor, dedi Sampson bana doğru eğilip fısıldayarak.

Söylediği şeye, on yaşından beri tanıdığı bu kadını anlayamamış olmasına güldüm.

-Onun kafasında böyle bir şey yok... Onun düşünce tarzına göre öyle değil. Biz büyürken küçük popolarımızı her zaman kolladığı için Nana ya hâlâ borçluyuz.

-Pekâlâ, o dönemlerde gerçekten sayı yapı, şeker çocuk.

Ama bu durum eski borçları silip süpürüyor.

-Kihse korosuna vaaz veriyorsun, dedim.

-Hayır, koro ağlamakla meşgul, dedi ve kısık sesle güldü.

-Bu kesinkle üç mendil bir akşam. John ve ben ağlayan ve yüksek sesle dua eden, amin diyen ve yürekten dileklerde bulunan iki kadının arasında sıkışıp kalmışık. Bu durum

-Kız Kardeşim, Üzgünüm, adı verilen, Washington D.C. de popüler kazanmaya başlayan özel bir kıkse hizmetiydi. Erkekler, kadınlara verdikleri ve yaşamları boyunca verebilecekleri bütün fiziksel ve duygusal zarar lar için hediye vermek amacıyla kilise ve diğer toplantı yerlerine geyyorlardı.

Etrafımızda bağırarak ve ağlayan kalabalığın sesini bastırmak için oldukça yüksek sesle

-Buraya gelmiş olmanız çok hoş, dedi yanımdaki kadın aniden. Omzuma sarıldı.

-Siz iyi bir adamsınız, Alex. Parmakla gösterilecek birisiniz.

-Evet, benim sorunum bu, dedim alçak sesle. Ama sonra, onun duyabileceği kadar yüksek sesle

-Kardeşim, üzgünüm. Siz de iyi bir kadınsınız. Siz sevgi birisiniz. Kadın beni daha sert kavradı. Gerçekten de bir sevgiliydi.

Adı Teri Rashad tı. Otuzlu yaşlarının başında, çekici, gururlu ve genellikle neşkeydi. Onu mahallede görmüştüm. 9 Sampson ın da bankta,

yanında duran kadına,

-Kardeşim, üzgünüm, dediğini duydum.

-Evet, son derece üzgün olmaksın, dediğini duydum Lace McCray in.

-Ama teşekkür ederim. Düşündüğüm kadar kötü değilmişsin. Sampson sonunda dirseğiyle beni dürttü ve derinden bir sesle

-İşin içine girince duygusal bir şey. Belki de Nana bizi buraya getirmekte hakkydı, diye fısıldadı.

-Bunu biliyor. Nana her zaman hakkdır, dedim.

-O tıpkı seksenlik bir Oprah gibidir. Şarkılar, ağlaşmalar ve feryatlar arttığı zaman John nihayet,

-Nasıl gidiyor şeker çocuk? diye sordu.

Birkaç saniye düşündüm.

-Ah, Christine i özlüyorum. Ama oğlan bizimle birkkte olduğu için muduyuz. Nana bunun, canına can katacağım söylüyor. Bütün evi neşelendiriyor, gündüz ve gece. Hepimizi kendine ait elemanı gibi görüyor. Christine haziran sonunda Seatde a gitmişti. En azından nereye gideceğini nihayet söylemişti. Güle güle demek için Mitchellvike e uğramıştım. Yeni SUV u, yani arazi arabası, eşyalarını taşımak üzere hazırdu. Her şey hazırdu. Bana sarıldı ve sonra da ağlamaya, göğsümü itip çekmeye başladı.

-Belki bir gün, diye fısıldadı. Belki birgiin.

Ama şu anda o Washington Eyaleti nde değü ve ben de burada, mahakemdeki Baptist Kilisesi ndeyim. Nana Anne nin bana bir kız arkadaş bulmaya çalıştığını zannediyordum.

Bu komik bir fikirdi, gerçekten, ben de gülmeye başladım.

-Bu kız kardeşlerimiz için üzgün müsün Alex? diye sordu Sampson. Gevezelik etmeye başlamıştı. Sampson a, ardından da kikseye baktım. d ı r

-Elbette üzgünüm. Buradaki birçok iyi insan ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlar. Sadece birazcık sevmek istiyorlar.

-Hiçbir sakıncası yok, dedi Sampson ve sert bir şekilde omzuma sanldı.

-Hayır. Hiç yok.

Sadece ekmden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Birkaç gece sonra saat on bir buçuk civarında tараçada piyano çalışıordum. Ev, bazı zamanlar olmasını istediğim gibi sessiz, hoş ve huzurluydu. Daha biraz önce yukarı çıkmış, oğlana bakmış ve karyolasında küçük bir melek gibi uyurken bulmuştum onu. Gershwin in en sevdiğim eserlerinden birini, Rhapsody in Bue yu çalışıordum. Ailemi, Beşinci Cadde dekı eski

evimizi ve mahalledeki tüm sorunlara rağmen burayı ne kadar sevdiğimi düşünüyordum.

Kafamı toparlamaya başlıyordum. Belki de Baptist Küisesi ndeki bütün o feryadar ve ağlamaların etkisindeydim.

Ya da belki de Gershwin yüzündendi.

O sırada telefon çaldı, telefonun sesi evdekileri, özellikle de küçük Alex i ya da Jannie ve Damon ın ona verdikleri yeni adıyla A.J. i uyandırmasın diye telefonu kapmak için mutfığa koştum.

Arayan Kyle Craig di.

Kyle beni evimden, hele ki bu kadar geç bir saatte neredeyse hiçbir zaman aramazdı. Kyle ile Akıl Ustası davasına da böyle başlamıştık.

-Kyle, dedim,

-neden beni buradan arıyorsun? Ne oldu? Yeni bir davaya başlayamam.

-İşler kötü Alex. Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum, dedi en yumuşak, en sakın sesiyle.

-Kahretsin Alex, Betsey Cavakerre öldü. Şu anda onun dairesindeyim.

Buraya gelmen gerekiyor. Sadece gel. d ı r Bir ya da birkaç dakika sonra telefonu kapattım. Kapatmam gerekiyordu çünkü telefon askının ucunda kalakalmıştı.

Kollarım ve bacaklarımla pelteye dönüşmüştü. Dişlerimle yanağımın içini kemirip kanatmışım. Sendeyordum. Kyle bana her şeyi anlatmamıştı, sadece Betsey nin evine gitmem gerektiğini söylemişti. Birisi eve zorla girmiş ve onu öldürmüştü. Onu kim öldürmüştü? Tanrım! Neden? Telefon ikinci defa çaldığında Kyle ile buluşmak üzere üzerime bir şeyler geçiriyordum. Telefonu kaptım. Kötü haber verecek olan başka biri olabirdi bu. Belki Sampson, ya da Rakeem Powek di.

Hatta bir ses duydum. Ses kanımı dondurdu.

-Sadece sizi kудamak istedim. Harika bir iş başardınız. Tam düşündüğüm gibi bütün küçük piyonlarımla yakaladınız ve cezalandırdınız. Askna bakarsanız, onlar tam da bu amaçla oralara yerleştirilmişti.

-Kimsiniz? diye sordum. Ama sanırım kim olduğunu biliyordum.

-Kim olduğumu biliyorsunuz, Doktor Dedektif Cross.

Yeterince zeki bir adamsınız. İyi Doktor Francis i yakalamanın aşırı derecede kolay olduğunun farkındaydım. New York taki dedektif arkadaşlarımı, yani Bay Brian Macdougall ve ekibini de. Ve tabki hâlâ onca paranın kaybolmuş olması da bir somn. Akıl Ustası dediğiniz kişi benim.

Bu, benim üstümde taşıyabileceğim bir isim. Bana yakışıyor. İşte bu kadar da zekiyim.

-Şimdikk iyi geceler. Yakında görüşürüz. Ha unutmadan, Betsey Cavakerre in evinde iyi vakit geçirin. Ben kesinlikle öyle yap tim. Önce Sampson ı aradım ve gelip Nana ve çocuklarla kalmasını istedim. Sonra da Virginia, Woodbridge e, Betsey nin evine koştum. Yol boyunca, emniyet şeridinden saatte yüz altmış kilometre hızla gittim. Daha önce oraya hiç gitmemiştim ama evini bulmakta hiç zorlanmadım. Sokakta, her yerde çift sıra park etmiş arabalar vardı. Arabalardan birkaçı Crown Victoria ve Grand Marquise marka arabalardı. Çoğunun FBI dan olduğunu fark ettim. Acil durum birimleri de oradaydı. Cinayet mahalline yetişen başka araçların siren seslerini duyabiliyordum.

İçeri girmeden önce derin bir nefes aldım. Birdenbire başım döndü. Kyle hâlâ oradaydı, deki toplamaya başlarlarken Şiddet Suçları Birimi ni yönlendiriyordu. Daha fazla bir şeyler bulabileceklerinden şüphelydim. Daha önce Akıl Ustası yla ilişkili cinayet mahallerinde bulunmamışlardı.

Birkaç FBI ajanı ağkyordu. Arabayla buraya gelene kadar ben de ağlamıştım, ama şimdi olabildiğince net ve dikkatimi toplamış olmam gerekiyordu. Bu, katikn gözünden Betsey nin evine bakabileceğim ve bize bıraktığı hakyle görebileceğim tek fırsattı. Sanki eve zorla girilmiş gibiydi. Mutfaktaki bir pencere kurcalanmıştı. FBI teknisyenleri şimdi onu videoya kaydediyorlardı.

Betsey nin eşyalarına, tarzına, evine dikkade bakmaktan kendimi alamadım. Buzdolabının üzerinde d ı r Amerika Kadınlar Dünya Kupası futbol şampiyonu Brandi Chastam in kapak fotoğrafıyla

-Kızların Saltanatı! manşetiyle Newsweek dergisi duruyordu.

Ev yüz yaşına yakın görünüyordu ve taşraya özgü, dağınık bir biçimde yaydemiş eşyalarla doluydu. Andrew Wyeth tabloları, harika bir göl üzerinde dalgıç kuşlarının sonbaharda çekilmiş fotoğrafları. Holdeki bir masada Betsey nin, FBI atış pokgonunda yapıla cak bir sonraki zorunlu atış yarışmasına hak kazandığını gösteren bir hatırlatma notunu fark ettim.

En sonunda, gerçekten en zor, imkânsız gibi görünen şeyi yaptım. Oturma odasından çıkıp uzun bir holde yürüdüm.

Büyük yatak odası holün sonundaydı. Orada öldürülmüş olduğu çok açıktı. FBI, araştırmalarını arka yatak odasında, cinayet mahalknde yürütüyordu. Cinayet tam da orada işlenmişti.

Hâlâ Kyle ile konuşmamış, Şiddet Suçları Birimi ekibiyle birkkte evde yürüttükleri araştırma nedeniyle onu rahatsız etmemiştim. Belki bu kez şans olabilirdik. Belki de olamazdık.

Sonra Betsey yi gördüm ve çılgına döndüm. Sol ckm sanki akli ve iradesi varmışçasına derhal yüzüme kapandı.

Bacaklarım fena halde boşalmıştı. Bütün vücudum titriyordu.

Onun o kahrolası sesi kafamın içinde yankılanıyordu: Ha unutmadan, Betsey Cavalierre in evinde iyi vakit geçirin. Ben kesinlikle öyle yaptım.

Betsey nin yatarken giydiği kıyafederi çıkarmıştı. Odanın hiçbir yerinde onları göremiyordum. Vücudu kanla kapkydı. Bu kez bir bıçak kullanmıştı onu cezalandırmıştı.

Her yerinde kan vardı, ama özellikle de bacaklarının arasında daha fazlaydı. O güzel kahverengi gözleri bana bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu ve bir daha da hiçbir şey göremeyecekti. Adli tıp uzmanı döndü ve orada dikildiğimi gördü. Adamı tanıyordum, adı Merili Snyder di. Daha önce de birkkte çakşmış, başardı olmuştuk, ama hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştık.

-Tecavüze uğramış olabıkr, diye fısıldadı.

-Ne olursa olsun bıçak kullanmış. Belki de deklileri yok ediyordu. Kim bilebıkr ki Alex. Bu iğrenç bir şey. Bir fikrin var mı?

-Evet, dedim alçak sesle.

-Bunu yaptığı için onu öldürmek istiyorum ve öldüreceğim. d ı r Katil Betsey Cavalierre in evinde, oradaydı. Onların duyduğu üzüntü ve nefreti anlıyordu ve bundan hoşlanıyordu.

Bu onun için en büyük korku ve heyecan ânıydı, muhteşem bir an, hayatının en muhteşem ânıydı.

Burada poks ve FBI de birkkte olmak.

Onlarla bir arada olmak, sohbet etmek, katile lanet yağdırmalarını dinlemek, ölen meslektaşları için gözyaşı dökmelerini izlemek ve korktuklarını sezmek. Katile karşı öfkeden kuduruyorlardı.

Ama yine de ellerinden hiçbir şey gelmiyordu.

Dâhiyane ani darbeyi indirmişti. Güç ondaydı.

Bir gün yine, Federal Büro nun en üst basamağına yükseleceğine inanan Betsey Cavakerre i ziyaret etmişti.

Bu ne akıl almaz bir kibirdi böyle. En iyderden, FBI daki en zekilerden biri olduğuına gerçekten inanıyor muydu acaba? Tabii ki

inaniyordu. Son günlerde hepsi de üstün zekâ olduklarını zannetmişlerdi.

Pekâlâ, şu anda burada böyle çıplak, katilin hayal edebileceği her şekilde tecavüz edilmiş ve kendi kanıyla örtülü olarak yatarken hiç de çok zekıymış gibi görünmüyordu.

Alex Cross u yatak odasından çıkarken gördü. Nihayet Cross un kibri kırılmış gibi görünüyordu. Kibri kırılmıştı, ama aynı zamanda da kendi haklılığından veya iyiliğinden emin ve de kızgın görünüyordu. Avıyla yüzleşmesi gerektiğinden emin oldu ve sonra da doğrudan Alex Cross a doğru yürüdü.

An bu andı.

-Betsey için çok üzgünüm, dedi Kyle Craig, yani Akıl Ustası.

-Çok üzgünüm Alex. James Patterson James Patterson son on yılın en çok satan dedektif serilerinin yazarıdır.

New York Times çok satanlarda The Big Bad Wolf, Mary Mary Violets are Blue, The Lake House, Balayı, Cankurtaran adlı kitapların yazarıdır.

Okuma yazma programlarının hararetli bir savunucusu olan Patterson, okuma zevkini aşlamak konusuna tutkuyla yaklaşmaktadır. Zamanının bir bölümünü okullarda, kitabevlerinde ve değişik kurumlarda ücretsiz konuşmalar yapmaya ayırıyor.

Florida da yaşıyor. Kalbinizin küt küt atmasına neden olacak bu yeni macerada Dedektif Alex Cross, o güne kadar karşısına çıkan en zeki katilin, kendisine Akıl Ustası adını yakıştırmış esrarengiz bir caninin izini sürüyor.

Washington i şaşkınlığa düşüren birbiri ardına işlenen cinayetlerde banka soyguncuları, talimatları kelimesi kelimesine yerine getirilmediği takdirde banka çalışanlarını ve onların ailelerini öldürmektedirler. Alex Cross bunun sıradan bir katil olmadığını bilmektedir; patolojik kontrol ve kusursuzluk ihtiyacı büyüktür. Cross evinde de bir krizin ortasındadır ama Akıl Ustası nın muazzam, son, kusursuz bir cinayet planladığını öğrendiğinde dava bütünüyle tüketici

-PATTERSON YİNE AYNI ŞEYİ YAPIYOR...

PATTERSON ASLA HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATMIYOR. Larry King, USA Toda